

ROBERT LUDLUM

BOURNE'ŮV MYTUS

ROBERT LUDLUM

BOURNE'Ų MYTUS

2016

Copyright © 1986 by Robert Ludlum
Translation © 2001 by Michael Havlen
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BOURNE SUPREMACY,
vydaného nakladatelstvím Grafton, Londýn 1987,
přeložil Michael Havlen
Odpovědní redaktoři: Petr Lehečka a Vratislav Konečný
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2016

ISBN 978-80-7498-151-7

1. kapitola

Kowloon. Poslední lidnatý výběžek Číny, který se severem spojuje pouze duch. Ten má však hluboké kořeny, jež prorůstají do jeskyní lidských duší bez ohledu na krutou a nepodstatnou realitu politických hranic. Půda a voda jsou nedělitelné a jen vůle ducha určí, jak je člověk bude využívat – a to bez ohledu na tak abstraktní pojmy jako svoboda či nesvoboda. Svobody se člověk nenají a každý zákaz se dá obejít. Lidi zajímají pouze prázdné žaludky, ženská břicha a dětská břicha. Přežití. O nic jiného nejde. Vše ostatní je jen hnůj, který bude rozhozen po neúrodných pláních.

Padal soumrak. Na denní shon v Kowloonu i naproti v přístavu Victoria na ostrově Hongkong se postupně snášela neviditelná deka. Pištivé výkřiky *Aj-ja!* pouličních prodáváčů ve stínech umlkaly. Tichá jednání v horních patrech chladných majestátných budov ze skla a oceli, jež tvořily siluetu kolonie, končila kýváním hlav, krčením ramen a letmými úsměvy na znamení tichého uspokojení. Ohromnou potrhanou stěnou mračen na západě prosvítalo oslepující

oranžové slunce, které ohlašovalo příchod večera. Ostře ohraničené paprsky neúprosné energie se chystaly zaplout za obzor a neochotně se vzdát vlády nad touto částí světa.

Na obloze se brzy rozhostí tma, nikoli však dole, kde zem i voda už zažily tolik nájezdů a konfliktů. Zde se rozžehnou oslepující světla stvořená člověkem. A v nekonečném bujarem nočním veselí začnou jiné hry. Hry, jež měla lidská rasa vymýtit už v okamžiku svého stvoření. Tehdy však žádný lidský život neexistoval – tak kdo by to zaznamenal? Kdo věděl? Koho to zajímalo? Smrt ještě nebyla zbožím.

Malý člun, jehož výkonný motor kontrastoval s omšelým zevnějškem, uháněl průlivem Lamma a mířil kolem pobřeží k přístavu. Pro nezaujatého pozorovatele to byl jen jeden z mnoha *sào wan tui*. Dědictví prvorozeného syna chudého rybáře, jenž se dopracoval k menšímu jmění. Bláznivá noc ve znamení mah-jongu, hašiše z Trojúhelníku, či pašovaných drahokamů z Macaa – kdo by se staral? Díky rychlému pohonu mohl syn rozhazovat sítě a obracet své zboží efektivněji, než kdyby se spoléhal na pomalou plachtu džunky nebo loudavý motor sampanu. Čínské pohraniční stráže a námořní hlídky na pevnině i ve vodách Šen-čen Wan po takových bezvýznamných pachatelích nestřílely. Nebyli důležití a kdo ví, jaké rodiny na pevnině za hranicemi Nových území z toho mohly mít užitek. Třeba právě ta jejich. Sladké plody hor stále zajišťovaly plné žaludky. Možná i žaludek někoho z jejich blízkých. Tak kdo by se staral? Ať si klidně plují. Tam i zpátky.

Malé plavidlo s plátěnou plachtou přes příď zpomalilo a opatrně kličkovalo mezi množstvím roztroušených džunek a sampanů, jež se vracely do svých přeplněných kotvišť v pří-

stavu Aberdeen. Lidé z loděk jeden za druhým vykřikovali na vetřelce zlostné nadávky. Vadil jim jeho drzý motor a ještě drzejší brázda. Když však mezi nimi neomalený pašerák proploval, všichni podivně ztichli. Così pod plátnem jejich výbuchy vzteku utišilo.

Lod' rychle vplula do přístavního koridoru, temné vodní cesty, kterou zprava lemovala oslnivá světla ostrova Hongkong a zleva neony Kowloonu. O tři minuty později klesl výkon přívěsného motoru na minimum. Trup lodi se pomalu stočil kolem dvou špinavých bárek kotvicích u skladiště a vklouzl do prázdného prostoru na západní straně Tsim Ša Tsui, kowloonského přeplněného nábřeží, kde vládl dolar. Křičící davy obchodníků, kteří líčili své noční pasti na turisty, nevěnovaly plavidlu žádnou pozornost. Byl to prostě jen jeden z *tí-ki*, jenž se vracel z lovu. Kdo by se staral?

Stánky na nábřeží nejbliž bezvýznamnému vetřelci však náhle utichaly. Opakovala se situace z průlivu. Vzrušené hlasy umlkaly a z houfu vylétaly pištivé povely. Oči přítomných se stáčely k postavě stoupající po černém umaštěném žebříku mola.

Byl to svatý muž. Bílý kaftan zvýrazňoval jeho vysokou štíhlou postavu – na *Čung-kuo žen* opravdu velice vysokou, možná sto osmdesát centimetrů. Do tváře mu nebylo příliš vidět, protože bílá látka byla volná a mořský vánec ji tiskl k mužově snědé pleti, která ještě podtrhovala bělost jeho očí – odhodlaných a plamenných. Všichni pochopili, že to není jen tak obyčejný kněz. Byl to *che-šang*. Vyvolený. Vybrali jej moudří stařešinové, protože v mladém mnichovi rozpoznali vnitřní duchovní vědomí, jež ho předurčovalo k vyšším věcem. A nevadilo, že byl vysoký, štíhlý a měl ohni-

vé oči. Svatí muži poutali pozornost – k sobě, ke své osobnosti, ke svým očím – a dostávali štědré příspěvky. Ze strachu i z úcty. Hlavně však ze strachu. Jejich *che-šang* možná pocházel z jedné z mystických sekt, které kočují po horách a lesích Kuang-ce, či z nějakého náboženského bratrstva vzdáleného Čching Kao-jüanu – říkalo se, že jsou to potomci lidí z dalekého Himálaje. Ti byli vždycky poměrně nápadní a obvykle budili největší strach, protože jejich tajemnému učení rozuměl jen málokdo. Učení se tvářilo mírumilovně, nechyběly v něm však nenápadné hrozby strašlivým trestem, kdyby se mu člověk snad protivil. Na zemi i vodě už bylo útrap beztak dost. Kdo by chtěl přidělavat další? Bylo lepší duchům a ohnivým očím přispět. Možná to bude někde zapsáno.

Postava v bílém hábitu pomalu prošla rozestupujícím se houfem na nábreží podél přelidněného mola Star Ferry a zmizela v rostoucí vřavě Tsim Ša Tsui. Za malou chvíli vypukla u stánků předchozí hysterie.

Kněz mířil na východ po Salisbury Road. Došel až k hotelu Peninsula, jehož neokázalá elegance prohrávala souboj s okolím. Pak zahrnul na sever do Nathan Road, kde začínal nablýskaný bulvár Zlatá míle plný překřikujících se lidí. Domorodci i turisté si všimli důstojného svatého muže, jenž míjel obchody obsypané lidmi, uličky přetékaající zbožím, dvoupatrové diskotéky a striptýzové bary, jejichž obří amatérské plakáty nabízely na prodej orientální půvaby nad stánky s dušenými poledními pochoutkami *tim-sum*. Tou křiklavou vřavou procházel téměř deset minut. Občas odpovídal na pohledy lehkým úklonem hlavy, dvakrát jí naopak zavrtěl, když vydával povely malému svalnatému Čung-kuo

žen. Muž krácel za ním, několikrát však kolem něj rychle protančil, otočil se a hledal v jeho pronikavých očích nějaké znamení.

Znamení – dvě úsečná kývnutí – nakonec přišlo, když kněz zabočil do vchodu jakéhosi divokého kabaretu. *Čung-kuo žen* zůstal venku. Ruku držel nenápadně pod volnou blůzou a očima šlehal po bláznivé ulici, hlavní třídě, která se vymykala jeho chápání. Bylo to šílenství! Taková nemravnost! Byl to však *tchu-ti*. Ochránil by svatého muže i za cenu vlastního života, navzdory urážce svých citů.

V kabaretu se válela mračna dýmu bičovaného kužely barevného světla. Většina reflektorů vířila v kruzích a mířila směrem k pódiu, kde jakási rocková skupina vyluzovala příšerný rámus v divoké směsici punku a rytmů Dálného východu. Na vyzábělých nohách muzikantů se zběsile natřásaly nepadnoucí kalhoty z lesklé černé látky a nad nimi černé kožené bundy navlečené přes špinavé košile z bílého hedvábí rozepnuté do pasu. Všichni měli vyholené hlavy do úrovně spánku a komické tváře se silnou vrstvou líčidla, které mělo podtrhnout jejich vcelku nevýrazné orientální rysy. Řinčivá hudba jako by chtěla vyjádřit svár mezi Východem a Západem. Občas totiž překvapivě utichla a bylo slyšet pouze jeden nástroj, žalostné tóny jednoduché čínské melodie. Postavy v tu chvíli pod divokým bombardováním reflektorů strnuly.

Kněz chvíli stál a prohlížel si obrovský nabitý sál. Od stolů k němu vzhledla řada zákazníků v různých stupních opilosti, vzápětí se však opět odvrátili. Někteří pak hodili jeho směrem mince, jiní vstali ze židlí, položili vedle svých drinků honkongské dolary a zamířili ke dveřím. *Che-šang* zapů-

sobil, ale ne tak, jak by si přál obézní muž ve smokingu, jenž k němu přistoupil.

„Mohu vám posloužit, Vaše svátosti?“ zeptal se ředitel kabaretu v nepolevujícím hluku.

Kněz se mírně předklonil a řekl muži cosi do ucha. Ředitel vykulil oči, pak se uklonil a pokynul směrem k malému stolku u zdi. Kněz kývl na znamení díků a vykročil za mužem ke své židli. Neunikl přitom pozornosti okolních zákazníků, což mu bylo nepříjemné.

Ředitel se sklonil a promluvil s úctou, kterou ve skutečnosti necítil. „Dáte si občerstvení, Vaše svátosti?“

„Kozí mléko, jestli ho náhodou máte. Jestli ne, tak mi bohatě postačí obyčejná voda. A děkuji vám.“

„Je to pro náš podnik velká čest,“ pravil muž ve smokingu, uklonil se, vykročil od stolu a marně se snažil zařadit nářečí, jímž host hovořil. To však nebylo podstatné. Vysoký kněz v bílém rouchu měl jednání s *lao-panem* a na ničem jiném nezáleželo. Dokonce vyslovil *lao-panovo* jméno. Jméno, které ve Zlaté míli padalo jen zřídka. Toho večera byl mocný taipan v lokále – v místnosti, k jejíž návštěvě by se nikdy veřejně nepřiznal. Nebylo však úkolem ředitele říkat *lao-panovi*, že kněz dorazil. Muž v hábitu to dal jasně najevo. Trval na tom, že vše musí být naprosto diskrétní. Když si ho vznešený taipan pozval, tak pro něj někoho pošle. A co na tom. *Lao-pan* vždycky dělal tajnosti. Ostatně, byl to jeden z nejbohatších a nejznámějších taipanů v Hongkongu.

„Pošli kuchaře na ulici, ať kurva-kurva sežene kozí mlíko,“ obořil se ředitel na jednoho z číšníků na parketu. „A řekni mu, ať sakra-sakra pohne zadkem. Bude na tom záviset budoucnost jeho prašivých děcek.“

Svatý muž seděl netečně u stolku a očima, jejichž žár částečně vyhasl, sledoval hloupé hemžení. Zřejmě je neodsuzoval, ani neschvaloval, ale vnímal s pochopením otce, jenž sleduje své nezvedené, avšak milované děti.

Kroužení světél náhle něco narušilo. Několik stolů opodál vzplanula dlouhá zápalka a rychle zase pohasla. Pak druhá a nakonec třetí. Nad tou poslední se objevila velká černá cigareta. Krátký sled záblesků upoutal knězovu pozornost. Pomalu natočil zahalenou hlavou směrem ke zdroji a k neoholenému, prostě oblečenému Číňanovi, jenž vdechoval kouř. Jejich oči se setkaly. Úklona svatého muže byla takřka neznatelná. Odpověděl na ni stejně nezřetelný pohyb a zápalka pohasla.

O pár vteřin později stůl venkovsky oblečeného kuřáka náhle vzplál. Vyšlehl z něj oheň a rychle se šířil po papírových předmětech na stole – ubrouscích, jídelních lístcích i košících s *tim-sum*. Byly to drobné předzvěsti hrozícího neštěstí. Neupravený Číňan zavřeštl a stůl převrhl. Křičící číšníci se rozběhli směrem k plamenům. Hosté na všech stranách vyskočili ze židlí, jelikož oheň zachvátil podlahu. Úzké modré plamínky se ze záhadných důvodů šířily kolem vyděšeně dupajících nohou. Lidé rychle dusili malé ohýnky ubrusy a zástěrami. Vřava sílila. Šéf podniku a jeho číšníci divoce gestikulovali a křičeli, že všechno je pod kontrolou. Nebezpečí pominulo. Rocková kapela spustila s ještě větší vervou. Snažila se přilákat dav zpátky do svých zběsilých spárů, mimo dosah slábnoucí paniky.

Náhle se však strhl ještě větší povyk, mnohem divočejší. Dva číšníci se střetli s otrhaným *Čung-chuo žen*, jenž svou nedbalostí a příliš velkými zápalkami požár zavinil. Muž na

to reagoval rychlými údery *Wing Čchun* – ranami pevnou paží do lopatek i krku a kopanci do břicha. Oba *ši-ti* odvrátili zpátky mezi okolní zákazníky. Fyzické násilí ještě prohloubilo paniku a zmatek. Podsaditý ředitel s křikem zakročil, také se však poroučel k zemi, překvapený dobře mířeným kopem do žeber. Zarostlý *Čung-kuo žen* pak zvedl židli a mrštil ji na řvoucí postavy poblíž ležícího muže. Další tři číšníci vběhli do bitky bránit svého *Cung-kuana*. Muži a ženy, kteří před pár vteřinami jen křičeli, nyní kolem sebe mlátili hlava nehlava. Rocková skupina hrála, jak nejhlasitěji mohla, a její zběsilá disharmonie plně zapadala do nastalé scény. V sále zavládlo naprosté pozdvižení. Statný venkovan se podíval přes parket na jediný stůlek u zdi. Kněz byl pryč.

Čung-kuo žen zvedl druhou židli a praštil s ní o blízký stůl. Dřevěný rám židle se rozštípl a odlomená noha odletěla do houfu lidí. Zbývaly jen okamžiky. Okamžiky, jež měly nezměrnou cenu.

Kněz prošel dveřmi poblíž vchodu do kabaretu. Rychle je zavřel a rozkoukal se v šeru dlouhé úzké chodby. Pravou ruku držel strnule pod záhyby bílého kaftanu, levou úhlopříčně přes břicho, také pod sněhobílou látkou. V chodbě, ne víc než osm metrů od něj, vyskočil od zdi vylekaný hlídač, strčil pravou ruku pod sako a z neviditelného pouzdra vytrhl velký revolver. Svatý muž pomalu pokyvoval hlavou a postupoval důstojným krokem, jímž se chodilo v náboženském procesí.

„*Amita-fo, Amita-fo*,“ opakoval tiše a blížil se k muži. „Všechno je v pořádku, všechno je v klidu, duchové si to tak přejí.“

„*Jou mat-jie?*“ Strážný stál vedle dveří. Dal hrozivou zbraň před sebe a pokračoval hrdelní kantonštinou, kterou se hovořilo v osadách na severu. „Zabloudil jste, pane? Co tady děláte? Běžte pryč! Tady nemáte co pohledávat!“

„*Amita-fo, Amita-fo...*“

„Vypadněte! Hned!“

Strážný neměl šanci. Kněz hbitě vytáhl ze záhybů na břiše dvousečnou dýku tenkou jak břitva. Švihl muže přes zápěstí tak silně, že málem odsekl ruku i se zbraní. Poté máchl nožem a s přesností chirurga mu podřízl hrdlo. Z rány vytryskla krev, hlava se zvrátila dozadu a strážný padl na podlahu. Byl mrtvý.

Vrah v kněžském rouše bez váhání zasunul dýku zpět pod látku kaftanu a z pravé strany své róby vytáhl lehký samopal Uzi, jehož zásobník obsahoval víc střeliva, než bylo třeba. Zvedl nohu, silou šelmy rozkopl dveře a vběhl dovnitř. Spatřil to, co čekal.

Pět mužů – *Čchung-kuo žen* – sedělo kolem stolu nad hrnky čaje a sklenkami silné whisky. Nikde žádné popsané papíry, poznámky, ani záznamy, pouze uši a pozorné oči. Všechny překvapeně vzhlédly a tváře se zkřivily panikou. Dva solidně oblečení vyjednavací vsunuli ruce do svých dobře střižených obleků a vyskočili ze židlí. Další se vrhl pod stůl. Dva zbývající se vymrštili a zcela marně se rozběhli ke stěnám potaženým hedvábím. Zoufale se otáčeli, jako by prosili o slitování, ačkoli věděli, že je žádné nečeká. Do těl *Čchung-kuo žen* se zaryla ničivá smršť kulek. Ze smrtelných zranění stříkala krev. Provrtané lebky, vystřelené oči, potrhávaná rudá ústa, z nichž vyřázely tlumené smrtelné výkřiky. Zdi, podlaha i naleštěný stůl se nechutně leskly krvavým svědectvím smrti. Bylo po všem.

Zabiják si prohlédl svou práci. Spokojeně poklekl vedle krvavé louže a projel skrz ni ukazovákem. Pak vytáhl z levého rukávu čtverec tmavé látky a rozprostřel ji přes své dílo. Vstal, spěšně vyšel z místnosti a na chodbě si v běhu rozepínal bílý kaftan. Než dorazil ke dveřím do kabaretu, róba byla volná. Vytáhl tenkou dýku a zasunul ji do pochvy na opasku. Pak stiskl záhyby látky k sobě, otevřel dveře a s kápí na hlavě vešel do sálu, kde panovalo stejné pozdvižení jako předtím. A jak by také ne? Vždyť z něj vyšel sotva před třiceti vteřinami a jeho člověk měl dobrý výcvik.

„*Faaj ti!*“ křikl statný zarostlý venkovan z Kantonu, když byl tři metry od něj. Právě převrhl další stůl, rozžehl zápalku a odhodil ji na podlahu. „Policie tady bude každou chvíli! Barman před chvílí zvedl telefon, viděl jsem ho!“

Kněz alias zabiják si strhl kaftan z těla a kápí z hlavy. V divoce kroužících světlech vypadala jeho tvář stejně strašidelně jako obličejové členů ztřeštěné rockové kapely. Kolem očí měl silnou vrstvu bílého líčidla, zbytek tváře byl přitom nepřírodně hnědý. „Běž přede mnou!“ poručil venkovanovi. Kostým i samopal Uzi odhodil na podlahu vedle dveří, svlékl si tenké chirurgické rukavice a zastrčil je do flanelových kalhot.

Zavolat policii nebylo pro žádný kabaret na Zlaté míli lehké rozhodnutí. Za špatné vedení podniku se dávaly velké pokuty. Ohrožení turistů se tvrdě trestalo. Policie o riziku věděla a v těchto případech okamžitě reagovala. Zabiják běžel za venkovanem, jenž se vmísil do chumlu lidí křičících u vchodu, že chtějí ven. Ošumělý výtržník si počínal jako buldozer a nemilosrdně drtil vše před sebou. Strážce se zabíjácem vyrazili ze dveří na ulici, kde se shromáždil další zastup, z nějž se ozývaly otázky, nadávky a nešťastné výkřiky –

všichni litovali, že se lokál dostal do maléru. Když si proklestili cestu davem rozvášněných čumilů, přidal se k nim malý svalnatý Číňan, jenž čekal venku. Popadl za paži svého svěřence zbaveného kněžství a zatáhl ho do nejužší uličky, kde vytáhl ze své tuniky dva ručníky. Jeden byl hebký a suchý, druhý zabalený v igelitu. Byl teplý, mokrý a navoněný.

Vrah uchopil mokrý ručník a začal si s ním otírat tvář. Kroužil kolem očí, přejížděl přes víčka a nekrytou kůži na krku. Pak ručník obrátil a opakoval postup s ještě větší silou. Drhnul si spánky a čelo, až se objevila jeho bílá pleť. Druhým ručníkem se osušil, uhladil si tmavé vlasy a narovnal vázanku, která se vyjímalá na krémové košili pod tmavomodrým sakem. „*Jau!*“ nařídil svým dvěma komplicům. Ti se rozběhli a zmizeli v davu.

Z místa orientálních radovánek vyšel dobře oblečený běloch.

Uvnitř kabaretu rozčilený ředitel plísnil barmana, který zavolal *ting čcha*. Pokuty padnou na jeho zpropadenou hlavu! Povyk totiž z nepochopitelných důvodů ustal a zbyli jen zaražení hosté. Číšníci chlácholili pravidelné zákazníky, poplácávali je po ramenou, uklízeli nepořádek, narovnávali stolky, přinášeli nové židle a roznášeli sklenky whisky zdarma jako pozornost podniku. Rocková skupina se soustředila na současné hity a řád večera byl obnoven stejně rychle, jako byl předtím narušen. Při troše štěstí, uvažoval ředitel ve smokingu, se policie smíří s vysvětlením, že jeden barman zbrkle zaměnil agresivního opilce za něco daleko horšího.

Všechny myšlenky na pokuty a nepříjemnosti s úřady však náhle vzaly zasně, když si všiml chomáče bílé látky, kte-

rý ležel na podlaze na druhé straně sálu – před dveřmi do kanceláří. Bílá látka, sněhobílá – že by ten kněz? Dveře! *Lao-pan!* Porada! Obézní ředitel dýchavičně proběhl mezi stoly k odhozenému kaftanu. Na tváři mu vyrážel pot. Poklekl, vytřeštil oči a zatajil dech. Spatřil tmavou hlaveň podivné zbraně, jak trčí z bílých záhybů. Když na látce uviděl skvrnky a tenké proužky lesklé čerstvé krve, málem se udusil hrůzou.

„*Ko chaj mat-jie?*“ zeptal se druhý muž ve smokingu, jen bez šerpy, která označuje postavení. Byl to ředitelův bratr a první zástupce. „Ježíšikriste, sakra práce!“ zaklel pod vousy, když jeho bratr zvedl podivnou zbraň zabalenou v potřísněném bílém kaftanu.

„Pojď sem!“ poručil ředitel, vstal a zamířil ke dveřím.

„Ale co policajti?“ namítl bratr. „Jeden z nás by s nimi měl promluvit, uklidnit je, prostě něco dělat.“

„Možná už nám nezbyde nic jiného, než jim dát svoje hlavy! Rychle!“

Ve zšeřelé chodbě našli další důkaz. Zabitý strážný ležel v řece vlastní krve a zbraň svíral v ruce, jejíž zápěstí viselo na vlásku. V zasedací místnosti je čekaly všechny ostatní důkazy. Na podlaze leželo pět ztuhlých zkrvavených mrtvol. Zájem vyděšeného ředitele se však soustředil zejména na jednu. Přistoupil k tělu s prostrílenou lebkou. Kapesníkem otřel krev a podíval se do tváře.

„Je po nás,“ zašeptal. „Je po Kowloonu i po Hongkongu. Je po všem.“

„Cože?“

„Ten chlap je místopředseda vlády Lidové republiky, nástupce samotného prezidenta.“

„Tady! Podívej!“ Ředitelův bratr přiskočil k tělu mrtvého

Lao-pana. Na zemi ležel velký černý šátek. Jeho bílé kudrlinky byly nasáklé červenými kaňkami. Bratr zvedl šátek a při pohledu na nápis v kaluži krve zalapal po dechu: JASON BOURNE.

Ředitel se k němu vrhl. „Bože na nebesích!“ vykřikl a celý se roztřásl. „On se vrátil. Ten zabiják se vrátil do Asie! Jason Bourne! On se vrátil!“

2. kapitola

Za hory Sangre de Cristo v centrálním Coloradu zapadalo slunce. V zářivém světle se s hřmotem zjevila Cobra. Kmitající silueta vrtulníku si zajímavě razila cestu směrem k místu na okraji lesa. Betonová přistávací plocha se rozkládala asi sto metrů od velkého domu z dřevěných klád a tlustého skla. Kromě generátorů a zamaskovaných satelitních talířů tam nebylo vidět žádné jiné stavby. Vysoké stromy tvořily hustou stěnu, jež ukrývala dům před zraky všech cizích lidí.

Piloti těchto nesmírně dokonalých strojů byli verbováni ze sboru vyšších důstojníků v komplexu Cheyenne v Colorado Springs. Žádný z nich nebyl méně než plukovník a všichni do jednoho prošli prověrkami Národní bezpečnostní rady ve Washingtonu. O svých výletech do utajeného horského zátíší nikdy nemluvili. Cílové místo bylo v letových plánech vždy zamlženo a letové kurzy se vyhlašovaly vysílačkou až po vzletu helikoptér. Místo se nenacházelo na žádné veřejně dostupné mapě a jeho spojení se světem bylo tajemstvím pro nepřátele i spojence. Bezpečnost nade vše. Jinak to nešlo.

Bylo to útočiště strategiů, jejichž práce byla tak citlivá a často s sebou nesla tak choulostivé globální důsledky, že plánovače nikdo nesměl vidět pohromadě mimo vládní budovy, ani uvnitř. Rozhodně ne v sousedících kancelářích, o nichž bylo známo, že mají spojovací dveře. Všude číhaly všetečné oči spojenců i nepřátel, kteří věděli, jakou prací se tito muži zabývají. Kdyby je spatřili spolu, jistě by vyslali varovné signály na patřičná místa. Nepřítel se měl stále na pozoru a spojenci si žárlivě střežili svá vlastní špionážní poddanství.

Dveře Cobry se otevřely. K zemi se spustily kovové schůdky a do záře reflektorů po nich sestoupil zjevně zmatený člověk. Doprovázel ho generálmajor v uniformě. Civilista byl štíhlý muž středního věku a střední postavy. Měl na sobě oblek s proužkem, bílou košili a kašmírovou kravatu. Jeho uhlazenost nenarušil ani nelítostný nápor zpomalujících listů rotoru. Jako by pro něj byl vnější vzhled mimořádně důležitý a nesměl utrpět. Muž vykročil s důstojníkem po betonové cestičce ke dveřím, které se otevřely právě v okamžiku, kdy k nim oba hosté přistoupili. Dovnitř však vešel pouze civilista. Generál kývl a neformálně zasalutoval, jak to dělávají zkušení veteráni ve společnosti nevojáků a důstojníků vlastní šarže.

„Jsem rád, že jsem vás poznal, pane McAllistere,“ pravil generál. „Zpátky vás už vezme někdo jiný.“

„Vy nepůjdete dovnitř?“ zeptal se civilista.

„Nikdy jsem tam nebyl,“ odvětil důstojník a usmál se. „Já mám jen za úkol ověřit, že jste to vy a přepravit vás z bodu B do bodu C.“

„Na to je snad vaší hodnosti škoda, generále.“

„Myslím, že ne,“ poznamenal voják bez dalšího komentáře. „Ale volají mě povinnosti. Sbohem.“

McAllister vstoupil do dlouhé chodby obložené dřevem. Uvítal jej sympatický a dobře oblečený pořízek, typický člen ochranky – mrštný, silný a nenápadný.

„Měl jste příjemný let, pane?“

„To se už někomu v takovém kostitřasu poštěstilo?“

Strážný se zasmál. „Tudy, pane.“

Vykročili chodbou. Minuli několik dveří po obou stranách, až došli k dvoukřídlým dveřím s červenými světly v obou horních rozích. Byly to kamery pracující v samostatných okruzích. Podobná zařízení Edward McAllister neviděl od té doby, co před dvěma lety opustil Hongkong. A tehdy s nimi přišel do styku pouze proto, že ho krátce přidělili jako poradce k britské špionážní službě MI6, oddělení zvláštních úkolů. V otázkách bezpečnosti mu Britové připadali paranoidní. Vůbec je nechápal, zvlášť když mu pak udělili pochvalu za to, že pro ně udělal jen minimum práce ve věcech, které by měli zvládnout sami. Strážný zaklepal na dveře. Následovalo tiché cvaknutí a vzápětí se pravé křídlo otevřelo.

„Váš další host, pane,“ ohlásil silák.

„Tisíceré díky,“ odpověděl hlas, který překvapený McAllister okamžitě poznal. Už léta ho totiž slyšel v rozhlasových a televizních zprávách. Poznal typickou výslovnost nacvičenou v drahém kurzu a na několika prestižních univerzitách s postgraduálním pokračováním na britských ostrovech. Neměl však čas se s tím vyrovnat. Šedovlasý elegant s protáhlou vráscitou tváří, jež svědčila o věku přes sedmdesát, vstal od velkého psacího stolu, svižně k němu vykročil a podal mu ruku. „Pane náměstků, to je od vás hezké, že jste přišel. Do volte, abych se představil. Jmenuji se Raymond Havilland.“

„Já velmi dobře vím, kdo jste, pane velvyslanče. Je mi ctí, pane.“

„Jsem velvyslanec bez portfeje, pane McAllistere, což znamená, že s tou ctí už to nebude tak slavné. Ale práce je pořád dost.“

„Nedokážu si představit, že by bez vás za posledních dvacet let přežil jediný z amerických prezidentů.“

„Někteří se protloukli, pane náměstkú, ale při vašich zkušenostech z ministerstva to víte líp než já.“ Diplomát otočil hlavu. „Rád bych vám představil Johna Reillyho. John je jeden z těch velice dobře informovaných kolegů z Národní bezpečnostní rady, o kterých jsme se nikdy neměli dozvědět. Není tak hrozný, co říkáte?“

„To doufám,“ prohodil McAllister, vykročil a potřásl Reillymu rukou, když vstal z jednoho ze dvou kožených křesel naproti stolu. „Těší mě, pane Reilly.“

„Mě také, pane náměstkú,“ řekl poněkud obézní muž s rusými vlasy a pihovatým čelem. Z očí za brýlemi s ocelovou obroučkou nečišela žádná zvláštní srdečnost. Byly pronikavé a chladné.

„Pan Reilly přišel proto,“ pokračoval Havilland, přešel za stůl a ukázal McAllisterovi na volné křeslo, „aby dohlédl, že se budu držet věci. Chápu to tak, že některé věci říct smím, jiné ne, a určité věci smí říct jedině on.“ Velvyslanec se posadil. „Jestli vám to zní záhadně, pane náměstkú, nedá se nic dělat. Víc vám bohužel sdělit nemohu.“

„Pane velvyslanče, pro mě je záhadou všechno, co se stalo od té doby, kdy jsem byl povolán na leteckou základnu v Andrews. To bylo před pěti hodinami. Nemám ponětí, proč mě sem přivezli.“

„Pak mi dovozte, abych vám to obecně vysvětlil,“ řekl diplomat, podíval se na Reillyho a naklonil se nad stůl. „Máte

šanci prokázat své zemi mimořádnou službu, která pokračuje všechno, o čem se vám během vaší dlouhé a úspěšné kariéry snilo.“

McAllister hleděl do velvyslancovy vážné tváře. Nevěděl, jak má odpovědět. „Práce na ministerstvu zahraničí mě uspokojuje a doufám, že ji dělám profesionálně. Moji kariéru ale těžko můžete označit za úspěšnou. Upřímně řečeno, nikdy jsem nedostal pořádnou příležitost.“

„Jednu máte právě teď,“ přerušil ho Havilland. „A máte také mimořádné předpoklady k tomu, abyste si s ní poradil.“

„Jak to myslíte? Proč?“

„Dálný východ,“ pravil diplomat podivným tónem, jako by odpověď mohla být zároveň otázkou. „Na ministerstvu zahraničí jste už přes dvacet let, od té doby, co jste na Harvardu získal doktorát ze studií Dálného východu. Vládě sloužíte příkladně a na svém kontě máte řadu let vzorné zahraniční služby v Asii. Poznatky, s nimiž jste přišel od návratu ze svého posledního postu, měly mimořádný význam pro formulování politiky v této problematické oblasti. Máte pověst skvělého analytika.“

„Vašich slov si vážím, ale v Asii byli i jiní. Řada z nich získala stejné nebo ještě vyšší hodnocení.“

„Shoda událostí a míst, pane náměstku. Buďme upřímní, vedl jste si dobře. A mimoto – jako specialistovi na vnitřní záležitosti Čínské lidové republiky se vám nikdo nevyrovná. Myslím, že jste při obchodních jednáních mezi Washingtonem a Pekingem sehrál klíčovou roli. Nikdo jiný navíc nestrávil sedm let v Hongkongu.“ Pak se Raymond Havilland odmlčel a dodal: „A konečně – nikdo z našich lidí v Asii nebyl nikdy přidělen k oddělení zvláštních úkolů MI6.“

„Rozumím,“ řekl McAllister. Pochopil, že poslední odborná kvalifikace, která se jemu zdála nejméně podstatná, má pro diplomata jistou důležitost. „V rozvědce jsem odvedl jen minimum práce, pane velvyslanče. Za to, že si mě Zvláštní úkoly pustily k tělu, vděčím spíš jejich dezinformacím, než svému mimořádnému nadání. Ti lidé prostě věřili chybné množině faktů, a proto jim nevycházel správný výsledek. Netrvalo dlouho najít ta správná čísla, jak tomu říkali, pokud si vzpomínám.“

„Oni vám důvěřovali, pane McAllistere. A pořád vám důvěřují.“

„Předpokládám, že důvěra je pro tuto příležitost v každém případě podstatná.“

„Velice podstatná. Dokonce životně důležitá.“

„Mohu tedy vědět, o jakou příležitost se jedná?“

„Můžete.“ Havilland se ohlédl po třetím přítomném, muži z Národní bezpečnostní rady.

„Teď je řada na mně,“ řekl Reilly celkem vlídně. Přemístil své mohutné tělo v křesle a zadíval se na McAllistera. V očích měl stále přísný výraz, už z nich však nečišel dřívější chlad. Zdálo se, jako by nyní žádal o pochopení. „V této chvíli se naše rozmluva nahrává. Je vaším ústavním právem to vědět, má to však i druhou stranu. Musíte odpřísáhnout absolutní mlčenlivost ohledně informací, které zde uslyšíte. Je to nejen v zájmu národní bezpečnosti, ale především v zájmu celosvětového vývoje. Víím, že to zní jako vějička, abych probudil váš zájem, ale tak to není míněno. Myslím to smrtelně vážně. Budete s tou podmínkou souhlasit? Pokud přísahu porušíte, můžete být pohnán před uzavřený soud podle zákonů národní bezpečnosti o utajovaných skutečnostech.“

„Jak můžu souhlasit s takovou podmínkou, když nemám ponětí, o jaké informace se jedná?“

„Mohu vám je stručně nastínit a to vám bude stačit, abyste řekl ano, či ne. Když odpovíte ne, eskorta vás odvede a poletíte zpět do Washingtonu. Nikdo nic neprodělá.“

„Pokračujte.“

„Dobře.“ Reilly spustil klidným hlasem: „Budete probírat určité události, které se staly v minulosti – ne zas tak dávno, ale rozhodně nejde o současnost. Distancovali jsme se od nich, přesněji řečeno jsme je udrželi v naprosté tajnosti. Zní vám to povědomě, pane náměstku?“

„Jsem z ministerstva zahraničí. My také utajujeme minulost, když její odhalení nemůže ničemu posloužit. Okolnosti se mění. Včerejší rozhodnutí učiněná v dobré víře se v budoucnu často stávají problémem. Ty změny nemůžeme ovlivnit víc než Sověti nebo Číňani.“

„To jste řekl moc hezky,“ uznal Havilland.

„To bych netvrdil,“ namítl Reilly a zvedl dlaň směrem k velvyslanci. „Je vidět, že pan náměstek je zkušený diplomat. Neřekl ano, ani ne.“ Muž z Národní bezpečnostní rady znovu pohlédl na McAllistera. Oči za brýlemi s ocelovými obroučkami byly opět pronikavé a chladné. „Tak jak, pane náměstku? Berete, nebo necháte ležet?“

„Jedna část mého já by nejradši vstala a co nejrychleji odsud zmizela,“ těkal McAllister pohledem z jednoho muže na druhého. „Druhá část mi velí zůstat.“ Odmlčel se, ustálil pohled na Reillym a dodal: „Ať jste to tak myslel, nebo ne, opravdu se vám podařilo vzbudit můj zájem.“

„Budete za něj ale muset pořádně zaplatit,“ odvětil Ir.

„O to nejde,“ špitl náměstek ministra zahraničí. „Jsem

profesionál a jestli mě potřebujete, opravdu nemám na vybranou.“

„Bohužel to musím slyšet,“ řekl Reilly. „Mám vám zopakovat slova přísahy?“

„Není třeba.“ McAllister se zamyšleně zamračil a pak začal: „Já, Edward Newington McAllister, jsem plně srozuměn s tím, že vše, co bude řečeno během tohoto jednání...“ zarazil se a pohlédl na Reillyho. „Předpokládám, že si doplníte konkrétní podrobnosti jako čas, místo a přítomné osoby.“

„Datum, místo, hodinu a minutu vašeho nástupu a osobní údaje. To vše je už hotové a zapsané.“

„Děkuji. Před odchodem chci dostat kopii.“

„Ovšem.“ Reilly se zadíval přímo před sebe a tiše vydal příkaz: „Prosím, pozor. Zařídte, aby subjekt dostal před odchodem kopii této pásky. A také zařízení, aby si mohl ověřit její obsah přímo na místě. Kopii podepíšu já... Pokračujte, pane McAllistère.“

„Děkuji vám... Přijímám podmínku mlčenlivosti ohledně všeho, co bude na tomto jednání řečeno. Nebudu mluvit s nikým o žádném aspektu rozhovoru, pokud k tomu nedostanu osobní pokyn od velvyslance Havillanda. Dále jsem si plně vědom, že v případě porušení této dohody mohu být souzen před uzavřeným soudem. Pokud by však takový soud snad někdy proběhl, vyhrazuji si právo čelit přímo žalobcům, nikoli jejich místopřísežným prohlášením či písemným výpovědím. Toto dodávám, protože si nedovedu představit žádné okolnosti, za nichž bych mohl porušit přísahu, kterou jsem na sebe vzal.“

„Ale takové okolnosti existují,“ řekl Reilly mírně.

„Pro mě ne.“

„Hrubý fyzický nátlak, chemikálie nebo finty lidí daleko zkušenějších než vy sám. Existují různé způsoby, pane náměstků.“

„Opakuji. Kdyby proti mně někdo vznesl obvinění – a ne byl bych první, komu se to stalo –, vyhrazuji si právo postavit se čelem všem žalobcům.“

„To nám stačí.“ Reilly se znovu podíval před sebe: „Zastavte pásku a vytáhněte zástrčku. Potvrďte.“

„*Potvrzeno*,“ ozval se strašidelný hlas z reproduktoru kdesi nad jejich hlavami. „*Nyní jste... sami*.“

„Pokračujte, pane velvyslanče,“ řekl zrzavý muž. „Přeruším vás, jen když budu mít pocit, že je to nutné.“

„O tom nepochybuji, Jacku.“ Havilland se otočil k McAllisterovi. „Beru zpět svoji předchozí poznámku. On je vážně hrozný. Po čtyřiceti letech služby mi nějaký zrzek, co by se neměl tolik cpát, bude povídat, kdy mám držet zobák.“

Všichni tři muži se usmáli. Starý diplomat věděl, jak v pravý okamžik uvolnit napětí. Reilly zavrtěl hlavou a bodře rozpráhl ruce. „To bych nikdy neudělal, pane. Aspoň ne tak otevřeně.“

„Co říkám, pane McAllistere? Měli bychom dezertovat do Moskvy a říct, že nás naverboval on. Rusáci by nám nejspíš oběma dali daču a on by skončil v Leavenworthu.“

„Vy byste dostal daču, pane velvyslanče. Já bych musel bydlet v bytě dohromady s dvanácti Sibiřany. Ne, děkuju, pane. On mi zas tak moc nevadí.“

„Tak dobře. Překvapuje mě, že si vás nikdo z těch dobromyslných šťouralů z Oválné pracovny nevytáhl do svého sboru, nebo vás aspoň neposlali do OSN.“

„Nevěděli, že existuju.“

„To se změní,“ zvažněl Havilland. Odmlčel se, upřeně se zadíval na náměstka a pak ztišil hlas. „Slyšel jste někdy jméno Jason Bourne?“

„Kdo sloužil v Asii ho nemohl neslyšet,“ odvětil překvapený McAllister. „Nájemný vrah, který má na svědomí třicet pět až čtyřicet vražd a dokázal se vyhnout všem nastraženým pastem. Patologický zabiják, jehož zajímala jediné cena, kterou dostal zapláceno. Říká se, že to byl Američan – je to Američan. Co já vím. Slehla se po něm zem. A taky že to byl duchovní zbavený kněžství a importér, který ukradl miliony, a dezertér z francouzské Cizinecké legie a bůhvíco ještě. Víím jen to, že ho nikdy nechytily a to zhoršilo pozici naší diplomacie na celém Dálném východě.“

„Byla mezi jeho obětmi nějaká souvislost?“

„Vůbec ne. Jednou dva bankéři, jindy tři ataše – tedy ze CIA. Ministr z Dillí, průmyslník ze Singapuru a řada – dlouhá řada – politiků, obvykle slušných lidí. Jejich auta vybuchovala na ulici, byty vylétaly do povětří. Na seznamu byli nevěrní manželé i manželky a milenci zapletení do různých skandálů. On nabízel poraněným duším konečná řešení. Nebyl nikdo, koho by nezabil. Žádná metoda pro něj nebyla dost brutální či ponižující... Ne, žádná souvislost neexistovala, jediné peníze. Kdo dá nejvíc. On byl zrůda – je to zrůda, jestli ještě žije.“

Havilland se opět naklonil nad stůl a upřel na náměstka ministra zahraničí oči. „Říkáte, že se po něm slehla zem? Opravdu? Nikdy se vám z našich asijských ambasad a konzulátů nedonesly žádné řeči nebo kuloární drby?“

„Něco se říkalo, to ano, ale nic z toho se nikdy nepotvrdilo. Nejčastěji jsem slýchal zvěsti od policie v Macau, které

bylo posledním známým místem Bourneova pobytu. Říkali, že nezemřel, ani neodešel do důchodu, ale zamířil do Evropy, kde hledal bohatší klienty. Prý to ale nemusela být celá pravda. Policie se od informátorů údajně dozvěděla, že Bourne pokazil pár zakázek. V jednom případě prý zabil špatného člověka, vůdce malajského podsvětí, a jindy zas znásilnil ženu klienta. Možná mu hořela půda pod nohama – a možná taky ne.“

„Jak to myslíte?“

„Většina z nás uvěřila první části té pověsti, ale druhé ne. Bourne by nezabil nesprávného člověka a už vůbec ne někoho podobného. Takové chyby nedělal. A jestli znásilnil ženu klienta – o čemž by se dalo s úspěchem pochybovat –, udělal by to z nenávisti nebo ze msty. Ne, většina z nás se přiklápěla k první verzi. Odešel do Evropy za většími rybami – za vražděním.“

„To, že uvěříte právě první verzi, se předpokládalo,“ řekl Havilland a znovu se opřel.

„Prosím?“

„Jediný, koho Jason Bourne zavraždil v Asii po vietnamské válce, byl rozběsněný kurýr, který ho chtěl zabít.“

McAllister v šoku zíral na diplomata. „Nerozumím.“

„Jason Bourne, kterého jste před chvílí popsal, neexistuje. Byl to mýtus.“

„To nemůžete myslet vážně.“

„Smrtelně. Na Dálném východě to tehdy vřelo. Organizace obchodníků s drogami řízené ze Zlatého trojúhelníku vedly živelnou tajnou válku. Zasáhla konzuly, jejich zástupce, policisty, politiky, zločinecké gangy, pohraniční stráž – ty nejvyšší i nejnižší na společenském žebříčku. Peníze v ne-

představitelných částkách byly živnou půdou korupce. Když někde došlo k vraždě, která měla velkou publicitu – bez ohledu na její okolnosti či obviněné –, vtrhl na scénu Bourne a sám slízl smetanu.“

„Ale on opravdu vraždil,“ trval na svém zmatený McAllister. „Byly tam stopy, jeho stopy. Všichni to věděli!“

„Všichni si to mysleli, pane náměstku. Falešný telefonát na policii, malý útržek látky poslaný poštou, černý šátek nalezený o den později v křoví. To všechno bylo součástí plánu.“

„Plánu? O čem to mluvíte?“

„Jason Bourne – původní Jason Bourne – byl usvědčený vrah. Uprchlík, jehož život skončil kulkou do hlavy na místě zvaném Tam Quan v posledních měsících vietnamské války. Byla to poprava v džungli. Ten chlap byl zrádce. Jeho mrtvola shnila v lese – prostě zmizel. O několik let později na sebe Bourneův kat vzal jeho identitu v rámci jednoho z našich projektů. Ten projekt málem vyšel, měl vyjít, ale nakonec se zvrtil.“

„Cože?“

„Vymkl se z ruky. Ten člověk – velice statečný člověk – pro nás tři roky pracoval v podzemí pod jménem ‚Jason Bourne‘ a utrpěl zranění, která měla za následek amnézii. Ztratil paměť. Neví, kdo byl, ani za koho se vydával.“

„Pane na nebi...“

„Měl vážně namále. S pomocí nějakého doktora, co hodně pil, se na jednom ostrově ve Středomoří pokusil vypátrat svoji totožnost. To se mu bohužel nepovedlo. Žena, která mu pomáhala – teď je to jeho manželka –, byla úspěšnější. Dala na své city a nespletla se. Věděla, že není zabiják. Záměrně ho nutila sledovat vlastní slova, vlastní schopnosti a nakonec

navázat kontakty, které by ho dovedly až k nám. Máme nejdokonalejší špiónážní aparát na světě, ale lidský faktor jsme nevzali v potaz. Nastražili jsme past, která měla skončit jeho smrtí...”

„Musím vás přerušit, pane velvyslanče,“ zasáhl Reilly.

„Proč?“ opáčil Havilland. „Přece jsme to udělali a nikdo nás teď nenahrává.“

„To rozhodnutí učinil jednotlivec, nikoli vláda Spojených států. To by mělo jasně zaznít, pane.“

„Dobře,“ souhlasil diplomat a přikývl. „Jmenoval se Conklin, ale to teď není podstatné, Jacku. Podíleli se na tom i státní úředníci. Prostě se to stalo.“

„Státní úředníci měli také hlavní zásluhu na záchraně jeho života.“

„Trochu s křížkem po funuse.“

„Ale proč?“ zeptal se McAllister a mírně se předklonil. Podivný příběh mu vyrazil dech. „Byl jeden z nás. Proč by ho chtěl někdo zabíjet?“

„Jeho ztráta paměti byla pokládána za něco jiného. Převládl mylný názor, že přeběhl na druhou stranu, zabil tři své řídicí důstojníky a zmizel s velkým balíkem státních peněz. Dělalo to přes pět milionů dolarů.“

„Pět milionů...?“ Užaslý náměstek pomalu klesl zpátky do křesla. „On měl přístup k tak vysokým částkám?“

„Ano,“ pravil velvyslanec. „Peníze také patřily k plánu, k tomu projektu.“

„Předpokládám, že právě o tom je třeba mlčet. Myslím ten projekt.“

„Je to naprosto nezbytné,“ odvětil Reilly. „Ne kvůli samotnému projektu – přes to, co se stalo, se za tu operaci ne-

stydíme –, ale kvůli člověku, ze kterého jsme udělali JASONA Bournea, a kvůli tomu, odkud se vzal.“

„To zní tajemně.“

„Brzy vám to bude jasné.“

„Co to bylo za projekt?“

Reilly se podíval na Raymonda Havillanda. Diplomát přikývl: „Stvořili jsme jiného zabijáka, abychom nalákali a chytli nejnebezpečnějšího zabijáka Evropy.“

„Carlose?“

„Myslí vám to, pane náměstků.“

„Koho jiného? V Asii Bournea se Šakalem věčně srovnávali.“

„Tato srovnání měla vydatnou podporu,“ řekl Havilland. „Rozšiřovali a zveličovali je strategové projektu ze skupiny známé jako Treadstone sedmdesátá první. Název byl odvozen od sterilního domu na Sedmdesáté první ulici v New Yorku, kde vzkříšený Jason Bourne prodělal výcvik. Tohle řídicí stanoviště byste měl znát.“

„Chápu,“ řekl McAllister zahloubaně. „S rostoucí Bourneovou reputací srovnávání sílilo a sloužilo jako návnada pro Carlose. Tehdy se Bourne přesunul do Evropy – aby měl Carlos vějičku rovnou pod nosem. Šlo o to přinutit ho vylézt z ulity a postavit se svému rivalovi.“

„Vám to vážně myslí, pane náměstků. Ano, to byla podstatná plánu.“

„To je úžasné. Přímě famózní. Člověk nemusí být expert, aby to pochopil. A Bůh ví, že já žádný expert nejsem.“

„Ale mohl by z vás být...“

„A vy říkáte, že člověk, ze kterého se stal Bourne, ten mýtický vrah, hrál tři roky svoji roli a pak utrpěl zranění...“

„Střelné rány,“ skočil mu do řeči Havilland. „Měl poškozené mozkové blány.“

„A ztratil paměť?“

„Dočista.“

„Ježíšikriste!“

„Ale i přes všechno, co se mu stalo, se s pomocí té ženy – mimochodem, pracovala jako ekonomka pro kanadskou vládu – přiblížil nadosah odhalení celé záležitosti. Úžasný příběh, co říkáte?“

„Je to neuvěřitelné. Ale kdo by tohle vůbec dokázal?“

Rusovlasý John Reilly si lehce odkašlal. Velvyslanec se mu pohledem podrobil. „Dostáváme se k jádru věci,“ řekl statný muž, znovu přenesl váhu svého těžkého těla a podíval se na McAllistera. „Jestli máte jakékoli pochybnosti, pořád ještě můžete odejít.“

„Nerad bych se opakoval. Máte pásku.“

„A vy jste projevil zájem.“

„Předpokládám, že takhle lidi jako vy naznačují, že by k soudu ani nemuselo dojít.“

„To bych si nikdy nedovolil.“

McAllister polkl. Jeho oči se setkaly s chladným pohledem muže z Národní bezpečnostní rady. Otočil se k Havillandovi: „Pokračujte, prosím, pane velvyslanče. Kdo je ten člověk? Odkud se vzal?“

„Jmenuje se David Webb. V současné době učí jako mimořádný profesor orientálních studií na jedné malé univerzitě ve státě Maine a má za ženu tu Kanadanku, která ho doslova vyvedla z bludiště. Bez ní by ho zabili – ale ona by bez něj zase zemřela v Curychu.“

„Zajímavé,“ hlesl McAllister sotva slyšitelně.

„Vtip je v tom, že ona je jeho druhá žena. Jeho první manželství skončilo strašnou tragédií. Právě tehdy pro nás začal jeho příběh. Před mnoha lety působil mladý Webb jako diplomat v Phnompenhu. Byl to vynikající odborník na Dálný východ, ovládal plyně několik orientálních jazyků a vzal si za ženu Thajku, se kterou se seznámil při postgraduálním studiu. Bydleli v domě u řeky a měli spolu dvě děti. Pro takového člověka to byl ideální život. Využíval znalostí, které Washington v té oblasti potřeboval, a přitom si užíval klidu. Jenže pak se vyhrotila vietnamská válka a jednou ráno se snesla z nebe osamělá stíhačka – nikdo vlastně neví, z čí strany, ale to nikdo Webbovi neřekl – a pokropila jeho ženu a děti, které si hrály ve vodě. Rozstřílení jak řešeto plavali ke břehu a Webb se k nim snažil dostat. Vzal je do náruče a bezmocně řval na letadlo mizící ve výšce.“

„To je hrůza,“ zašeptal McAllister.

„V tom okamžiku se Webb úplně změnil. Kdyby mu to dřív někdo řekl, tak tomu sám neuvěří. Stal se z něj partyzán známý pod přezdívkou Delta.“

„Delta?“ opakoval McAllister. „Partyzán...? Bojím se, že vám nerozumím.“

„Ani nemůžete.“ Havilland se podíval na Reillyho a pak znovu na muže z ministerstva zahraničí. „Jak Jack před chvílí vysvětlil, dostali jsme se k jádru věci. Rozzuřený Webb prchl do Saigonu a přidal se k tajné skupině Medusa, paradoxně s pomocí agenta CIA Conklina, který se ho pak po letech pokusil zabít. Lidé z Medusy nikdy nepoužívali jména, jen písmena řecké abecedy – z Webba se stal Delta Jedna.“

„Medusa? Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„V tom je právě jádro věci,“ řekl Reilly. „Spis Medusy stále podléhá přísnému utajení, v tomto případě jsme však povoli-

li omezené zpřístupnění. Jednotky Medusy tvořil soubor lidí z celého světa, kteří znali území severního i jižního Vietnamu. Upřímně řečeno, většinu z nich tvořili zločinci – pašeráci narkotik, zlata, zbraní, drahokamů, prostě kontrabandu všeho druhu. Taky usvědčení vrahové, uprchlíci odsouzení v nepřítomnosti k smrti... a houf obyvatel kolonie, jimž obě strany zkonfiskovaly podniky. Spoléhalo na Velkého strýčka, tedy na nás, že vyřešíme všechny jejich problémy, když proniknou na nepřátelské území a budou zabíjet kolaboranty Vietkongu, vesnické předáky podezřelé z náklonnosti k Charliemu a organizovat útoky válečných zajatců všude, kde to půjde. Byla to vraždící komanda – eskadry smrti, jestli chcete. To je nejpřesnější označení, které pochopitelně nikdy nevypustíme z úst. Dělal se chyby a rozkradly se miliony. Většina z těch lidí by nemohla sloužit v žádné armádě civilizovaného světa. Webb je jedním z nich.“

„Se svou minulostí a akademickými tituly se stal dobrovolně členem takové skupiny?“

„Měl motiv, který všechno přebil,“ řekl Havilland. „Žil v přesvědčení, že to letadlo v Phnompenhu bylo severovietnamské.“

„Někdo říká, že byl šílenec,“ dodal Reilly. „Jiní o něm tvrdili, že byl mimořádně schopný taktik, nejvyšší z partyzánů, který rozuměl východní mentalitě a vedl nejbojovnější oddíly Medusy, jichž se bál nejen nepřítel, ale i Velitelství Saigon. Byl nezvladatelný. Uznával jedině svoje vlastní pravidla. Jako by rozpoutal svůj vlastní hon na člověka, který pilotoval to letadlo a zničil mu život. Stala se z toho jeho osobní válka. Ovládal ho vztek. Čím víc násilí, tím byl spokojenější – nebo se tím přibližoval svému vlastnímu přání zemřít.“

„Zemřít...?“ Náместek ministra zahraničí nechal to slovo viset ve vzduchu.

„Tenkrát to byla nejčastější teorie,“ přerušil ho velvyslanec.

„Válka pro Webba – nebo Deltu – skončila stejně katastrofálně jako pro nás ostatní,“ řekl Reilly. „Možná ještě hůř. Už mu nezbylo vůbec nic. Žádný cíl, na který by s touhou zabít útočil. Dokud jsme se na něj neobrátili a nedali mu důvod dál žít. Nebo důvod dál se snažit zemřít.“

„Tím, že se z něj stal Bourne a šel po Carlosovi alias Šakalovi,“ doplnil McAllister.

„Ano,“ přitakal důstojník rozvědky. Následovalo krátké ticho.

„Potřebujeme ho znovu,“ řekl Havilland. Klidně vyřčená slova udeřila jako sekýra do tvrdého dřeva.

„Carlos se objevil na scéně?“

Diplomat zavrtěl hlavou. „Nejde o Evropu. Potřebujeme ho v Asii a nemůžeme si dovolit ztratit ani minutu.“

„Takže jde o někoho jiného? O jiný... cíl?“ McAllister bezděčně polkl. „Mluvili jste s ním?“

„My ho oslovit nemůžeme. Aspoň ne přímo.“

„Proč ne?“

„Nepustil by nás přes práh. Nevěří ničemu a nikomu z Washingtonu a těžko mu to vyčítat. Celé dny a týdny křičel o pomoc a my jsme neposlouchali. Naopak jsme se ho pokusili zabít.“

„Další námitka,“ vyhrkl Reilly. „Nebyli jsme to my. Byl to jedinec, který jednal na základě mylných informací. A vláda v současné době dává přes čtyři sta tisíc dolarů ročně na program Webbovy ochrany.“

„Nad čímž on ohrnuje nos. Vidí v tom zase nějakou past na Carlose pro případ, že by ho Šakal vyšťoural. Žije v přesvědčení, že na něj kašlete a já si nejsem jistý, jestli je tak daleko od pravdy. On Carlose viděl. Jeho tvář se mu sice ještě nevybavila, ale to Carlos neví. Šakal má všechny důvody jít Webbovi po krku. A jestli to udělá, dostanete druhou šanci.“

„Carlosovy šance najít ho se blíží nule. Záznamy Treadstone jsou dobře ukryté a v žádném případě neobsahují informace o Webbově současném místě pobytu, ani o tom, co dělá.“

„Ale no tak, pane Reilly,“ pravil Havilland podrážděně. „Podívejte se na jeho minulost a vzdělání. Jak těžké by bylo to odhadnout? Webb je typický intelektuál, to je přece zřejmé.“

„Já s vámi nepolemizuji, pane velvyslanče,“ odvětil poněkud zaražený Reilly. „Jen chci, aby bylo úplně jasno. Řekněme si to upřímně: s Webbem se musí zacházet v rukavičkách. Vrátila se mu značná část paměti, ale rozhodně ne celá. Vybavuje si ovšem dost informací o Meduse, aby mohl být považován za značnou hrozbu pro zájmy naší země.“

„V jakém smyslu?“ zeptal se McAllister. „Možná to nebyl zrovna nejlepší a nejspíš ani nejhorší postup, ale v zásadě šlo o konkrétní vojenskou strategii v době války.“

„Neschválenou a tajnou. Žádné oficiální záznamy neexistují.“

„Jak je to možné? Něco to přece stálo, a když se čerpají prostředky...“

„Nemusíte mě poučovat,“ přerušil ho obézní důstojník rozvědky. „Náš rozhovor se sice nenahrává, ale mám vaši pásku.“

„Tohle je vaše odpověď?“

„Ne, tohle je má odpověď: válečné zločiny a vraždy jsou nepromlčitelné, pane náměstku. A oběťmi vražd a jiných násilných činů se stali naši vlastní lidé i personál spojenců. Měli je na svědomí hlavně zabijáci a zloději při kradení, rabování, znásilňování a zabíjení. Většinou to byli patologičtí zločinci. I když byla Medusa v řadě ohledů účinná, byla to tragická chyba, která se zrodila ze zlosti a zoufalství v beznadějně situaci. Co dobrého by mohlo přinést otvírání starých ran? Když si odmyslíme právní nároky vůči nám, klesli bychom v očích většiny civilizovaného světa.“

„Jak jsem se už zmínil,“ řekl McAllister tiše a zdráhavě, „my na ministerstvu na otvírání starých ran nevěříme.“ Obrátil se na velvyslance. „Už tomu začínám rozumět. Chcete, abych toho Davida Webba oslovil a přesvědčil ho k návratu do Asie. Kvůli jinému projektu, jinému cíli – i když jsem v životě tohle slovo nepoužil v takovém kontextu. A nejspíš je to proto, že máme částečně společnou minulost – jsme muži z Asie. Dá se u nás předpokládat přehled o Dálném východě a vy si myslíte, že on mě bude poslouchat.“

„Tak nějak.“

„Ale říkáte přece, že s námi nechce nic mít. Tomu přestáváte rozumět. Jak to mám asi udělat?“

„Uděláme to společně. On si dřív sám určoval zákony, takže je zas určíme my. Je to nutné.“

„Kvůli člověku, kterého chcete zabít?“

„Raději říkejme neutralizovat. Opravdu se to musí udělat.“

„A Webb to zvládne?“

„Ne, Jason Bourne. Vyslali jsme ho do akce a on prožil tři roky v mimořádném stresu – pak náhle ztratil paměť a stal se

obětí štvance. Neztratil však schopnost infiltrovat se do cizího prostředí a zabít. Říkám to natvrdo.“

„Rozumím. Protože se náš rozhovor nenahrává – a v případě, že náhodou ještě ano...“ náměstek ministra se odmítavě podíval na Reillyho. Ten zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. „Mohu vědět, kdo je ten cíl?“

„Můžete. A chci abyste si jeho jméno dobře zapamatoval, pane náměstků. Je to ministr čínské vlády Šeng Čchou Jang.“

McAllister zrudl zlostí. „Já si nemusím jeho jméno zapamatoávat a myslím, že to víte. Šeng byl dlouholetým členem čínské ekonomické skupiny a oba jsme se účastnili obchodních jednání v Pekingu na konci sedmdesátých let. Já ho důkladně sledoval a analyzoval. Šeng byl můj partner, takže jsem se tomu nemohl vyhnout – mám pocit, že tohle taky víte.“

„Vážně?“ Šedovlasý velvyslanec povytáhl tmavé obočí a pominul McAllisterův káravý tón. „A co vám to pozorování přineslo? Co jste se o něm dověděl?“

„Měl pověst velice chytrého a ctižádostivého člověka – ale o tom svědčí i jeho vzestup v pekingské mocenské struktuře. Náboráři z ústředního výboru ho před lety objevili na univerzitě Fu-tan v Šanghaji. Uměl plyně anglicky a dobře, ba přímo dokonale, znal západní ekonomiku.“

„Co ještě?“

„Považovali ho za slibný materiál a po důkladné indoktrinaci ho poslali studovat na London School of Economics. Vyplatilo se.“

„Jak to myslíte?“

„V otázce centralizovaného státu je Šeng zapřisáhlý marxista, ale má zdravou úctu ke kapitalistickým ziskům.“

„Chápu,“ řekl Havilland. „Takže uznává neúspěch sovětského systému?“

„Podle něj je na vině ruský sklon ke korupci, tupý konformismus na vyšších místech a alkoholismus na těch nižších. Musí se mu přiznat ke cti, že v průmyslových centrech tyto nešvary z velké části potlačil.“

„To zní, jako by dostal školení u IBM.“

„Patřil mezi hlavní strůjce nové čínské obchodní politiky. Vydělal Číně spoustu peněz.“ Náměstek ministra se znovu rozčileně předklonil v křesle. Z jeho očí i tváře číselo překvapení – nebo spíš ohromení. „Můj ty Bože, proč by někdo ze Západu chtěl zabít Šenga? To je absurdní! Je to náš ekonomický spojenec, politicky stabilizující faktor v nejlidnatější zemi světa, která stojí ideologicky proti nám! Právě s pomocí lidí jako je on jsme dosáhli jistého pokroku. Bez něj existuje riziko katastrofy, a to při jakémkoli kurzu. Já jsem profesionální analytik, pane velvyslanče, a opakuji, že navrhuje absurdní věc. Muž vašeho vzdělání by to měl rozpoznat jako první.“

Stárnoucí diplomat probodl pohledem svého žalobce, a když promluvil, učinil tak pomalu a pečlivě vážil slova. „Před chvilkou jsme se dobrali k jádru věci. Z bývalého pracovníka zahraniční služby Davida Webba se za jistým účelem stal Jason Bourne. A obráceně, Šeng Čchou Jang není člověk, kterého znáte jako svého partnera z jednání. Tím se stal také za jistým účelem.“

„O čem to mluvíte?“ vyštěkl McAllister popuzeně. „Všechno, co jsem o něm řekl, stojí v záznamech – v oficiálních záznamech. Většinou přísně tajných a přístupných pouze k nahlédnutí.“

„K nahlédnutí?“ zeptal se bývalý velvyslanec unaveně. „Všechno se stejně rozkecá. Protože na záznamech je oficiální razítko a dívají se do nich lidé, kteří nemají tušení, odkud se ty záznamy vzaly – jsou tam a to stačí. Ne, pane náměstku, nestačí. Nikdy.“

„Zřejmě máte lepší informace než já,“ utrousil muž z ministerstva zahraničí. „Pokud jsou to ovšem informace, a ne dezinformace. Člověk, kterého jsem vám popsal – ten, kterého znám – je Šeng Čchou Jang.“

„Asi tak, jako je David Webb, kterého jsme my popsali vám, ve skutečnosti Jason Bourne...? Ne, nerozčilujte se, prosím vás, já si nedělám legraci. Je důležité, abyste to pochopil. Šeng není člověk, kterého znáte. A nikdy nebyl.“

„Tak koho jsem to tedy znal? Kdo byl ten muž na jednání?“

„Je to zrádce, pane náměstku. Šeng Čchou Jang je zrádce své země, a až se jeho zrada provalí – což se dozajista stane –, Peking z toho obviní svobodný svět. Mělo by to nedozírné následky. O jeho záměru nemůže být nejmenších pochyb.“

„Šeng... a zrádce? Nevěřím vám! V Pekingu ho uctívají! Jednou z něj bude předseda!“

„Pak Čínu povede fanatický nacionalista, který má ideologické kořeny na Tchaj-wanu.“

„Vy jste snad úplně zešílel! Moment, říkal jste, že má nějaký záměr – ,o jeho záměru nemůže být nejmenších pochyb, tak jste to řekl.“

„On a jeho lidé hodlají převzít moc v Hongkongu. Tajně vedou bleskovou ekonomickou válku, která má za cíl dostat veškerý obchod a finanční instituce v oblasti pod kontrolu ,nezávislé‘ komise, finančního orgánu schváleného Pekinem – což znamená jím osobně. Prostředkem k úspěchu se

má stát britská smlouva, která vyprší v roce 1997. Jeho komise je nejspíš logickou předehrou k anexi a ovládnutí země. Dojde k tomu, až bude mít Šeng volnou cestu, až se mu podaří odstranit všechny překážky. Až jeho slovo bude mít v ekonomických otázkách největší váhu. Může to být za měsíc nebo za dva. Nebo už příští týden.“

„Vy si myslíte, že k tomu dal Peking souhlas?“ zaprotestoval McAllister. „Jste vedle! To je – to je šílenství! Čínská lidová republika se nikdy Hongkongu ani nedotkne! Vždyť jeho prostřednictvím převádí šedesát procent veškeré své ekonomiky. Čínské dohody zaručují Hongkongu padesátiletý status volné ekonomické zóny a Šeng je jejich hlavním signatářem.“

„Ale Šeng není Šeng – není to člověk, kterého znáte.“

„Tak kdo to sakra je?“

„Teď se zhluboka nadechněte, pane náměstku. Šeng Čchou Jang je prvorozený syn šanghajského průmyslníka, který zbohatl ve zkorumpovaném světě staré Číny za vlády Čankajškovy strany Kuomintang. Když bylo zřejmé, že Mao-va revoluce vyhraje, rodina uprchla s tím, co pobrala. Byl to osud spousty statkářů a válečných magnátů. Starý pán je teď jedním z nejmocnějších taipanů v Hongkongu – ale který, to nevíme. Stane se správcem kolonie díky jednomu ministrovi z Peking, jeho nejdražšímu synovi. Je to ta největší ironie osudu a dokonalá pomsta patriarchy – Hongkong budou řídit lidé, kteří zkorumpovali nacionalistickou Čínu. Celé roky bezostyšně pouštěli své zemi žilou, žili z dřiny bezprávných hladových lidí a dláždili cestu maoistické revoluci. Asi to zní jako komunistické žvásty, ale z velké části to bohužel sedí. Hrstka fanatiků a tunelářů chce pod vedením jednoho šílence zpátky to, co by jim nezaručil žádný mezinárodní tribunál

v dějinách.“ Havilland se odmlčel a pak vyštěkl jediné slovo: „Šílenci!“

„Ale jestli nevíte, kdo je ten taipan, jak můžete vědět, že je na tom vůbec něco pravdy?“

„Máme své zdroje,“ přerušil ho Reilly. „Tajné, ale ověřené. Ta zvěst se objevila poprvé na Tchaj-wanu. Náš původní informátor byl členem nacionalistického kabinetu, který to považoval za katastrofální kurz, jehož důsledkem bude krveprolití na celém Dálném východě. Prosil nás, abychom to zarazili. Našli ho mrtvého hned druhý den ráno se třemi kulkami v hlavě a podříznutým krkem – tak se v Číně zabíjejí zrádci. Od té doby bylo zavražděno a podobně zohaveno dalších pět lidí. Je to všechno pravda. To spiknutí existuje a přichází z Hongkongu.“

„To je šílenství!“

„Podstatnější je,“ řekl Havilland, „že to nikdy nemůže vyjít. Kdyby měl jejich plán sebemenší naději na úspěch, mohli bychom to nechat plavat a popřát jim hodně štěstí. Jenže on ji nemá. Splaskne stejně jako Lin Piaovo spiknutí proti Mao Ce-tungovi v sedmdesátém druhém. A až se tak stane, Peking obviní americký a tchajwanský kapitál ze spolčení s Brity – za tichého souhlasu hlavních světových finančních institucí. Osm let ekonomického růstu skončí v pekle jen kvůli tomu, že jedna skupinka fanatiků touží po pomstě. Pane náměstku, když to řeknu vašimi slovy, Čínská lidová republika je podezíravá a nepokojná země. Dovolte mi však, abych dodal také pár vlastních. Vzhledem k úspěchům, jež mi připisujete, na ně mám snad právo. Vláda velice rychle začne trpět stihomamem a bude posedlá vnitřními i vnějšími zrádci. Čína uvěří, že ji svět chce ekonomicky izolovat, odříznout od světových trhů a srazit na kolena ve chvíli, kdy na severních hranicích

cení zuby Rusové. Státní moc udeří rychle a zběsile. Všechno zabaví a pohltí. Její vojska zaberou Kowloon, ostrov i celá vzkvétající Nová území. Bilionové investice zmizí v nenávratnu. Bez odbornosti kolonie se obchod zastaví a mnohamilionová pracovní síla propadne chaosu. Vypukne hlad a nemoci. Dálňý východ bude v plamenech a výsledkem by mohla být válka, na kterou radši nemyslet.“

„Ježíšikriste,“ zašeptal McAllister. „To se nesmí stát.“

„Ne, nesmí,“ souhlasil diplomat.

„Ale proč zrovna Webb?“

„Webb ne,“ opravil jej Havilland. „Jason Bourne.“

„Dobře, tak proč tedy Bourne?“

„Protože jsme z Kowloonu dostali zprávu, že už tam je.“

„Cože?“

„A my víme, že není.“

„Co to povídáte?“

„Znovu zaútočil. Zabíjel. Vrátil se do Asie.“

„Webb?“

„Ne, Bourne. Ten mýtus.“

„Vaše řeči nedávají smysl!“

„Můžu vás ujistit, že jednání Šeng Čchou Janga má velice jasný smysl.“

„Jak to?“

„Přivedl ho zpátky. Umění Jasona Bournea je znovu na prodej a jeho klient je jako vždy dobře utajený. V tomto případě jde o toho nejméně pravděpodobného klienta: hlavního mluvčího Čínské lidové republiky, který potřebuje potlačit svou opozici v Hongkongu i v Pekingu. V posledních šesti měsících řada mocných hlasů z pekingského ústředního výboru podivně umkla. Podle oficiálních vládních prohlášení jich několik zemřelo, což se při jejich věku dá pochopit. Dva

další se údajně zabili při nehodách – jeden při leteckém neštěstí, druhý si vyšel do hor Šao-kuan a jako na potvoru dostal mozkovou mrtvici. Jestli to není pravda, tak je to aspoň dobře vymyšlené. Další byl ‚odvolán‘ – což je eufemismus pro upadnutí v nemilost. A konečně, což je nejpodivnější, vicepremiéra Číny zabili v Kowloonu, ačkoli nikdo v Peking u vůbec nevěděl, že tam je. Byla to hrozná tragédie, při které bylo v Tsim Ša Tsui brutálně zavražděno pět mužů. Zabiják zanechal na místě činu vizitku: jméno ‚Jason Bourne‘ napsané v krvi na podlaze. Podvodník si nechtěl nechat ujít slávu.“

McAllister opakovaně zamrkal. Jeho oči bezcílně těkaly po místnosti. „Tohle všechno přesahuje moje chápání,“ řekl bezmocně. Poté se v něm však opět probudil profesionál a upřel pohled na Havillanda. „Je v tom nějaká souvislost?“

Diplomat přikývl. „Hlášení naší rozvědky mluví jasnou řečí. Všichni ti muži nesouhlasili se Šengovou politikou – někteří otevřeně, jiní opatrně. Vicepremiér, starý revolucionář a veterán Maova Dlouhého pochodu, byl hodně slyšet. Nemohl nadutého Šenga ani cítit. Ale co dělal tajně v Kowloonu ve společnosti bankéřů? Peking na to neumí odpovědět, a jelikož nechce ztratit glanc, tváří se, že k žádné vraždě nedošlo. Současně s kremací se z něj stala politická mrtvola.“

„A přes ‚vizitku‘ toho zabijáka vede stopa k Šengovi,“ řekl náměstek ministra zahraničí a měl hodně práce, aby se mu neroztřásl hlas. Nervózně se poškrábal na čele. „Proč by to dělal? Proč by se tam podepisoval?“

„Je znovu v akci a tohle byla vražda na efekt. Už tomu začínáte rozumět?“

„Nevím jistě, jak to myslíte.“

„Ten nový Bourne je pro nás přímá cesta k Šeng Čchou

Jangovi. Je to naše past. Podvodník se vydává za mýtus, ale jestli ho původní mýtus vypátrá a zneškodní, bude se moci dostat k Šengovi. Je to opravdu velice jednoduché. Jason Bourne, kterého jsme stvořili, vystřídá toho nového zabijáka, který teď užívá jeho jméno. Jakmile bude náš Jason Bourne na místě, vyše naléhavé varování, že se stalo něco strašného, co ohrožuje celý Šengův plán. Šeng na to bude muset zareagovat. Nemůže si dovolit nic nedělat, protože jeho bezpečnost musí být absolutní. Jeho ruce musí zůstat čisté. Bude se muset ukázat, třeba jen proto, aby zabil svého nájemného vraha a odstranil tak jakékoli spojení. A až to udělá, už nemůžeme prohrát. Tentokrát ne.“

„Je to začarovaný kruh,“ zašeptal McAllister a probodl diplomata pohledem. „A z vašich předchozích slov vyplývá, že se k němu Webb ani nepřiblíží, natož aby do něj přímo vstoupil.“

„Tak mu k tomu musíme poskytnout pádný důvod,“ vysvětlil mu Havilland vlídně. „Úkolem mého povolání je hledat způsoby. Způsoby, jak uvést člověka do pohybu. Víte, právě tímhle jsem se vždycky živil.“ Starý velvyslanec se zamračil a znovu se opřel. V očích měl prázdno. V žádném případě nebyl klidný. „Někdy je třeba udělat nepříjemné věci, přesněji řečeno odporné, ale člověk musí myslet na vyšší dobro, na vyšší prospěch. Pro všechny.“

„Z toho nejsem moudrý.“

„Z Davida Webba se stal Jason Bourne v zásadě z jediného důvodu – ze stejného, jaký ho vehnal do Medusy. Přišel o ženu. Jeho děti a matka jeho dětí zemřely násilnou smrtí.“

„Panebože...“

„A teď už musím jít,“ řekl Reilly a vstal z křesla.

3. kapitola

Marie! Ach bože, Marie, zase to na mě přišlo! Stavidlo se otevřelo a já si s tím přívalem nedokázal poradit. Snažil jsem se, miláčku. Strašně jsem se snažil, ale přemohlo mě to – proud mě strhl s sebou a já se topil! Vím, co bys mi na to řekla, a proto tě s tím nebudu zatěžovat, i když vím, že mi to poznáš na očích i na hlase. Jak, to víš jen ty sama. Řekneš, že jsem měl přijít domů, svěřit se ti a být s tebou. Že jsme to mohli vyřešit spolu. Spolu! Ježíšikriste! Kolik toho ještě sneseš? Občas se chovám opravdu hrozně. Jak dlouho to takhle může jít dál? Moc tě miluju. Tak moc, že se s tím někdy musím poprat sám. Kdyby jen proto, aby ses na chvíli vyvlékla z té zatracené oprátky. Aby sis mohla aspoň trochu vydechnout a netrápit se kvůli mě. Lásko moje, představ si, že jsem to dokázal! Dneska večer jsem to vážně dokázal a teď už je mi dobře. Už jsem se uklidnil a je mi fakt dobře. A k tobě domů se vrátím lepší, než jsem byl předtím. Musím, protože kromě tebe na světě nic nemám.

Zadýchaný David Webb přeběhl chladný trávník potemnělého hřiště, proklusal kolem ochozů a zamířil po betonové

pěšině k univerzitní tělocvičně. Z tváře se mu řinul pot, tepláky měl přilepené k tělu. Podzimní slunce zmizelo za kamennými budovami vysokoškolského areálu, snášelo se za vzdálené lesy státu Maine a svou ohnivou září ohlašovalo podvečer. Podzimní chlad pronikal Davidovi až na kůži. Roztřásl se. Doktorům by se to nelíbilo.

A přitom se pokyny lékařů řídil. Právě měl jeden ze svých kritických dní. Vládní doktoři mu řekli, že kdyby se mu před očima náhle zjevily znepokojivé obrazy nebo útržky vzpomínek – a s tím musí počítat –, nejlíp se jich zbaví fyzicky náročnou činností. Jeho vyšetření na EKG ukázala, že srdce má zdravé a ani plíce na tom nebyly nejhůř, i když se nezbavil hloupého zlovyku kouření. A protože jeho tělo dokázalo trýznění snést, byl to nejlepší způsob, jak si vyčistit hlavu. V takových chvílích potřeboval hlavně duševní rovnováhu.

„Co je špatného na pár sklenkách a cigaretách?“ říkával doktorům a odhaloval tak své skutečné záliby. „Tep se zrychlí, tělo netrpí a hlava se vyčistí určitě daleko líp.“

„Jsou to depresiva,“ zněla odpověď jediného muže, kterého poslouchal. „Umělé stimulanty, které vedou jen k další depresi a zvýšené úzkosti. Běhej, plavej nebo se miluj se svojí ženou – nebo třeba s nějakou jinou. Nebuď hlupák a nechod sem jako tělo bez duše... Zapomeň na sebe, mysli na mě. Co jsem se s tebou nadřel, ty nevděčníku. Padej odsud, Webbe. Chyť svůj život za pačesy – nebo to, co si z něj pamatuješ – a užívej si. Nezapomínej, že na tom jsi líp než většina lidí. Jinak naše řízené návštěvy hospod jednou za měsíc zruším a můžeš táhnout k čertu. Ale stejně by mi to scházelo... Běž, Davide. Už musíš jít.“

Morris Panov byl kromě Marie jediným člověkem, kterého k sobě pustil. Bylo to svým způsobem paradoxní, protože Mo zpočátku nepatřil k vládním doktorům. Psychiatra si nikdo nevyžádal, ani mu nenabídl bezpečnostní prověrku, aby mohl vyslechnout přísně tajné skutečnosti z minulosti Davida Webba, kde se ukrývala lež o Jasonu Bourneovi. Panov se však vnutil násilím. Vyhrožoval, že jestli nedostane prověrku a právo mluvit do následného léčení, choulostivé podrobnosti vyzradí. Měl k tomu jednoduchý důvod. Davida málem zlikvidovali na základě dezinformace, kterou nevědomě poskytl sám Panov. Způsob, jímž se to stalo, ho rozzuřil. V panickém strachu ho oslovil někdo, kdo k panice obvykle nemívá sklony, a kladl mu „hypotetické“ otázky, zda je možné, aby se tajný agent v krizové situaci pomátl. Panov odpovídal zdrženlivě a neurčitě. Nemohl určit diagnózu pacienta, kterého v životě neviděl – ale ano, bylo by to možné a nestalo by se to poprvé, ale bez prohlídky a psychiatrického vyšetření se samozřejmě nedá říct vůbec nic konkrétního. »Nic« bylo to nejdůležitější slovo. Neměl jsem nic říkat! tvrdil později. Jeho slova v uších amatérů totiž zpečetila rozkaz k Webbově popravě – k trestu smrti pro »Jasona Bournea«. K činu, který na poslední chvíli překazil sám David, zatímco popravčí četa cíhala na svých neviditelných pozicích.

Morris Panov se tedy objevil v nemocnici Waltra Reeda a později v lékařském komplexu ve Virginii a hned vzal Webbův případ do rukou. *Ten parchant má amnézii, vy pitomci! Už týdný se vám to naprosto srozumitelně snaží říct. Ale těm vašim pokrouceným mozečkům to asi zní moc jednoduše.*

Strávili spolu celé měsíce. Nejprve jako pacient a lékař, nakonec jako přátelé. Bylo důležité, že Marie si Morrisa oblí-

bila. Strašně totiž potřebovala spojení. David pro svou ženu znamenal nepředstavitelnou zátěž. Už od prvních dní ve Švýcarsku, kdy začala chápat bolest člověka, který ji zajal, až do okamžiku, kdy se přes jeho protesty rozhodla mu pomoci, nikdy neuvěřila tomu, čemu věřil on sám. Pořád mu opakovala, že on není ten zabiják, za kterého se pokládá, není vrah, i když ho v něm ostatní vidí. Její víra se stala kotvou v Davidově rozbouřeném moři, její láska základem jeho obnovujícího se duševního zdraví. Bez Marie by byl zbytečný a zcela opuštěný. A bez Mo Panova by z něj zase zbyla jen lidská troska. Ale když je měl za zády, postupně rozháněl vířící mračna a opět nacházel slunce.

Právě proto nešel po svém odpoledním semináři domů, ale rozhodl se, že si radši hodinku zaběhá na opuštěné chladné dráze. Jeho týdenní semináře se oproti rozvrhu často protáhly, takže Marie nikdy nechystala večeři. Věděla, že se půjdou najíst do restaurace spolu se dvěma diskrétními strážci, kteří se budou držet kdesi v temnotě za nimi. Jeden z nich právě kráčet za Davidem přes sotva viditelné hřiště, druhý byl nepochybně v tělocvičně. *Šílenství!* Nebo ne?

K Panovově »fyzicky náročné činnosti« přiměl Davida obraz, který mu náhle vytanul na mysli, když známkoval práce ve své kanceláři. Byla to tvář – tvář, kterou znával, nezapomněl a měl ji velice rád. Tvář chlapce, jenž mu stárnul před očima a po chvíli se mu zjevil v uniformě. Obraz byl rozmazaný a nedokonalý, David však věděl, že je to součást jeho vlastního já. Po tvářích mu začaly tiše stékat slzy. Věděl, že je to mrtvý bratr, o němž mu řekli. Válečný zajatec, kterého před lety zachránil v džunglích Tam Quan uprostřed ničivých výbuchů, a zároveň zrádce, jehož popravil jako Jason

Bourne. Drsné útržkovité obrazy se nedaly snést. Stěží přežil zkrácený seminář a vymluvil se na migrénu. Musel se dostat ze stresu a rozumem přijmout nebo odvrhnout vrstvy paměti, jež se náhle odlouply. A rozum mu velel, aby šel do tělocvičny a vyběhal to, i kdyby venku třeba zuřila vichřice. Nemohl zatěžovat Marii pokaždé, když se stavidlo provalilo. Na to ji příliš miloval. Když to mohl zvládnout sám, tak to musel udělat. Byla to smlouva, kterou sám se sebou uzavřel.

Otevřel masivní dveře a letmo se zamyslel, proč vchod do každé tělocvičny musí být těžký jako padací mříž. Vstoupil dovnitř a pokračoval po kamenné podlaze pod klenbou do nabílené chodby, až došel ke dveřím šatny učitelského sboru. Oddech si, že je prázdná. Neměl náladu se s někým vybavovat, a kdyby se to od něj očekávalo, určitě by působil nevrle, snad i podivínsky. Nejspíš by vyvolal zvědavé pohledy a bez těch se dokázal obejít. Byl příliš blízko u okraje propasti. Musel se zase postupně vrátit, pomalu, nejdřív sám v sobě, pak s Marií. Kristepane, kdy to všechno skončí? Kolik toho od ní ještě může žádat? Ale on přece nikdy žádat nemusel – sama udělala, co mu na očích viděla.

Webb došel k řadě skříněk. Ta jeho byla až u konce. Procházel mezi dlouhou dřevěnou lavicí a spojenými kovovými skříněmi, když mu padl do oka jakýsi předmět. Rozběhl se. Na jeho skřínice byl přeložený vzkaz přilepený páskou. Strhl ho, otevřel a četl: *Telefonovala vaše žena. Máte jí co nejdřív zavolat. Prý je to naléhavé. Ralph.*

Kdyby byl správce tělocvičny co k čemu, vyšel by ven a houkl na mě! pomyslel si David nasupeně. Navolil příslušný číselný kód a otevřel skříňku. Když prohledal kalhoty a našel drobné, rozběhl se k telefonnímu automatu na zdi

a vhodil do něj minci. Byl tak vynervovaný, že se mu třásla ruka. Pak mu došlo proč. Marie nikdy nepoužívala slůvko »naléhavé«. Takovým slovům se vyhýbala.

„Haló?“

„Co se děje?“

„Myslela jsem si, že tam budeš,“ řekla jeho žena. „Užíváš Moův zázračný lék, vid? Ten, co zaručeně zabírá, pokud z něj člověk nedostane infarkt.“

„Co se děje?“

„Davide, pojď domů. Někdo tady na tebe čeká. Rychle, miláčku.“

Náměstek ministra zahraničí Edward McAllister se představil velice stručně. Zmínil přitom ovšem jistá fakta, jimiž dal Webbovi na vědomí, že nepatří mezi nižší šarže ministerstva. Svou důležitost však ani nijak nezveličoval. Byl to sebejistý úředník, přesvědčený, že jeho odbornost přežije všechny změny vlád.

„Jestli chcete, pane Webbe, naše záležitost může počkat, než se převléknete do něčeho pohodlnějšího.“

David měl na sobě stále propocené trenýrky a tričko. V šatně jen shrábl ze skříňky oblečení a vyběhl rovnou k autu. „To sotva,“ vydechl. „Naše záležitost může jen těžko počkat, když jste, odkud jste, pane McAllistere.“

„Posaď se, Davide.“ Marie Saint Jacquesová-Webbová vešla do obývacího pokoje se dvěma ručníky v rukou. „Vy také, pane McAllistere.“ Když oba muži usedli naproti sobě u vyhaslého krbu, podala Webbovi ručník. Pak si stoupla za něj a druhým ručníkem mu otírala krk a ramena. Světlo stolní lampičky zvýrazňovalo načervenalý odstín jejích kaštano-

vých vlasů, krásná tvář však byla skrytá ve stínu. Oči mířily na muže z ministerstva zahraničí. „Pokračujte, prosím. Jak jsme se dohodli, mám povolení vlády, že mohu vyslechnout, co řeknete.“

„Někdo o tom snad pochyboval?“ zeptal se David, vzhledl k ní a poté se podíval na hosta. Nezastíral nepřátelský postoj.

„Ale vůbec ne,“ odvětil McAllister a usmál se – unaveně, avšak upřímně. „Kdo četl o zásluhách vaší ženy, nedovolil by si ji obcházet. Dokázala víc, než mnozí jiní.“

„Přesně tak,“ přitakal Webb. „Ale to jsou jen řečičky.“

„Ale no tak, Davide, nebuď protivný.“

„Promiňte. Ona má pravdu,“ pokusil se Webb o úsměv. Neúspěšně. „Asi bych se měl zbavit předsudků, že?“

„Řekl bych, že na ně máte svaté právo,“ pravil náměstek ministra. „Vím, že bych je na vašem místě měl taky. Přestože máme velice podobnou minulost – také jsem řadu let sloužil na Dálném východě –, nikdo by mě nepověřil takovým úkolem jako vás. Nikdy bych nezvládl to, co vy.“

„Já asi taky ne.“

„To bych netvrdil. Bůh ví, že chyba nebyla ve vás.“

„Jste velice laskav. Neuražte se, ale z přemíry laskavosti od člověka jako vy jsem nervózní.“

„Pak mi dovolu, abych přešel rovnou k věci. Souhlasíte?“

„Jak je libo.“

„A doufám, že vůči mně zas takové předsudky nemáte. Já nejsem váš nepřítel, pane Webbe. Chci být váš přítel. Můžu zatahat za nitky a pomoci vám. Ochránit vás.“

„Před čím?“

„Před něčím, co nikdy nikoho nenapadlo.“

„To jsem zvědav.“

„Od teď za půl hodiny bude vaše ochranka zdvojnásobena,“ zadíval se McAllister upřeně Davidovi do očí. „To je mé rozhodnutí, a když si budu myslet, že je to potřeba, tak ji klidně zečtyřnásobím. Každý příchozí musí počítat s důkladnou prohlídkou, okolí bude každou hodinu kontrolováno. Rotující strážé už nebudou jen součástí krajiny. Nebude jim stačit, že vás vidí, ale samy budou velice dobře viditelné. Budou velmi nápadné a doufám, že z nich půjde strach.“

„Ježíšikriste!“ nadskočil Webb na židli. „Carlos!“

„To si nemyslíme,“ pravil muž z ministerstva zahraničí a zavrtěl hlavou. „Carlose vyloučit nemůžeme, ale je to velice nepravděpodobné.“

„Co?“ David přikývl. „No jasně. Kdyby to byl Šakal, vaši lidé by byli všude kolem a mimo dohled. Nechali byste ho, aby po mně šel, a pak byste ho sebrali. A kdybych to náhodou nepřežil, je to pro vás přijatelná cena.“

„Pro mě ne. Nemusíte mi věřit, ale myslím to vážně.“

„Díky, ale o co tedy jde?“

„Někdo se dostal k vašemu spisu – tedy napadl spis Treadstone.“

„Napadl? Neoprávněné vyzrazení?“

„Nejdřív ne. Oprávnění bylo vydáno, protože vznikla kritická situace – a svým způsobem jsme neměli na vybranou. Jenže pak se všechno zvrtl a teď máme obavy. O vás.“

„Tohle mi prosím vás vysvětlete. Kdo ten spis vzal?“

„Jeden člověk zevnitř. Vysoce postavený. Měl ty nejlepší reference, nikdo je nemohl zpochybnit.“

„Kdo to byl?“

„Člen britské MI6 působící v Hongkongu. Člověk, na kte-

rého se CIA dlouhá léta spoléhala. Přiletěl do Washingtonu, zašel přímo za svým hlavním styčným důstojníkem ze CIA a požádal ho o všechno, co mají na Jasona Bournea. Tvrdil, že v oblasti vypukla krize, která je přímým důsledkem projektu Treadstone. Taky dal jasně najevo, že jestli si má britská rozvědka dál vyměňovat citlivé informace s americkou, bylo by podle něj nejlepší, aby byl jeho požadavek bez průtahů splněn.“

„Musel udat zatraceně dobrý důvod.“

„Taky že udal,“ odmlčel se McAllister nervózně, zamrkal a nataženými prsty se poškrábal na čele.

„Poslouchám.“

„Jason Bourne se vrátil,“ řekl McAllister tiše. „Znovu zabíjel. V Kowloonu.“

Marie zalapala po dechu, stiskla Davidovi pravé rameno a v náhlém tichu zírala na člověka z ministerstva zahraničí. Z velkých hnědých očí číselo směsice zlosti a strachu. Webb nehnul brvou. Díval se na McAllistera způsobem, jímž si člověk prohlíží kobru.

„Co to sakra plácáte?“ zašeptal, vzápětí však zvýšil hlas. „Jason Bourne – tamten Jason Bourne – už neexistuje. A ani neexistoval!“

„To víme my dva, ale v Asii je jeho legenda pořád velice živá. Vytvořil jste ji vy, pane Webbe – podle mého názoru naprosto skvěle.“

„Vaše názory mě nezajímají, pane McAllistere,“ zpražil ho David, odsunul Mariinu ruku a vstal z křesla. „Na čem ten agent MI6 pracuje? Kolik mu je? Jaký má faktor stability, jaké má výsledky? Určitě jste ho důkladně proklepli.“

„To jsme pochopitelně udělali a nic podezřelého jsme ne-

našli. Londýn potvrdil jeho vynikající služební výsledky, současně pracovní zařazení i informace, s nimiž za námi přišel. Jako šéfa pobočky MI6 v Hongkongu ho požádala o pomoc kowloonská policie, která má strach z výbuchu násilností. Postavilo se za něj samotné britské ministerstvo zahraničí.“

„Houby!“ zařval Webb a zavrtěl hlavou. Pak poněkud ztišil hlas. „Pracuje pro druhou stranu, pane McAllistere! Někdo mu za ten spis nabídl balík peněz. Použil jedinou lež, která mohla zabrat, a vy všichni jste mu ji zbaštili!“

„Obávám se, že to není lež – on to tak aspoň nebral. On těm důkazům věřil a Londýn jim věří také. Nějaký Jason Bourne se do Asie skutečně vrátil.“

„A co kdybych vám řekl, že by to nebylo poprvé, kdy ústřední orgány podvedl člověk, který dostává za hodně práce málo peněz! Všechny ty roky plné nebezpečí a nic z toho. Tak se rozhodne využít příležitost, která ho zajistí na celý život. V našem případě šlo o ten spis.“

„I kdyby, moc si tím nepomohl. Je mrtvý.“

„Co...?“

„Předevčírem večer byl zastřelen ve své kanceláři v Kowloonu. Hodinu po příletu do Hongkongu.“

„Do hajzlu, to snad ne!“ vykřikl zoufalý David. „Přeběhlík si přece musí krýt záda. Vyštourá něco na svého chlebedárce a oznámí mu, že jestli se s ním něco stane, dostane se to do správných rukou. Je to jeho pojistka, jeho jediná pojistka.“

„On byl čistý,“ trval na svém muž z ministerstva zahraničí.

„Nebo hloupý,“ poznamenal Webb.

„To si nemyslíme.“

„A co si tedy myslíte?“

„Že sledoval mimořádný vývoj, který mohl vést k výbuchu násilí v celém podsvětí Hongkongu a Macaa. Organizovaný zločin náhle ztrácí veškerou organizovanost, podobně jako ve válkách tajných čínských spolků ve dvacátých a třicátých letech. Mrtvoly se hromadí. Soupeřící gangy vyvolávají nepokoje. Z nábřeží se stávají bojiště. Vybuchují skladiště a dokonce i nákladní lodě, ať už ze msty, nebo s cílem zlikvidovat konkurenci. Někdy k tomu stačí jen pár zneprátelených frakcí – a Jason Bourne v pozadí.“

„Ale protože žádný Jason Bourne neexistuje, je to práce pro policii! Ne pro MI6.“

„Pan McAllister před chvílí řekl, že toho člověka požádala o pomoc honkongská policie,“ vložila se do hovoru Marie a probodla ministrova náměstka pohledem. „MI6 s tím zřejmě souhlasila. Proč?“

„Je to věc policie!“ vyštěkl David neoblomně. Dýchal čím dál rychleji.

„Jason Bourne nebyl výmyslem policejních úřadů,“ řekla Marie a postavila se vedle manžela. „Stvořila ho americká rozvědka prostřednictvím ministerstva zahraničí. Ale mám dojem, že MI6 se do toho vložila z daleko naléhavějšího důvodu, než aby našla nějakého zabijáka, který se vydává za JASONA Bournea. Nemám pravdu, pane McAllistere?“

„Máte, paní Webbová. Z daleko naléhavějšího důvodu. V posledních dvou dnech o tom diskutujeme a několik členů našeho odboru napadlo, že to pochopíte líp než my. Můžeme to nazvat třeba ekonomickým problémem, jenž by mohl vést k vážným politickým otřesům nejen v Hongkongu, ale po celém světě. Byla jste velice uznávaná ekonomka kanadské vlády. Radila jste kanadským velvyslancům a delegacím v různých částech světa.“

„Vy dva,“ rozčilil se Webb. „Nechtěli byste to laskavě vysvětlit člověku, který tady vydělává na živobytí?“

„Nemůžeme dovolit rozvrat trhu v Hongkongu, a to i přesto – nebo možná právě proto –, že jde o černý trh. Rozvrat provázený násilím budí dojem vládní nestability, jestli ne mnohem hlubší krize. Teď není vhodná doba na to přidávat expanzionistům v rudé Číně další municí.“

„Nechtěl byste nám to vysvětlit?“

„Smlouva o roce 1997,“ odvětila Marie tiše. „Nájem vyprší zhruba za deset let, a proto se s Pekingem uzavřely nové dohody. Přesto jsou všichni nervózní. Všechno je na vodě a nikdo radši s lodí moc nehoupe. Klid a bezvětrí, o to tady jde.“

David se na ni podíval. Poté se opět zaměřil na McAllistera a přikývl. „Jasně. Četl jsem noviny i časopisy... ale tohle není zrovna můj obor.“

„Můj manžel má jiné zájmy,“ vysvětlila Marie McAllisterovi. „Studuje lidi a jejich kultury.“

„Přesně tak,“ souhlasil Webb. „A co dál?“

„Já se zase zajímám o peníze a jejich neustálý koloběh – o růst, o trhy a jejich kolísání. O stabilitu či její opak. A Hongkong, to jsou především peníze. S ničím jiným prakticky obchodovat nemůže. Bez peněz by ani neměl důvod k existenci. Zhroutilo by se celé jeho hospodářství. Bez vody poběží čerpadlo naprázdno.“

„Když narušíte stabilitu, vznikne chaos,“ dodal McAllister. „A to bude vhodná záminka pro staré čínské válečníky. Lidová republika vpochoduje do Hongkongu, aby chaosu zabránila a potlačila vzbouřence. Nezbude nic. Jen nemotorný obr, který se bude chovat v celé kolonii i na Nových územích jako slon v porcelánu. Chladnější hlavy v Pekingu pod-

lehnou bojovnějším žívlům, které si chtějí zachovat tvář za pomoci vojenského ovládnutí. Banky se zhroutí a obchod Dálného východu se ocitne v troskách. Chaos.“

„Tohle by Čína udělala?“

„Hongkong, Kowloon, Macao a všechna teritoria jsou součástí jejich takzvané »velké země pod nebesy«. Dokonce i v Čínských dohodách to tak stojí. Je to jeden celek a Asiáté nestrpí neposlušné dítě, to přece víte.“

„Chcete mi říct, že tohle může dokázat jeden člověk, který se vydává za Jasona Bournea? Že může takovou krizi vyvolat? Nevěřím vám!“

„Je to katastrofický scénář, ale stát by se to mohlo. Víte, jde s ním ten mýtus a ten působí přímo hypnoticky. Připisují se mu mnohé vraždy, třeba jen proto, aby se odvrátila pozornost od skutečných zabijáků – pravicových i levicových extremistů, kteří si přivlastňují Bourneovu vražednou image. Když to tak vezmete, přesně takhle přece vznikl mýtus sám. Kdykoli zavraždili v jižní Číně někoho důležitého, vy jste se jako Jason Bourne postaral, abyste sám slízl smetanu. Po dvou letech už jste byl smutně proslulý, i když jste ve skutečnosti zabil jediného člověka, opilého informátora z Macaa, který se vás pokusil uškrtit.“

„Na to si nevzpomínám,“ hlesl David.

Muž z ministerstva chápavě přikývl. „Ano, slyšel jsem. Ale je vám přece jasné, že když je vraždám prisuzován politický motiv a jejich obětí se stanou významné osoby – řekněme místodržitel trůnu, vyjednaváč Čínské lidové republiky nebo někdo podobný –, celá kolonie je vzhůru nohama.“ McAllister se odmlčel a zavrtěl hlavou, unaveně a odmítavě. „Nicméně, to je náš problém, nikoli váš, a můžu vás ujistit,

že na něm pracují ti nejlepší agenti. Váš problém jste vy sám, pane Webbe. A svědomí mi říká, že je to taky moje věc. Musíte mít ochranu.“

„Ten spis,“ konstatovala Marie ledově, „jste neměli nikomu dávat.“

„Neměli jsme na vybranou. Úzce spolupracujeme s Brity a museli jsme dokázat, že projekt Treadstone definitivně skončil. Že se váš manžel nachází tisíce kilometrů od Hongkongu.“

„Vy jste jim řekli, kde je?“ vykřikla Webbova žena. „Jakým právem?“

„Neměli jsme na vybranou,“ zopakoval jí McAllister a opět se podrbl na čele. „V jistých krizových případech musíme spolupracovat. To určitě chápete.“

„Ale nechápu, proč vůbec existuje nějaký spis na mého manžela!“ vyhrkla rozlícená Marie. „Vždyť to bylo přísně tajné!“

„Špionážní operace financuje Kongres, takže to bylo nutné. Takový je zákon.“

„Běžte s tím někam!“ vmetl mu David nasupeně. „Když o mně máte tak dobré informace, určitě taky víte, odkud jsem se vzal. Řekněte mi, kde jsou všechny ty záznamy o Meduse?“

„Na to vám nemůžu odpovědět,“ odvětil McAllister.

„Právě jste to udělal,“ řekl Webb.

„Doktor Panov vás prosil, abyste všechny záznamy o Treadstonu zničili,“ naléhala Marie. „Nebo abyste aspoň používali falešná jména, ale vy jste neudělali ani to. Co vy jste to vůbec za lidi?“

„Se vším souhlasím!“ řekl McAllister s překvapivým dů-

razem. „Mrzí mě to, paní Webbová. Odpuště mi. Stalo se to ještě před mým nástupem... Štve mě to stejně jako vás. Možná máte pravdu a žádný spis neměl nikdy existovat. Existují způsoby, jak...“

„Kecy,“ uťal jej David dutým hlasem. „Je to součást dalšího plánu, další pasti. Chcete Carlose a je vám fuk, jak ho dostanete.“

„Mně to není fuk, pane Webbe, ale nemusíte mi věřit. Co je mně a odboru Dálného východu do Šakala? Je to evropský problém.“

„Chcete mi říct, že jsem se tři roky života honil za chlapem, který vůbec nic neznamenal?“

„Ne, to jistě ne. Časy se mění a s nimi i pohled na věc. Někdy je to všechno marnost nad marnost.“

„Ježíšikriste!“

„Klid, Davide,“ řekla Marie a krátce zaměřila pozornost na muže z ministerstva. Seděl bledý v křesle a rukama svíral opěradla. „Všichni bychom se měli uklidnit.“ Pak se zadívala do očí svému manželovi. „Dneska odpoledne se něco stalo, že?“

„Povím ti to pak.“

„Jistě.“ Marie pohlédla na McAllistera. David se zabořil do křesla. Jeho unavená tvář plná vrásek vypadala starší než před pár minutami. „Všechno, co jste nám řekl, k něčemu směřuje, vidíte,“ vytkla muži z ministerstva zahraničí. „Máte na srdci něco jiného.“

„Ano, a není to pro mě lehké. Nezapomínejte, prosím vás, že jsem teprve nedávno prošel prověrkou pro práci s tajnými materiály pana Webba.“

„Včetně jeho ženy a dětí v Kambodži?“

„Ano.“

„Tak ven s tím, prosím vás.“

McAllister znovu natáhl své útlé prsty a nervózně si mnul čelo. „Z toho, co jsme zjistili – a co nám Londýn potvrdil před pěti hodinami – vyplývá, že váš manžel může být cíl. Někdo ho chce zabít.“

„Ale ne Carlos. Ne Šakal,“ deklamoval Webb naléhavě.

„Ne. Aspoň v tom nevidíme žádnou souvislost.“

„A co vidíte?“ zeptala se Marie a posadila se na opěradlo Davidova křesla. „Co jste zjistili?“

„Ten důstojník MI6 v Kowloonu měl v kanceláři spoustu choulostivých dokumentů, které by se daly v Hongkongu dobře zpeněžit. Zmizel však pouze spis Treadstone – spis na Jasona Bournea. To nám potvrdil Londýn. Je to jako by vyslali signál: chceme Jasona Bournea, nikoho jiného.“

„Ale proč?“ zvolala Marie a stiskla Davidovi zápěstí.

„Protože někdo přišel o život,“ odvětil Webb tiše. „A někdo jiný si chce vyřídit účty.“

„Na tom právě pracujeme,“ přitakal McAllister a přikývl. „Už jsme udělali nějaké pokroky.“

„Koho zabili?“

„Než odpovím, měl byste vědět, že máme v ruce jen to, co sami vyšetřovali naši lidé v Hongkongu. Zkrátka a dobře, jsou to spekulace. Nemáme žádný důkaz.“

„Co myslíte tím ‚sami‘? Kde byli sakra Britové? Dali jste jim spis Treadstonu!“

„Protože oni nám dali důkaz, že nějaký člověk zabil jménem výtvoru Treadstonu, tedy našeho výtvoru. Zkrátka vaším jménem. Nechtěli prozradit zdroj MI6, ale my bychom jim také nesdělovali své kontakty. Naši lidé pracovali ve dne v noci, probírali všechny možnosti a snažili se vypátrat hlavní zdroje toho mrtvého z MI6. Vycházeli z předpokladu, že

jeden z nich má na svědomí jeho smrt. V Macau narazili na nějaké zvěsti, jenže se ukázalo, že jde o víc.“

„Znovu se ptám,“ řekl Webb. „Koho zabili?“

„Jednu ženu,“ odpověděl muž z ministerstva zahraničí. „Manželku honkongského bankéře Jao Minga. Taipana, jehož banka tvoří jen zlomek jeho bohatství. Má tak obrovský majetek, že mu Peking znovu otevřel náruč a přivítal ho jako investora a poradce. Je vlivný, mocný a nedostupný.“

„Jak se to stalo?“

„Nebylo to nic hezkého, ani neobvyklého. Jeho žena byla bezvýznamná herečka, která se objevovala v řadě lokálních filmů. Byla o dost mladší než její manžel a věrná – s odpuštěním – asi jako jelen v říji.“

„Prosím vás,“ řekla Marie, „pokračujte.“

„On se na to ale díval jinak. Byla to jeho mladá nádherná trofej. Patřila ke společenské smetánce kolonie, což taky kazí charakter. Jeden víkend je to hazardní hra o vysoké sázky v Macau, příští zase dostihy v Singapuru nebo výlet letadlem do Pescadores, na ruskou ruletu v zapadlých opiových doupatech. Muži tam sedí proti sobě u stolů, otáčejí válci revolverů a míří na sebe. Ostatní sázejí tisícovky na to, kdo nepřežije. A k tomu všemu si ještě připočtete běžné užívání drog. Její poslední milenec byl distributor. Měl dodavatele v Kuang-čou, tedy v Kantonu, a jeho vodní trasy vedly nahoru přes Hluboký záliv, východně od hranice Lok Ma Čchau.“

„Podle hlášení je to široká vodní cesta se spoustou dopravy,“ přerušil ho Webb. „Proč se vaši lidé zaměřili zrovna na něj – a na jeho obchody?“

„Protože jeho obchody, jak tomu výstižně říkáte, se rychle stávaly jedinými ve městě i na té dálnici. Systematicky likvidoval své konkurenty, podplácel čínské námořní hlídky,

aby potápěly jejich lodě a zbavily se posádek. Zřejmě to bylo velice účinné. Moře vyplavilo do bahnitých mělčin a břehů řek spoustu těl prostřílených jak řešeto. Gangy mezi sebou začaly válčit a distributor – milenec mladé manželky – dostal cejch. Byl odsouzen k popravě.“

„Za daných okolností si tu možnost musel uvědomovat. Určitě se obklopil houfem goril.“

„Zase máte pravdu. A taková bezpečnostní opatření si žádají schopnosti legendy. Jeho nepřátelé tu legendu najali.“

„Bourne,“ zašeptal David, zatřásl hlavou a zavřel oči.

„Ano,“ přitakal McAllister. „Před dvěma týdny toho drogového dealera a ženu Jao Minga zastřelili v posteli v hotelu Lisabon v Macau. Nebyla to hezká podívaná. Jejich těla byla skoro k nepoznání. Jako vražedná zbraň posloužil samopal Uzi. Incident byl utajen. Policejní i vládní úředníci dostali velké úplatky – z taipanových peněz.“

„Nechte mě hádat,“ řekl Webb monotónním hlasem. „Ten Uzi byl totožný se zbraní použitou při minulé vraždě připisované Bourneovi.“

„Dotyčná zbraň zůstala ležet před zasedací místností v jednom kabaretu v Tsim Ša Tsui v Kowloonu. V místnosti se našlo pět mrtvol. Tři z nich patřily bohatým honkongským podnikatelům. Britové to nechtějí podrobně rozvádět – jen nám ukázali pár velice názorných fotografií.“

„Ten taipan Jao Ming,“ řekl David, „manžel té herečky. On je spojení, které vaši lidi našli, že?“

„Zjistili, že byl jedním ze zdrojů MI6. Díky svým konexím v Pekingu se stal důležitým informátorem rozvědky. Byl k nezaplacení.“

„Pak mu ovšem zavraždili jeho milovanou mladou ženu...“

„Řekl bych spíš milovanou trofej,“ přerušil ho McAllister.
„Sebrali mu jeho trofej.“

„Jistě,“ řekl Webb. „Trofej je daleko důležitější než manželka.“

„Prožil jsem na Dálném východě dlouhé roky. Mají tam na to jedno rčení – myslím, že v mandarínštině, ale nemůžu si vzpomenout.“

„*Žen jou tia-kian*,“ řekl David. „Muž si musí pěstovat pověst, nebo tak nějak.“

„Ano, myslím, že je to ono.“

„Pro naše účely to stačí. Takže zdrcený taipan vyhledá toho chláпка z MI6 a řekne mu, aby sehnal spis Jazona Bournea, vraha, který zabil jeho ženu – jeho trofej. V opačném případě by už britská rozvědka nemusela dostat žádné další informace od jeho zdrojů v Pekingu.“

„Takhle si to naši vyložili. Agent má ovšem smůlu a musí zemřít, protože Jao Ming si nemůže dovolit, aby ho někdo byl jen vzdáleně spojoval s Bournem. Taipan musí zůstat nedostupný a nedotknutelný. Chce pomstu, ale nebude riskovat prozrazení.“

„Co na to Britové?“ zeptala se Marie.

„Celkem nepokrytě si myjí ruce. Londýn se vyjádřil bez obalu. Podělali jsme Treadstone a oni nechtějí, abychom se v téhle citlivé době montovali do Hongkongu.“

„Jak reagovali na Jao Minga?“ zadíval se Webb upřeně na náměstka ministra zahraničí.

„Když jsem vyslovil jeho jméno, tak říkali, že je to vyloučeno. Ve skutečnosti je to překvapilo, ale postoj nezměnili. Akorát dostali ještě větší zlost.“

„Je nedotknutelný,“ řekl David.

„Nejspíš ho chtějí využívat dál.“

„I přesto, co udělal?“ vyhrkla Marie. „Co možná udělal a co by mohl udělat mému manželovi?“

„Je to jiný svět,“ řekl McAllister tiše.

„Vy jste s nimi přece spolupracovali...“

„Museli jsme,“ přerušil ji náměstek.

„Tak trvejte na tom, aby oni spolupracovali s vámi. Vyžadujte to od nich.“

„To by zase oni mohli vyžadovat jiné věci od nás. Nejde to.“

„Jste lháři!“ odvrátila Marie znechuceně hlavu.

„Já vám nelhal, paní Webbová.“

„Proč jen vám nevěřím, pane McAllistere?“ zeptal se David.

„Nejspíš proto, že nemůžete věřit své vládě, pane Webbe, a máte k tomu velmi dobrý důvod. Mohu vám jen říct, že já se řídím svým svědomím. Věřte tomu, nebo ne – věřte mi, nebo ne –, ale zatím se postarám, abyste byl v bezpečí.“

„Díváte se na mě nějak divně. Proč?“

„Víte, v podobné situaci jsem nikdy nebyl.“

Ozval se zvonek u dveří. Marie při tom zvuku zavrtěla hlavou, vstala a rychle přešla pokojem do předsíně. Otevřela dveře. Na okamžik přestala dýchat a jen bezmocně zírala. Na prahu vedle sebe stáli dva muži s plastikovými průkazy v rukou. V horní části obou průkazů se skvěl stříbrný odznak s vystupující orlicí, v níž se odrážela světla verandy. Za nimi stál u chodníku tmavý vůz. Uvnitř bylo vidět siluety dalších mužů a záře zapálené cigarety – další muži, další strážé. Chtělo se jí křičet, ale ovládla se.

Edward McAllister nastoupil na místo spolujezdce do svého vlastního vozu ministerstva zahraničí a podíval se skrz

zavřené okno na Davida Webba na zápraží. Bývalý Jason Bourne nehnutě upíral zrak na odjíždějícího hosta.

„Jeďte,“ řekl McAllister řidiči. Byl to muž podobného věku, avšak s pleší a s brýlemi ze želvoviny, které rozbíjely prostor mezi jeho nosem a vysokým čelem.

Auto vyrazilo kupředu. Řidič ostražitě sledoval podivnou úzkou alej, kterou dělil pouze blok domů od kamenité pláže v malém městě státu Maine. Několik minut ani jeden z mužů nepromluvil. Šofér se nakonec zeptal: „Jak to šlo?“

„Šlo?“ odvětil státní úředník. „Velvyslanec by nejspíš řekl: Všechny figurky jsou na svých místech. Základy jsou na světě, logická konstrukce také. Misionářská práce úspěšně skončila.“

„To rád slyším.“

„Vážně? Tak to jsem taky rád.“ McAllister zvedl roztřesenou pravou ruku a útlými prsty si mnul spánek. „Ne, já vůbec nejsem rád!“ vyhrkl náhle. „Je mi z toho nanic!“

„Promiňte, ale...“

„A když už mluvíme o misionářské práci, já jsem křesťan. Chci říct, že věřím v Boha – nedávám to okázale najevo, necítím se jako znovuzrozený, neučím v nedělní škole ani si neklekám do uličky, ale opravdově věřím. Dvakrát za měsíc chodíme se ženou do episkopálního kostela, moji dva synové jsou ministranti. Dávám příspěvky, protože sám chci. Dokážete to pochopit?“

„Jasně. Já to takhle necítím, ale rozumím vám.“

„Ale já právě vyšel z domu toho člověka!“

„No tak, klídek. O co jde?“

McAllister zíral před sebe. Po tváři se mu míhaly stíny od světlometů protijedoucích aut. „Kéž se Bůh smiluje nad mojí duší,“ zašeptal.

4. kapitola

Temnotou se náhle rozlehly výkřiky. Silící změť ječících hlasů se blížila k nim. Pak je pohltil proud běžících lidí. Křičeli a tváře měli zkřivené rozčilením. Webb padl na kolena, oběma rukama si co nejdůkladněji zakryl obličej i krk a divoce škubal rameny sem a tam. Snažil se čelit útoku tím, že ze sebe udělá pohyblivý cíl. Tmavé šaty znamenaly ve stínu výhodu, kdyby však vypukla bezhlavá kanonáda, odnesl by to přinejmenším jeden z jeho strážců a k ničemu by mu nebyly. Zabijáci však vždycky nevolí jen kulky. Existují také šipky – smrtící jedové střely z tlakových zbraní, které zasáhnou nechráněnou kůži a přinášejí smrt během několika minut. Nebo sekund.

Čísí ruka ho chytila za rameno! Prudce se otočil, vymrštil paži, vymanil se ze sevření, udělal úkrok doleva a přikrčil se jako šelma.

„Jste v pohodě, profesore?“ zeptal se strážný po Webbově pravici a usmíval se ve světle jeho baterky.

„Co? Co se stalo?“

„No, není to paráda?“ křikl strážný po jeho levici a přistoupil k Davidovi, když se napřímil.

„Co?“

„Mladí s takovým elánem. Radost pohledět.“

Bylo po všem. Na univerzitním nádvoří znovu zavládl klid. V dálce mezi kamennými budovami před hřišti a vysokoškolským stadionem bylo vidět oheň. Jeho plameny probleskovaly prázdnými ochozy. Fotbalové utkání právě vrcholilo a jeho strážci se smáli.

„A co vy, profesore?“ pokračoval muž nalevo. „Cítíte se už líp, když nás tady máte?“

Bylo po všem. Šílenství, které si sám připravil, skončilo. Opravdu? Proč mu tedy tak bušilo v hrudníku? Proč byl tak zmatený a vyděšený? Něco se mu nezdálo.

„Proč jen mi celá tahle vojenská paráda leze krkem?“ řekl David nad hrnkem ranní kávy v jídelním výklenku jejich pronajatého viktoriánského domu.

„Chybějí ti procházky po pláži,“ nadhodila Marie, nabrala manželovi vařené vejce bez skořápky a položila ho na krajíček chleba. „Sněž to, než si zapálíš.“

„Ne, vážně. Štve mě to. Poslední týden jsem jako terč na lajdácky střežené střelnici. Napadlo mě to včera odpoledne.“

„Jak to myslíš?“ Marie vylila vodu a položila rendlík do dřezu. Nespouštěla z Webba zrak. „Máš kolem sebe šest chlapů, z toho čtyři ,na křídlech, jak jsi sám říkal, a dva sledují všechno, co se šustne před tebou i za tebou.“

„Vojenská paráda.“

„Proč tomu tak říkáš?“

„Nevím. Každý je na svém místě a pochoduje podle bubínku. Nevím.“

„Něco cítíš?“

„Tak nějak.“

„Pověz mi to. Tvoje pocity mi kdysi zachránily život na nábreží Guisan v Curychu. Chtěla bych si to poslechnout – no možná ani moc nechtěla, ale určitě bych měla.“

Webb rozkrojil žloutek vejce na svém krajíci. „Víš, jak lehké by pro někoho bylo – tedy pro někoho, kdo vypadá mladě jako student –, aby se ke mně nepozorovaně přitočil na cestě a trefil mě vzduchovkovou šípkou? Hluk rány by mohl zakrýt zakašláním, nebo smíchem, a já bych měl v krvi sto jednotek strychninu.“

„O podobných věcech toho víš mnohem víc než já.“

„Jistě. Takhle bych to sám udělal.“

„Ne. Takhle by to možná udělal Jason Bourne. Ty ne.“

„No dobře, trochu fantazíruju. Ale stejně to platí.“

„Co se stalo včera odpoledne?“

Webb si pohrával s vejcem a chlebem na talíři. „Seminář se protáhl jako obvykle. Už se stmívalo. Ochranka nastoupila a šli jsme přes nádvoří směrem k parkovišti. Zrovna se hrál fotbal – naše bezvýznamné družstvo proti jinému bezvýznamnému družstvu. Pro nás to ale byl velmi důležitý zápas. Dav procházel kolem nás čtyř. Mladí běželi k ohni za ochozy, křičeli, zpívali bojové písně a hecovali se. A já si pomyslel, to je ono. Jestli se to stane, tak se to stane právě takhle. Věř mi, na těch pár chvil se ze mě stal Bourne. Skrčil jsem se, udělal jsem úkrok a sledoval všechny kolem sebe. Neměl jsem daleko k panice.“

„No a?“ řekla Marie, znepokojená náhlým mlčením svého muže.

„Moji takzvaní strážci se rozhlíželi kolem a smáli se. Ti dva vpředu z toho měli vyloženou srandu.“

„A to ti vadilo?“

„Instinktivně. Byl jsem snadný terč uprostřed rozbouřeného davu. Napovídaly mi to nervy, mozek ani nemusel.“

„Kdo teď mluví?“

„Těžko říct. Já jen vím, že v tom okamžiku jsem ničemu nerozuměl. A po pár vteřinách se stalo něco, co přesně vystihlo moje pocity, které jsem nevyslovil. Chlápek, co byl nalevo za mnou, najednou přišel a povídá něco jako: ‚Není to skvělé – nebo paráda – vidět mládež s takovým elánem? Rádost pohledět, co?‘ Zamumlal jsem nějakou hloupost a on povídá – a teď přesně cítuju – ‚A co vy, profesore? Cítíte se už líp, když nás tady máte?‘“ David se zadíval na svoji ženu. „Jestli se přý cítím líp!“

„On věděl, co mají za úkol,“ přerušila ho Marie. „Chránit tě. Určitě to myslel tak, jestli se cítíš bezpečněji.“

„Jo? Vážně to tak mysleli? Dav křičících studentů, šero, tmavé postavy, zastíněné tváře... a on se k tomu klidně přidá a směje se – všichni se smějí. Opravdu mě mají chránit?“

„Co jiného?“

„Já nevím. Možná jsem toho jen zažil víc než oni. Možná jen moc přemýšlím. Myslím na McAllistera a na ty jeho oči. Sice občas mrkly, ale jinak mi připadalo, že se dívám do očí leklé ryby. Člověk si do nich mohl vložit, co chtěl – v závislosti na tom, jak se cítí.“

„Oznámil ti šokující věc,“ řekla Marie. Opřela se zády o dřez, založila ruce na prsou a pozorně sledovala svého manžela. „Muselo to na tebe zapůsobit hrozně. Na mě tedy rozhodně zapůsobilo.“

„To bude nejspíš ono,“ přikývl Webb. „Je to ironie. Existuje tolik věcí, na které bych si rád vzpomněl, ale taky strašná spousta věcí, na které bych chtěl zapomenout.“

„Co kdybys zavolal McAllisterovi a řekl mu, jaký z toho máš pocit? Máš na něj přímou linku do kanceláře i domů. Mo Panov by ti určitě řekl, abys to udělal.“

„Jo, to je fakt.“ David lhostejně snědl své vejce. „Jestli existuje způsob, jak se zbavit konkrétní úzkosti, tak to co nejrychleji udělej,‘ takhle by to řekl.“

„Tak ho poslechni.“

Webb se usmál zhruba stejně nadšeně jako předtím pozoroval vejce. „Možná to udělám, možná ne. Radši bych mu nehlásil latentní, pasivní či snad periodickou paranoii, nebo jak se tomu sakra nadává. Mo by sem přiletěl a vytloukl by mi mozek z hlavy.“

„Když ne on, tak já.“

„*Ni ši nü-chaj-c’*,“ řekl David. Otřel si ústa papírovým ubrouskem, vstal ze židle a vykročil k ní.

„A copak to znamená, můj záhadný mužíčku a milence číslo osmdesát sedm?“

„Ty potvůrko. Volně přeloženo to znamená, že jsi malá holčička, ale ne zas tak malá, abych tě nemohl vzít do postele. A tam se s tebou dají dělat jiné věci, než tě bít.“

„To všechno se vejde do tak krátké věty?“

„My nemrháme slovy, ale malujeme obrázky... Už musím jít. Dneska ráno přednáším o siamském králi Rámovi druhém a jeho nárocích na malajské státy na začátku devatenáctého století. Je to otrava, ale důležitá. Horší je, že tam mám na stáži jednoho studenta z barmského Moulmeinu, který toho ví nejspíš víc než já.“

„Siam?“ zeptala se Marie a uchopila ho. „To je Thajsko.“

„Ano. Teď je to Thajsko.“

„Tvoje žena a děti? Pořád to bolí, Davide?“

Láskyplně se na ni podíval. „Nemůže to tak bolet, když to nedokážu vidět jasně. Někdy doufám, že ani nikdy neuvidím.“

„Takhle to vůbec nemyslím. Chci, abys je viděl, slyšel a cítil. A věděl, že já je mám taky ráda.“

„Ježíšikriste!“ Sevřel ji. Jejich těla splynula v teple, jež patřilo jen jim dvěma.

Linka byla už podruhé obsazená, a tak Webb položil sluchátko a vrátil se ke knize *Siam v době panování Rámy III.* od W. F. Velly. Chtěl se podívat, jestli měl ten barmský stážiista pravdu v otázce sporu Rámy II. se sultánem Kedahu o právo na ostrov Penang. V univerzitním poklidu to byla ojedinělá konfrontace. Moulmein pro něj už neznamenal pagody z Kiplingových básní, přechytralý postgraduální student, který neměl žádnou úctu ke starším a moudřejším – sám Kipling by to jistě pochopil a tvrdě pranýřoval.

Ozvalo se úsečné zaklepání. Dveře jeho kanceláře se otevřely dřív, než David stačil říct »dále«. Byl to jeden z jeho ochránců. Muž, který s ním mluvil včera odpoledne během průvodu před zápasem – v davu a hluku, které mu nahnaly takový strach.

„Nazdárek, profesore.“

„Zdravíčko. Vy jste Jim, ne?“

„Ne, Johnny. Ale na tom nesejde. Nečeká se od vás, že si budete pamatovat naše jména.“

„Děje se něco?“

„Právě naopak, pane. Zašel jsem se jen rozloučit – za nás všechny, za celou skupinu. Vzduch je čistý a vy jste zase v normálu. Dostali jsme rozkaz hlásit se na Z jedna L.“

„Cože?“

„Zní to trochu hloupě, co? Místo ‚Vrátit se do ústředí‘ se říká Z jedna L, jako by si to nikdo nemohl domyslet.“

„Já si to domyslet neumím.“

„Základna jedna Langley. Jsme ze CIA, všech šest, ale to asi víte.“

„Vy odcházíte? Všichni?“

„Tak nějak.“

„Ale já myslel... Myslel jsem, že mi hrozí nebezpečí.“

„Vzduch je čistý.“

„Nikdo mi to neoznámil. Ani McAllister.“

„Promiňte, toho neznám. My máme svoje rozkazy.“

„Nemůžete si sem jen tak přijít a bez vysvětlení mi oznámit, že odcházíte! Bylo mi řečeno, že jsem cíl! Že nějaký chlap z Hongkongu chce moji hlavu!“

„No, já nevím, jestli vám to bylo řečeno, nebo jste si to namluvil sám, ale zato vím, že máme zákonný problém A jedna v Newport News. Musíme pro instrukce a pustit se do toho.“

„A jedna...? A co já?“

„Pořádně si oddáchněte, profesore. Prý to potřebujete.“ Muž ze CIA se otočil na podpatku, vyšel ze dveří a zavřel za sebou.

No, já nevím, jestli vám to bylo řečeno, nebo jste si to namluvil sám. A co vy, profesore? Cítíte se už líp, když nás tady máte?

Paráda...? Šaráda!

Kde je McAllisterovo číslo? Kde jenom je? Zatraceně, měl ho dvakrát – jedno doma a jedno v zásuvce psacího stolu. Ne, v peněžence! Našel ho. Když číslo vytácel, celý se třásl strachem a vztekem.

„Kancelář pana McAllistera,“ ozval se ženský hlas.

„Myslel jsem, že tohle je jeho soukromá linka. Tak mi to bylo řečeno!“

„Pan McAllister je mimo Washington, pane. V takových případech máme pokyn brát jeho hovory a zapisovat je.“

„Zapisovat hovory? Kde je?“

„Nevím, pane. Já jsem jen sekretářka. Většinou volá každý druhý den. Co mu mám vyřídit?“

„To mi nestačí! Jmenuju se Webb. Jason Webb... Ne, David Webb! Musím s ním hned mluvit. Okamžitě!“

„Spojím vás s oddělením, které vyřizuje jeho naléhavé telefonáty...“

Webb praštil sluchátkem. Měl číslo k McAllisterovi domů. Vytočil ho.

„Haló?“ Hlas jiné ženy.

„Pana McAllistera, prosím.“

„Bohužel tady není. Jestli chcete zanechat jméno a číslo, předám mu to.“

„Kdy?“

„No, měl by volat zítra nebo pozítří. Vždycky to tak dělá.“

„Musíte mi dát číslo, na kterém je teď, paní McAllisterová...! Předpokládám, že jste paní McAllisterová.“

„To bych prosila. Už osmnáct let. A kdo jste vy?“

„Webb. David Webb.“

„Ano, ovšem! Edward málokdy mluví o své práci – a ve vašem případě to rozhodně nedělal –, ale říkal mi, že vy a vaše žena jste moc milí lidé. Víte, náš starší syn, který teď přirozeně studuje na soukromé střední škole, má velký zájem o univerzitu, kde učíte. Za poslední rok se jeho známky sice trochu zhoršily a ani zkoušky nedopadly nejlíp, ale on

má tak báječně optimistický pohled na život, že by to určitě zvládl...”

„Paní McAllisterová!“ uřál ji Webb. „Musím sehnat vašeho manžela! Hned!“

„Je mi hrozně líto, ale to asi nepůjde. Je na Dálném východě a já pochopitelně nemám číslo, kam bych mu tam mohla zatelefonovat. V nutných případech vždycky voláme na ministerstvo.“

David zavěsil. Musel telefonicky varovat Marii. Linka už je určitě volná. Obsazovací tón se ozýval už téměř hodinu. S nikým na světě by přitom jeho žena nemluvila po telefonu celou hodinu, ani se svým otcem, matkou či dvěma bratry, kteří všichni bydleli v Kanadě. Měli se velice rádi, ale ona byla individualistka. Nebyla frankofil jako otec, ani domácký typ jako matka, a přestože bratry přímo milovala, jejich venkovsky neotesané chování se jí přičilo. Našla si jiný život ve vysoké ekonomice. Získala doktorát a výnosné zaměstnání u kanadské vlády. A nakonec si vzala Američana.

Quel dommage.

Pořád bylo obsazeno! Sakra, Marie!

Vtom Webb strnul. Celé jeho tělo se na okamžik změnilo v kus ledu. Téměř se nemohl hýbat, ale přesto ze své malé kanceláře vyběhl. Řítil se chodbou takovou rychlostí, že cestou vrazil do tří studentů a jednoho kolegy. Dva odhodil na stěnu, další rychle uskočili. Náhle se choval jako posedlý.

Když dorazil domů, dupl na brzdu. Auto s kvílením zastavilo, Webb vyletěl ze sedadla a rozběhl se po pěšině ke dveřím. Zastavil se a zíral. To, co spatřil, mu vyrazilo dech. Dveře byly otevřené a na jejich tvarované desce byl rudý otisk dlaně – krev.

Webb vběhl dovnitř a zoufale prohledával přízemí. Srážel přitom vše, co se mu připletlo do cesty. Převržený nábytek padal na podlahu, lampy se rozbíjely. Pak vyběhl do prvního patra. Ruce mu zkameněly a kašdický jeho nerv číhal na nějaký zvuk či pohyb. Jeho zabijácké instinkty byly zřetelné jako rudé skvrny dole na dveřích. V dané chvíli věděl, že on je ten vrah, on je krvelačné zvíře, které si říká Jason Bourne. Kdyby jeho žena byla nahoře, zabil by každého, kdo by se jí pokusil ublížit – nebo jí už ublížil.

Lehl si na břicho a zatlačil do dveří ložnice.

Ozvala se rána a ve zdi horní chodby se objevila díra. Úder ho odmrštil k protější stěně. Neměl žádnou zbraň, pouze zapalovač. Sáhl do kapes u kalhot pro naškrábané poznámky, které s sebou nosili všichni učitelé, zmačkal je do hromady, otočil se doleva a zažehl zapalovač. Papír okamžitě vzplál. Webb hodil zapálený chomáč co nejdál do ložnice, zády se přitiskl ke zdi, vyškrábal se na nohy a škulbl hlavou směrem k dalším dvěma zavřeným dveřím na úzkém horním podlaží. Náhle se s rozběhem vrhl opět na podlahu a odvalil se do stínu.

Nic. Oba pokoje byly prázdné. Jestli tam byl nějaký nepřítel, tak musel být v ložnici. V té chvíli už hořela přikrývka na posteli. Plameny postupně šlehaly čím dál výš ke stropu. Už jen pár vteřin.

Ted!

Vrazil do pokoje, popadl hořící přikrývku a zatočil s ní dokola. Pak se přikrčil a převaloval se po podlaze, až z přikrývky zbyl jen popel. Celou tu dobu čekal ledově chladný zásah do ramene nebo do ruky, ale věděl, že by ho vydržel a nepřítelé by zneškodnil. Ježíšikriste! Znovu se z něj stal Jason Bourne!

Nic tam však nebylo. Jeho Marie zmizela. V pokoji našel jen primitivní zařízení se strunou. Spustilo brokovnici, která ho měla zabít v okamžiku, kdy otevře dveře. Udusil plameny, vrhl se ke stolní lampičce a rozsvítil.

Marie! Marie!

Pak to spatřil. Vzkaz ležící na polštáři na její straně postele.

„Žena za ženu, Jasone Bourne. Je raněná, ale ne mrtvá, na rozdíl od té moje. Víte, kde nás najít, když si dáte pozor a budete mít štěstí. Třeba bychom mohli uzavřít obchod, protože já mám také nepřátele. A když ne, co znamená smrt jedné další dcery?“

Webb zařval a padl do polštářů. Snažil se utišit zuřivost a hrůzu, která mu vycházela z hrdla, a potlačit bolest tepající ve spáncích. Pak se obrátil na záda a zadíval se do stropu. Přemáhala ho strašlivá tupá pasivita. Náhle se mu vybavovaly věci, které si předtím nepamatoval – věci, s nimiž se nikdy nesvětil ani Morrisi Panovovi. Těla, jež se hroutila pod jeho nožem a padala zasažená kulkami z jeho pistole – nebyly to jen představy, ale skutečné vraždy. Učinily z něj někoho úplně jiného, a to dokonale. Stala se z něj představa sama – muž, jenž neměl existovat. Jenže on musel. Musel přežít – aniž by věděl, kdo vlastně je.

A nyní znal oba muže, kteří dřímali v jeho nitru a tvořili celou jeho bytost. Vždycky si pamatoval jen toho jednoho, protože jím chtěl být. Pro tuto chvíli se ovšem musel stát tím druhým – mužem, jenž se mu hnusil.

Jason Bourne vstal z postele a zamířil do šatníku se zamčenou zásuvkou. Sáhl nad sebe a strhl klíč připevněný páskou ke stropu. Vložil jej do zámku a zásuvku odemkl. Uvnitř

se skrývaly dvě rozebrané automatické pistole, čtyři tenké dráty na cívkách, jež se daly ukrýt v dlaních, tři platné pasy na různá jména a šest náloží plastické trhaviny, které by vyhodily do vzduchu několik místností. Klidně by použil všechno. David Webb najde svoji ženu. Jinak se z Jasona Bournea stane terorista, o jakém se nikomu nezdálo ani v těch nejčernějších snech. Bylo mu to úplně jedno. Přišel o příliš mnoho a další ztrátu už by neunesl.

Bourne do sebe zacvakl součásti a zasunul zásobník do druhého automatu. Oba byly připravené. On byl také připravený. Zamířil zpátky k posteli, lehl si a znovu zíral do stropu. Věděl, že všechno klapne do puntíku. Pak začne pátrání. Najde ji – mrtvou nebo živou. Jestli mrtvou, bude zabíjet, zabíjet a zase zabíjet!

Nikdo před ním neprchne. Na Jasona Bournea si nikdo nepřijde.

5. kapitola

Ovládal se jen stěží. Dobře věděl, že se nedokáže uklidnit. Rukou svíral automat a hlavou mu neuvěřitelnou rychlostí probíhaly ty nejroztodivnější myšlenky. Nesměl propadnout nečinnosti. Musel vstát a jednat!

Ministerstvo zahraničí. Lidé z ministerstva, které poznal v posledních měsících pobytu v zapadlém a přísně tajném lékařském komplexu ve Virginii. Neodbytní muži, kteří ho vyslychali jako posedlí a ukazovali mu desítky fotografií, dokud jim Mo Panov nenařídil, aby s tím přestali. Zjistil si jejich jména a zapsal si je. Měl pocit, že se mu možná jednou budou hodit. Vedl ho k tomu jediný důvod: niterná nedůvěra. Podobní lidé se ho jen pár měsíců předtím pokusili zabít. Na jména se jich nikdy nezeptal, ani mu je nikdo nesdělil. Představili se jen jako Harry, Bill či Sam, nejspíš v domnění, že pravá jména by pouze prohloubila zmatek v jeho duši. Neopozorovaně si však přečetl jejich jmenovky, a když odešli, zapsal si jména a uložil papírky do zásuvky prádelníku spolu se svými osobními věcmi. Když za ním přišla Marie, což se dělo každý den, předal jí jména, aby je dobře ukryla v domě.

Později se Marie přiznala, že ho sice poslechla, ale jeho podezření považovala za přehnaná. Myslela si, že dělá z komára velblouda. Ale jednou ráno, jen pár minut po vzrušeném sezení s muži z Washingtonu, ji pak David poprosil, aby okamžitě opustila lékařský komplex, utíkala k autu a zajela do banky, kde měli bezpečnostní schránku. Měla udělat následující: vložit krátký pramínek svých vlasů dolů k levému okraji dvířek bezpečnostní schránky, zamknout ji, vyjít z banky, za dvě hodiny se vrátit a podívat se, jestli tam pořád je.

Nebyl. Pramínek přitom důkladně upevnila, takže nemohl vypadnout, aniž by někdo schránku otevřel. Našla jej na zemi.

„Jaks to věděl?“ zeptala se ho.

„Jeden z mých kamarádů vyšetřovatelů se rozpálil a snažil se mě vyprovokovat. Mo nebyl pár minut v místnosti a on mě div neobvinil z falšování a zatajování skutečností. Věděl jsem, že přijdeš, a tak jsem to na něj nahrál. Chtěl jsem se přesvědčit, jak daleko zajdou – jak daleko můžou zajít.“

Nic jim nebylo svaté. Tehdy ani teď. Všechno to do sebe až příliš jasně zapadalo. Strážci byli odvoláni. Za vlastní reakce se dočkal jen shovívavého jednání, jako by snad on sám požádal o zesílení ochranky a nestalo se tak na naléhání Edwarda McAllistera. Za pár hodin pak byla unesena Marie, přesně podle scénáře, který důkladně naplánoval nervózní muž s rybíma očima. A teď je tentýž McAllister náhle přes dvacet tisíc kilometrů daleko od bodu nula, který si sám určil. Pracuje snad náměstek pro druhou stranu? Nechal se koupit v Hongkongu? Zradil Washington stejně jako muže, na jehož ochranu přísahal? Co se děje? Ať to bylo jakkoli, mezi všechna zlověstná tajemství patřilo také krycí jméno

Medusa. Během výslechů nikdy nepadlo, nikdo se o něm nezminil. To bylo zarážející. Jako by ta tajná jednotka psychopatů a zabijáků nikdy neexistovala. Její minulost byla vymazána ze záznamů. Ta minulost se ovšem dala vzkřísit. Rozhodl se, že začne právě tím.

Webb vyrazil z ložnice a sešel po schodech do své pracovny, což byla kdysi malá knihovna u vstupní haly starého viktoriánského domu. Posadil se za stůl, otevřel spodní zásuvku a vyndal z ní několik zápisníků a různé papíry. Pak vzal mosazný nůž na dopisy a vypáčil falešné dno zásuvky. Na spodní dřevěné desce ležely další papíry. Byla to sbírka mlhavých útržkovitých vzpomínek, většinou ohromujících. Obrazů, jež ho přepadaly v kteroukoli denní či noční hodinu. Stránky vytržené z notýsků a vystřižené kousky dopisních papírů, na něž si chvatně poznamenal slova, která se mu honila hlavou. Spousta bolestných vzpomínek často tak děsivých, že se s nimi nemohl svěřit ani Marii. Báł se, že by se jeho žena nevyrovnala s krutou pravdou o Jasonu Bourneovi. Mezi těmi tajnostmi byla také jména expertů na přísně tajné operace, kteří ho tak důkladně vyslýchali ve Virginii.

Davidovy oči náhle spočinuly na neforemné velkorážné zbrani na kraji stolu. Uvědomil si, že ji předtím sevřel a bezděčně odnesl z ložnice. Chvíli na ni zíral, pak zvedl sluchátko. Byl to začátek té nejmučivější hodiny jeho života, během níž se mu Marie každým okamžikem čím dál víc vzdalovala.

První dva telefony vzaly ženy nebo milenky. Když se představil, muži, jimž se snažil dovolat, náhle nebyli doma. Stále byl nedotknutelný! Bez povolení se k němu nesměli přiblížit. Sakra, měl to vědět!

„Haló?“

„Dovolal jsem se k Lanierovým?“

„Ano.“

„Prosil bych Williama Laniera. Řekněte mu, že je to naléhavé, jde o stav pohotovosti šestnáct set. Jsem z ministerstva zahraničí, Thompson se jmenuji.“

„Okamžik,“ řekla znepokojená žena.

„Kdo volá?“ zeptal se mužský hlas.

„Tady David Webb. Vzpomínáte si na Jasona Bournea, nebo ne?“

„Webb?“ následovala odmlka, během níž byl slyšet jen Lanierův dech. „Proč jste se představil jako Thompson? Proč jste říkal, že jde o rozkaz k pohotovosti od Bílého domu?“

„Napadlo mě, že byste se mnou možná jinak nemluvil. Mezi těch pár věcí, které jsem nezapomněl, patří i to, že s jistými lidmi nenavazujete kontakt bez povolení. Jsou tabu. Zkrátka nahlásíte pokus o spojení.“

„Pak si asi také pamatujete, že je velice nezvyklé volat někomu jako jsem já na domácí telefon.“

„Domácí telefon? Tak vy už ani nesmíte telefonovat z domova?“

„Vy dobře víte, jak to myslím.“

„Říkal jsem, že je to naléhavé.“

„Se mnou to nemá co dělat,“ zaprotestoval Lanier. „Vy jste pro mě jen jeden mrtvý spis v kanceláři...“

„Takže já jsem na odpis?“ přerušil ho David.

„To jsem neřekl,“ odsekl muž z tajných operací. „Myslel jsem to tak, že vás nemám v plánu a platí zásada nevměšovat se do práce druhých.“

„Jakých druhých?“ zeptal se Webb ostře.

„Jak to mám sakra vědět?“

„Takže vás nezajímá, co vám chci říct?“

„Je jedno, jestli mě to zajímá, nebo ne. Nemám vás na seznamu a to mi stačí. Jestli máte něco na srdci, zavolejte oprávněný kontakt.“

„Zkoušel jsem to. Jeho žena řekla, že je na Dálném východě.“

„Tak zkuste zavolat do kanceláře. Někdo váš požadavek zpracuje.“

„To vím, jenže já nechci, aby mě někdo zpracovával. Chci mluvit s někým, koho znám, a to jste vy, Bille. Vzpomínáte? Ve Virginii jste se jmenoval ‚Bill‘, tak jsem vám měl říkat. Tenkrát vás sakramentsky zajímalo, co povídám.“

„Tenkrát bylo tenkrát a teď je teď. Podívejte, Webbe, já vám nemůžu pomoci, protože vám nesmím radit. Ať mi řeknete, co chcete, nemůžu na to reagovat. K jednání s vámi nemám oprávnění – už přes rok. Váš kontakt ho má. Můžete se s ním spojit. Zavolejte znovu na ministerstvo. Já zavěšuju.“

„Medusa,“ zašeptal David. „Slyšíte mě, Lanieri? Medusa!“

„Jaká medúza? Snažíte se mi něco naznačit?“

„Já to všechno prásknu, rozumíte? Prozradím celý to nechutný svinstvo, jestli se nedozvím odpověď na několik otázek!“

„Co kdybyste si radši dal požadavek?“ řekl muž z tajných operací chladně. „Nebo si šel lehnout do nemocnice.“ Vtom se ozvalo cvaknutí. Zpocený David zavěsil sluchátko.

Lanier o Meduse nevěděl. Kdyby ano, zůstal by na drátě a snažil by se zjistit co nejvíc, jelikož Medusa překračovala hranice »zásad« a »běžného postupu«. Lanier však patřil mezi mladší vyšetřovatele, nebylo mu víc než 33 nebo 34. Nechyběla mu intelligence, ale nebyl to žádný ostrílený veterán. Někdo o pár let starší by nejspíš oprávnění dostal a dozvěděl

by se o jednotce odpadlíků, která byla stále přísně tajná. Webb se podíval na jména na svém seznamu a na odpovídající telefonní čísla. Zvedl sluchátko.

„Haló?“ Mužský hlas.

„Pan Samuel Teasdale?“

„Jo, osobně. Kdo volá?“

„Jsem rád, že jste vzal telefon vy a ne vaše žena.“

„Kdyby to šlo, tak by to zvedla,“ náhle zpozorněl Teasdale. „Jenže ta moje není k mání. Plaví se někde v Karibiku s někým, o kom jsem nevěděl. Teď znáte můj příběh, tak kdo sakra jste?“

„Jason Bourne. Vzpomínáte?“

„Webb?“

„To jméno si matně vybavuju,“ řekl David.

„Proč mi voláte?“

„Dřív jste se choval kamarádsky. Tam dole ve Virginii jste mi navrhl, ať vám říkám Same.“

„Dobře, dobře, Davide, máte pravdu. Chtěl jsem, abyste mi říkal Same – tak mi říkají přátelé...“ Teasdale byl vyvedený z míry a nervózně hledal slova. „Ale to bylo skoro před rokem, Davide, a pravidla přece znáte. Máte přiděleného člověka, s nímž máte mluvit, buď přímo na místě, nebo na ministerstvu. Tomu byste měl zavolat – to je osoba, která má informace o všem.“

„Copak vy nemáte informace, Same?“

„Ne, o vás ne. Pamatuju si rozkaz. Hodili nám ho na stoly pár týdnů po vašem odjezdu z Virginie. Všechny dotazy ohledně ,zmíněné osoby a tak dále‘ se měly předat oddělení XY, přičemž ,zmíněná osoba‘ byla v přímém styku se zástupci na místě a na ministerstvu zahraničí.“

„Zástupci – pokud se jim tak dá říkat – byli odvoláni a můj přímý kontakt se vypařil.“

„Ale jděte,“ namítl Teasdale tiše a podezíravě. „To je n-smysl. Něco takového by se nestalo.“

„Ale stalo se!“ zaječel Webb. „Svoji ženu jsem si snad ne-vymyslel!“

„Co je s vaší ženou? O čem to mluvíte?“

„Je fuč, ty parchante – všichni jste parchanti! A vy jste to umožnili!“ Webb se chytil vši silou za zápěstí, aby zastavil třes. „Chci jen pár odpovědí, Same. Chci vědět, kdo zametal cestičku a kdo dělá pro druhou stranu. Mám nějaké tušení, ale potřebuju pár odpovědí, abych ho mohl zmáčknout – abych mohl zmáčknout vás všechny, jestli budu muset.“

„Okamžitě toho nechte!“ vyštěkl rozčilený Teasdale. „Jestli se mě snažíte zkompromitovat, tak na to klidně zapomeňte. Já se vykastrovat nedám. Dejte mi pokoj. Zazpívejte svým cvokařům, ne mně! Já s váma mluvit nemusím, já musím jen nahlásit skutečnost, že jste mi volal, což udělám hned, jak vás pošlu do hajzlu. A taky dodám, že jste na mě vytáhl hromadu žvástů! Dávejte si pozor na tu vaši hlavu...“

„Medusa!“ křikl Webb. „Nikdo se nechce bavit o krycím jménu Medusa, co? I dneska je zamčené hluboko v trezorech, že jo?“

Tentokrát se na lince neozvalo žádné cvaknutí. Teasdale nezavěsil. Namísto toho kategoricky prohlásil: „Fámy. Jako Hooverovy choulostivé spisy – dobré akorát na povídačky, ale valnou hodnotu nemají.“

„Já nejsem žádná fáma, Same. Já žiju, dýchám, chodím na záchod a potím se – jako zrovna teď. To není žádná fáma.“

„Měl jste svoje problémy, Davide.“

„Já tam byl! Bojoval jsem v Meduse! Někdo říkal, že jsem byl nejlepší, nebo spíš nejhorší. Proto mě taky vybrali, proto se ze mě stal Jason Bourne.“

„O tom já nic nevím. Nikdy jsme to neprobírali, tak to nemůžu vědět. Nebo jsme o tom snad někdy mluvili, Davey?“

„Přestaňte mi říkat tím zatraceným jménem. Já nejsem Davey.“

„Ale ve Virginii jsme si přece říkali ‚Sam‘ a ‚Davey‘, copak si nevzpomínáte?“

„To je fuk! Byly to jen hry. Morris Panov nám dělal rozhodčího, až jste se jednou rozhodl zkusit to po zlém.“

„Omluvil jsem se,“ řekl Teasdale krotce. „Každý máme někdy špatný den. Říkal jsem vám přece o své ženě.“

„Vaše žena mě nazajímá! Mě zajímá ta moje! A já prasknu Medusu, jestli se něco nedozvím, jestli mi nikdo nepomůže!“

„Jestli to potřebujete, tak vám určitě někdo pomůže. Stačí když zavoláte svému kontaktu z ministerstva.“

„On tam není! Je pryč!“

„Tak požádejte o jeho zástupce. On váš požadavek zpracuje.“

„Zpracuje! Ježíši, vy jste snad robot, ne?“

„Ne, jen člověk, který se snaží dělat svoji práci, pane Webbe. Víc pro vás bohužel udělat nemůžu. Dobrou noc.“ Ozvalo se cvaknutí. Teasdale hovor ukončil.

Byl tam ještě jeden, napadlo Davida jako by v horečce a mžoural na seznam očima, do nichž mu stékal pot. Celkem rozumný člověk, ne tak hrubý jako ostatní. Byl to Jižan, jenž za svou pomalou řečí skrýval buď bystrý mozek, nebo si s její pomocí udržoval odstup od práce, která mu nebyla moc příjemná. Na úvahy však nebyl čas.

„Je to sídlo Babcockových?“

„Jasně,“ odvětil ženský hlas s jižanským přízvukem. „Jo, sídlíme tady, i když to není náš domov, jak s oblibou říkám.“

„Mohu prosím vás mluvit s Harrym Babcockem?“

„A můžu se prosím vás zeptat, kdo volá? Možná je s dětma na zahradě, ale třeba je taky vzal do parku. Teď tam mají moc dobré osvětlení – ne jako dřív – a člověk se nebojí o život, když se trochu zdrží...“

Zástěrka pro bystrý mozek. Nejen pro pana Babcocka, ale i pro jeho ženu.

„Jmenuji se Reardon a jsem z ministerstva zahraničí. Mám pro pana Babcocka naléhavou zprávu. Dostal jsem rozkaz co nejrychleji se s ním spojit. Jde o mimořádnou událost.“

V telefonu bylo náhle slyšet pouze tlumené zvuky. Žena zakryla mluvítko a podala telefon Harrymu Babcockovi. Jeho řeč byla pomalá a rozvášná.

„Žádného pana Reardona neznám, pane Reardone. Všechny telefony mi sem chodí přes jednu konkrétní spojovatelku, která se vždycky představí. Jste snad z ústředny, pane?“

„Ještě jsem neslyšel o někom, kdo přišel ze zahrady nebo z parku na druhé straně ulice tak rychle, pane Babcocku. Aspoň myslím.“

„Úžasné, že? Možná bych měl běhat na olympiádě. Ale váš hlas znám. Jen si nemůžu vzpomenout na jméno.“

„A co Jason Bourne?“

Pauza byla krátká – *vážně měl bystrý mozek*. „To jméno má souvislost s minulostí, že? Slyšel jsem ho zhruba před rokem, řekl bych. Jste to vy, Davide, vidíte.“ Neznělo to jako otázka.

„Ano, Harry. Musím s vámi mluvit.“

„Ne, Davide, měl byste si promluvit s někým jiným, ne se mnou.“

„Chcete říct, že položíte telefon?“

„Ale kdepak, něco tak hrubého a neslušného bych neudělal. Velice rád si poslechnu, jak si vy a krásná paní Webbová vedete v novém životě. Bydlíte v Massachusetts, že?“

„V Maine.“

„No jasně. Omlouvám se. Je všechno v pořádku? Jistě si uvědomujete, že máme s kolegy na starosti tolik problémů, že jsme nemohli dál sledovat váš spis.“

„Někdo jiný říkal, že jste k němu neměli přístup.“

„Myslím, že to nikdo ani nezkusil.“

„Chci si promluvit, Babcocku,“ obořil se na něj David.

„Já ne,“ odvětil Harry Babcock kategoricky. Jeho hlas byl ledový. „Řídím se směrnicemi a upřímně řečeno, k lidem jako já nesmíte mít přístup. Neptám se proč – všechno se mění. Pořád.“

„Medusa!“ řekl David. „Nebudeme mluvit o mně, promluvme si o Meduse!“

Nastala delší pauza než předtím. A když Babcock promluvil, jeho hlas zněl zaraženě. „Tenhle telefon je sterilní, Webbe, takže vám povím, co mám na srdci. Před rokem vás málem zabili a byla to chyba. Drželi bychom za vás smutek, a to myslím upřímně. Ale jestli za sebou spálíte mosty, zítra pro vás nikdo truchlit nebude. Samozřejmě kromě vaší ženy.“

„Ty svině! Ona je pryč! Unesli ji! A to díky hajzlům jako vy!“

„Nevím, o čem to mluvíte.“

„Moji strážci! Odvolali je do jednoho a pak ji unesli! Chci

pár odpovědí, Babcocku, nebo všechno prásknu! Teď uděláte přesně, co vám řeknu, nebo zažijete tolik smutku, že se vám o tom nesnilo – ani vašim ženám a osiřelým dětem. Dobře si to rozmyslete! Já jsem Jason Bourne, vzpomínáte?“

„Vzpomínám si, že jste šílenec. Když budete vyhrožovat, pošleme četů, která si vás najde. Ve stylu Medusy. Takže si to dobře rozmyslete, hochu!“

Náhle se na lince ozvalo zuřivé bzučení. Byl to ohlušující vysoký tón, takže David musel oddálit sluchátko od ucha. A pak se ozval klidný hlas spojovatelky: „Přerušujeme vás v naléhavé záležitosti. Můžete hovořit, Colorado.“

Webb opět pomalu přiložil telefon k uchu.

„Je to Jason Bourne?“ zeptal se jakýsi muž se středoatlantským přízvukem. Jeho hlas zněl uhlazeně, aristokraticky.

„Jsem David Webb.“

„Ovšemže. Ale také jste Jason Bourne.“

„Bejvávalo,“ odvětil David, uchvácený čímsi, co nedokázal pojmenovat.

„Dělící čáry mezi identitami se smazávají, pane Webbe. Zvlášť v hlavě člověka, který toho tolik zkusil.“

„Co jste sakra zač?“

„Buďte ujištěn o tom, že přítel. A jako přítel vás musím varovat. Vzněl jste neslýchaná obvinění proti lidem, kteří patří mezi nejoddanější služebníky naší země. Ti se nikdy nedostanou k pěti milionům dolarů – do dnešního dne pohřešovaným.“

„Chcete si mě prohlédnout?“

„Nikoli. Ani se mi nechce sledovat spleť cestičky, jimiž vaše mimořádně schopná žena pohřbila ty peníze v desítkách evropských...“

„Ona je pryč! Řekli vám to ti vaši oddaní služebníci?!“

„Ano. Prý máte nervy nadranc, blouzníte – ano, takhle přesně to říkali – a vznášíte šokující obvinění ve věci vaší ženy.“

„Ve věci... Jděte někam, unesli ji z domu! Někdo ji drží, protože chce mě!“

„Víte to jistě?“

„Zeptejte se té leklé ryby McAllistera. Je to jeho plán, včetně toho vzkazu. A on je najednou na druhém konci světa!“

„Jaký vzkaz?“ otázal se kultivovaný hlas.

„Velice jasný a konkrétní. Je to McAllisterovo dílo a on to umožnil! Vy jste to umožnili!“

„Možná byste si měl ten vzkaz pořádně prohlédnout.“

„Proč?“

„Ale nic. Možná vám to všechno bude jasnější, až vyhledáte pomoc – psychiatrickou.“

„Co?“

„Věřte, že pro vás chceme udělat všechno, co je v našich silách. Obětoval jste toho hodně – víc, než je zdravo – a váš mimořádný přínos nemůže nikdo přehlížet, i kdyby to skončilo u soudu. Do té situace jsme vás vehnali my a budeme při vás stát – byť by to znamenalo obejít zákon a přitlačit na soudy.“

„Co to povídáte?“ zavřeštěl David.

„Jeden uznávaný vojenský lékař před pár lety zabil svoji ženu, psalo se o tom ve všech novinách. Neunesl stres. A vy žijete v desetkrát větším stresu.“

„To snad ne!“

„Řekněme si to jinak, pane Bourne.“

„Já nejsem Bourne!“

„No dobře, pane Webbe. Budu k vám upřímný.“

„To je pokrok!“

„Vy nejste zdravý člověk. Absolvoval jste osmiměsíční psychiatrickou kúru a stále si nemůžete vybavit velkou část vlastního života. Ani jste nevěděl, jak se jmenujete. Je to ve všech lékařských záznamech. Podrobně se v nich píše o pokročilém stádiu vaší duševní choroby, o sklonu k násilí a tvrdohlavém odmítání vlastní totožnosti. V těžkých chvílích fantazírujete a vydáváte se za jiné lidi. Zdá se, že máte neodolatelné nutkání hrát si na někoho jiného.“

„To je nesmysl a vy to víte! Lži!“

„Nesmysl je silné slovo, pane Webbe, a jestli někdo lže, nejsem to já. Mým úkolem je ochránit vládu před hanobením a nepodloženými obviněními, které by mohly vážně poškodit naši zemi.“

„Jako například?“

„Ty vaše výmysly o neznámé organizaci, které říkáte Medúza. Jsem si jist, že se vám žena vrátí – pokud může, pane Webbe. Ale jestli s těmi nesmysly nepřestanete, označíme vás za paranoidního schizofrenika a patologického lháře s nezvladatelným sklonem k násilí a sebeklamu. Když takový člověk tvrdí, že pohřešuje svoji ženu, tak se nabízí otázka, kam až ho jeho duševní porucha mohla zavést. Vyjadřuji se dost jasně?“

David zavřel oči. Po tvářích mu stékal pot. „Naprosto,“ hlesl a zavěsil.

Paranoidní... patologický. Hajzlové! Otevřel oči. Chtěl si nějak vybit vztek – na někom nebo na něčem! Vzápětí se však zarazil a strnul. Dostal další nápad. Nápad, který byl nabíledni. Morris Panov! Mo Panov by ty tři syčáky označil pravým

jménem: neschopní lháři, manipulátoři a samozvaní ochránci zkorumpované byrokracie – a možná ještě něco horšího, mnohem horšího. Sáh po telefonu a roztřesenou rukou navolil číslo, které mu v minulosti tak často přineslo uklidňující hlas rozumu, jenž přinášel naději ve chvílích, kdy byl na dně.

„Davide, to jsem rád, že voláš,“ řekl Panov s upřímnou srdečností.

„Netěš se, Mo. Bude to ten nejhorší hovor ve tvém životě.“

„Ale no tak, Davide, to zní nějak moc dramaticky. Překonal jsem přece spoustu...“

„Poslouchej mě!“ zaječel Webb. „Ona je pryč! Unesli ji!“ Slova se z něj vyvalila jako vodopád.

„Nech toho, Davide!“ poručil Panov. „Vrať se zpátky. Chci to slyšet od začátku. Když za tebou přišel ten člověk – po těch tvých... vzpomínkách na bratra.“

„Jaký člověk?“

„Z ministerstva zahraničí.“

„Jo! Jasně. McAllister, tak se jmenoval.“

„Od toho začni. Jména, tituly, funkce. A odhláskuj mi jméno toho bankéře z Hongkongu. A hlavně zpomal!“

Webb se opět chytil za zápěstí ruky, v níž svíral telefon. Začal znovu a snažil se ovládat. Přesto však stále hovořil příliš hlasitě, upjatě a bezděčně zrychloval. Nakonec se mu podařilo vypovědět všechno, co si vybavoval. S hrůzou si uvědomil, že si nezapamatoval všechno. Neznámá bílá místa ho naplňovala bolestí a děsem. Neodbytně na něj útočila. Webb řekl vše, co byl v dané chvíli schopen. Nic víc nevěděl.

„Davide,“ začal Mo Panov pevně. „Chci, abys pro mě něco udělal. Hned.“

„Co?“

„Možná ti to bude znít hloupě a snad i trochu bláznivě, ale byl bych rád, abys sešel ulicí na pláž a udělal si procházku kolem pobřeží. Stačí půl nebo tři čtvrtě hodiny. Poslouchej příboj a tříštění vln o skaliska.“

„To nemyslíš vážně!“ zaprotestoval Webb.

„Smrtelně,“ naléhal Mo. „Vzpomeň si, jak jsme si kdysi říkali, že přijdou chvíle, kdy si člověk musí pořádně provětrat hlavu. A Bůh ví, že já to dělám častěji, než by se na psychiatra s celkem solidní pověstí slušelo. Události člověka občas zavalí, a než se z toho jeden stačí vzpamatovat, musí se zbavit aspoň části zmatku. Poslechni mě, Davide. Zavolám ti, jakmile to půjde, odhadl bych to nanejvýš tak na hodinu. A chci, abys byl klidnější než teď.“

Skutečně to bylo bláznovství, ale na většině věcí, které Pannov tiše a často jakoby mimochodem navrhoval, bylo něco pravdy. Webb se procházel po chladné skalnaté pláži. Ani na okamžik nezapomněl, co se přihodilo, přesto však cítil, že náhle dýchá klidněji – sice stejně zhluboka a rozechvěle jako předtím, ale bez hysterie. Snad to způsobila změna prostředí, vítr, či neúnavné pleskání příboje. Podíval se na hodinky, jejichž světélkující ciferník byl ve svitu měsíce ještě výraznější. Procházel se plných třicet dvě minuty. Víc už by nevydržel. Vyšel po pěšině mezi trsy divoké trávy na ulici a zamířil k domu. Každým krokem zrychloval.

Posadil se do křesla za stolem a očima hypnotizoval telefon. Zvedl sluchátko dřív, než stačilo utichnout první zazvonění. „Mo?“

„Jo.“

„Byla tam příšerná zima. Díky.“

„Já děkuju tobě.“

„Cos zjistil?“

A pak zlý sen pokračoval.

„Jak dlouho je Marie pryč, Davide?“

„Nevím. Tak hodinu, dvě, možná i víc. Proč se ptáš?“

„Nemohla jít třeba nakoupit? Nepohádali jste se? Možná jen chtěla být na chvíli sama. Shodli jsme se, že někdy je to pro ni strašně těžké – sám jsi s tím přišel.“

„Co to sakra plácáš? Mám tady vzkaz, kde to jasně stojí! A krvavý otisk ruky!“

„Ano, tos říkal, ale to by znamenalo zločin. Proč by to někdo dělal?“

„Jak to mám vědět! Někdo to prostě udělal. Všechno tomu nasvědčuje!“

„Volal jsi policii?“

„Ježíši, to ne! Tohle není případ pro policii! To je pro nás, pro mě! Copak to nechápeš...? Cos zjistil? Proč takhle mluvíš?“

„Protože musím. Při všech sezeních během těch měsíců jsme si vždycky říkali jen pravdu, protože pravda je přesně to, co se musíš dozvědět.“

„Mo! Proboha, jde o Marii?!“

„Prosím tě, Davide, nech mě domluvit. Jestli lžou – a nebylo by to poprvé –, poznám to a ukážu na ně prstem. Na to se můžeš spolehnout. Ale povím ti přesně, co mi řekli. Člověk číslo dva z odboru Dálného východu mi to zvlášť zdůraznil a šéf bezpečnosti ministerstva zahraničí mi totéž přečetl jako oficiálně zaprotokolované události.“

„Oficiálně zaprotokolované...?“

„Ano. Povídal, že jsi před týdnem a něco volal na bezpečnostní a podle záznamů jsi byl velice rozrušený...“

„Já že jim volal?“

„Přesně tak, to mi řekl. Podle záznamů jsi tvrdil, že ti někdo vyhrožuje. Mluvil jsi ‚nesouvisle‘ – tohle slovo použili – a žádal jsi okamžitě o posílení ochranky. Kvůli označení ‚přísně důvěrné‘ na tvém spisu byla žádost postoupena nahoru a šéfové řekli: ‚Dejte mu, co chce. Aspoň se uklidní.‘“

„To snad není pravda!“

„Ještě jsem zdaleka nedomluvil, Davide. Poslouchej mě, protože já tě taky poslouchám.“

„Fajn, pokračuj.“

„To je ono. Klídek. Zachovej chladnou hlavu – anebo ne, to asi nepůjde.“

„Mluv.“

„Když hlídky dorazily na místo – opět podle záznamů –, volal jsi ještě dvakrát a stěžoval sis, že strážní zanedbávají svoji práci. Říkal jsi, že pijí v autech před tvým domem, že se ti smějí, když tě doprovázejí na univerzitu, a že – a teď přesně cituji: ‚Tropí si posměch z toho, co mají správně dělat.‘ Tu větu jsem si podtrhl.“

„‚Posměch‘...?“

„Klídek, Davide. Poslechni si konec, konec těch záznamů. Volal jsi ještě naposledy a důrazně jsi prohlašoval, že je chceš všechny nechat odvolat – že strážci jsou ve skutečnosti tvoji nepřátelé a chtějí tě zabít. Stručně a jasně, z lidí, kteří se tě snažili ochránit, jsi udělal nepřátele, kteří tě chtějí napadnout.“

„A určitě to krásně zapadá do jednoho z těch nesmyslných psychiatrických závěrů, podle kterých se moje úzkostné představy mění – nebo zvrhávají – v paranoiu.“

„Velice krásně,“ souhlasil Panov. „Až příliš.“

„Co ti řeklo číslo dvě přes Dálný východ?“

Panov chvíli mlčel. „Nebude se ti to líbit, Davide, ale on si stál tvrdě za svým. Nikdy prý neslyšeli o žádném bankéři, ani o žádném mocném taipanovi jménem Jao Ming. Podle něj je dneska v Hongkongu taková situace, že kdyby podobný člověk existoval, musel by si jeho materiály pamatovat.“

„Takže podle něj jsem si to všechno vymyslel? To jméno, manželku, spojení s drogami, místa, okolnosti – i reakci Britů! Panebože, něco takového bych si nedokázal vymyslet ani kdybych chtěl!“

„Byla by to pořádná fuška,“ přitakal tiše psychiatr. „Takže všechno, co ti teď říkám, slyšíš poprvé a nevidíš v tom žádnou logiku? Pamatuješ si to jinak?“

„Mo, je to jedna velká lež! Na ministerstvo jsem nikdy nevolal. McAllister přišel k nám domů a sdělil nám to, co jsem ti řekl, včetně historky o Jao Mingovi! Ona zmizela a já jsem dostal stopu, po které mám jít. Proč? Proboha, co nám to dělají?“

„Na McAllistera jsem se ptal,“ řekl Panov, náhle zlostným tónem. „Zástupce šéfa odboru Dálného východu se podíval do seznamu pracovních cest a zavolal mi zpátky. McAllister prý odletěl před dvěma týdny do Hongkongu a podle jeho velice přesného kalendáře tedy nemohl být u tebe doma v Maine.“

„Ale on tam byl!“

„Myslím, že ti věřím.“

„Co to znamená?“

„Kromě jiného to, že ti poznám na hlase, když mluvíš pravdu. Někdy možná líp než ty sám. Taky slovní spojení „tropit si posměch“ nepatří zrovna do slovníku psychopata ve stavu značného rozrušení – do tvého rozhodně ne.“

„Nechápu to.“

„Někdo viděl, kdes pracoval a čím ses živil, a tak ho napadlo trochu příkrášlit slovíčka.“ Panov vybuchl. „Sakra, o co jim jde?“

„Chtějí mě zamknout do startovního boxu jako koně při dostizích,“ hlesl Webb. „Snaží se mě přinutit, abych udělal to, co chtějí oni.“

„Hajzlové!“

„Říká se tomu verbování.“ David zíral do zdi. „Nech to být, Mo, nic s tím nenadělaš. Dosáhli svého. Naverbovali mě.“ Zavěsil.

Webb vyšel jako v mrákotách ze své malé kanceláře. Zastavil se ve viktoriánské hale a zadíval se na povalený nábytek, rozbité lampy a střepy porcelánu i skla rozsypané na podlaze obývacího pokoje. Pak si znovu vybavil slova, která řekl Panov na začátku jejich rozhovoru: „To by znamenalo zločin.“

Napůl duchem nepřítomný zamířil ke vstupním dveřím a otevřel. Přinutil se pohlédnout na otisk ruky uprostřed horní části dveří. Zaschlá krev byla ve světle lamp matná a tmavá. Pak se podíval blíž.

Byla to stopa po ruce, avšak nikoli její přesný otisk. Webb viděl obrys ruky – dlaně a natažených prstů –, ale v krvi nebyly žádné mezírky, žádné záhyby, ani rýhy, které by zanechala krvácející ruka přitlačená ke dřevu. Žádná poznávací znamení, charakteristická pro konkrétního člověka. Vypadalo to jako jednolitá rudá šmouha v barevném skle. Rukavice? Gumová rukavice?

David odvrátil oči a pomalu se otočil ke schodišti uprostřed vstupní haly. V hlavě se mu vynořila jiná slova, která vyřkl jiný člověk. Zvláštní člověk s hypnotickým hlasem.

Možná byste si měl ten vzkaz pořádně prohlédnout... Možná vám to všechno bude jasnější, až vyhledáte pomoc – *psychiatrickou*.

Webb náhle zařval. S rostoucí hrůzou se vrhl ke schodišti, vyběhl nahoru do ložnice a zadíval se na strojopisný vzkaz na posteli. Zvedl ho a odnesl k toaletnímu stolku své ženy. Žaludek měl sevřený strachem. Rozsvítil lampičku a zkoumal písmo pod světlem.

Kdyby mu mohlo puknout srdce, tak by se rozlétlo na tisíc kousků. Ale nepuklo. Jason Bourne si chladně prohlížel vzkaz před sebou.

Všiml si lehce ohnutých písmen »r« a také neúplných nožiček u »d«, ulomených v půlce.

Hajzlové!

Vzkaz byl napsán na jeho vlastním psacím stroji. Opravdu ho chtěli naverbovat.

6. kapitola

Seděl na kamenech nad pláží a věděl, že musí uvažovat jasně. Musel přesně určit, před čím stojí, co se od něj čeká a jak přelstít lidi, kteří s ním manipulují. Uvědomoval si, že především nesmí podlehnout panice, a to ani náznakem. Člověk, jenž ztratí hlavu, je nebezpečný. Znamená riziko, které je třeba zneškodnit. Kdyby to přehnal, jen by tak sobě i Marii podepsal ortel smrti. Bylo to jednoduché. Nacházel se v citlivé situaci, jež hrozila výbuchem násilí.

David Webb nepřicházel v úvahu. Otěže musel převzít Jason Bourne. Takové šílenství! Mo Panov mu řekl, aby se šel projít po pláži – jako Webb – a on tady teď musí sedět jako Bourne a promýšlet věci tak, jak by o nich uvažoval Bourne. Musí zapřít část svého já a dát zelenou té druhé.

Ke svému podivu zjistil, že to není nemožné, ba ani nesnesitelné, protože Marie byla pryč. Jeho láska, jeho jediná láska – *Takhle nesmíš myslet*. Jason Bourne řekl: Je to cenný majetek a oni ti ho vzali! Musíš ji dostat zpátky. Ne, žádný majetek, ale celý můj život! Tak pravil David Webb.

Jason Bourne: *Tak poruš všechny zásady! Najdi ji! Přiveď ji zpátky!*

David Webb: *Ale já nevím jak. Pomoz mi!*

Využij mě! Využij toho, co ses ode mě naučil. Máš přece nádobičko, máš ho už roky. Byl jsi nejlepší z Medusy. Tvoji nejsilnější stránkou bylo sebeovládání. To bylo tvoje krédo. Tím jsi žil. A přežil.

Sebeovládání.

Takové prosté slovo. A tak neskutečný požadavek.

Webb slezl ze skalisek, znovu vyšel po pěšině v divoké trávě na ulici a zamířil ke starému viktoriánskému domu, který byl náhle děsivě a bolestně prázdný. Hrůza pomyslet. Po cestě mu hlavou blesklo jedno jméno. Za chvíli se mu vybavilo znovu, tentokrát jasně. Pomalu se mu před očima zjevila tvář, jež k tomu jménu patřila – velice pomalu, protože ten člověk vzbuzoval v Davidovi hlubokou nenávist, ale zároveň smutek.

Alexander Conklin se ho pokusil zabít – dvakrát – a každé se mu to málem povedlo. A Alex Conklin – podle své výpovědi i podle mlhavých vzpomínek, jež si David Webb vybavoval při početných sezeních s psychiatrem Mo Panovem – byl před mnoha lety v Kambodži dobrým známým úředníka diplomatické služby Webba, jeho thajské manželky i jejich dětí. Když z nebe udeřila smrt a naplnila řeku krvavými kruhy, David v záchvatu vzteku bez rozmyslu prchl do Saigonu. Byl to právě jeho přítel z Ústřední zpravodajské služby Alex Conklin, kdo mu našel místo v nelegálním oddílu, ježmu se říkalo Medusa.

Jestli přežiješ výcvik v džungli, tak jsi jejich člověk. Ale dávej si na ně pozor – na všechny a pořád. Klidně ti useknou

ruku jen kvůli hodinkám. Přesně tak zněla slova, která se Webbovi vybavila. A jasně si vzpomínal, že je vyřkl hlas Alexandra Conklina.

Přežil drsný výcvik a stal se z něj Delta. Nic víc, jen písmenko v abecedě. Delta Jedna. Po válce se pak z Delty stal Kain. *Kain je místo Delty a Carlos místo Kaina. To byla rukavice hozená zabijákovi Carlosovi. Zabiják jménem Kain, kterého stvořil Treadstone 71, měl dopadnout Šakala.*

Conklin zradil svého přítele právě jako Kaina, o němž evropské podsvětí vědělo, že je to ve skutečnosti Jason Bourne z Asie. Kdyby v sobě Alex našel aspoň trochu víry, všechno mohlo být jinak. Na to však byl příliš zahořklý. Pocit vlastního mučednictví jej dovedl k tomu, že si o svém bývalém příteli myslel to nejhorší. Jeho pochroumaná sebedůvěra se tím zvedla a přesvědčila ho, že je lepší než jeho bývalý přítel. Při práci v Meduse Conklinovi zranila nohu nášlapná mina, což přerвало jeho skvělou kariéru polního стратега. Zmrzačený člověk nemohl zůstat v terénu, kde byla šance získat ostruhy pro postup na žebříčku, jak se to podařilo například velikánům typu Allena Dullese či Jamese Angletona. A na skrytý byrokratický boj v centrále v Langley neměl Conklin buňky. Kdysi mimořádný taktik se tedy stáhl do ústraní a sledoval, jak se nahoru derou neschopní. Jeho odborné rady vyhledávala CIA pouze tajně. Šéf Medusy byl nebezpečný člověk, kterého je třeba držet si od těla.

Prožil dva roky nucené nečinnosti, až ho oslovil člověk známý jako Mnich – jakýsi Rasputin tajných operací. Jistý David Webb byl totiž vybrán pro jeden mimořádný úkol a Conklin Webba dlouhé roky znal. Vznikl Treadstone 71 a zplodil Jasona Bournea s cílem dopadnout Šakala Carlose.

Celých třicet dva měsíce Conklin sledoval tuto nejtajnější z tajných operací, až plán zkrachoval zmizením Jasona Bournea a výběrem více než pěti milionů dolarů z konta Treadstonu v Curychu.

Conklin předpokládal to nejhorší, protože o opaku nic nesvědčilo. Legendární Bourne přeběhl na druhou stranu. Neunesl život v podsvětí a nutkání urvat pět milionů dolarů bylo neodolatelně lákavé. Zvláště pro člověka, jenž proslul jako Chameleon. Pro tajného agenta, který dokázal měnit jazyky, vzhled i životní styl tak snadno, že uměl doslova zmizet. Z pasti na zabijáka zmizela návnada, kterou ukradl prohnáný zloděj. Chromý Alexander Conklin to bral nejen jako podvod, ale také jako nejhorší zradu. Co všechno pro něj udělal! Místo nohy měl teď jen trapně neohrabanou věc chirurgicky obalenou do ukradeného masa. Jeho skvělá kariéra skončila v troskách a jeho osobní život byl plný samoty, jakou může způsobit jen absolutní oddanost službě CIA – navíc neopětovaná. Jestli měl někdo právo přeběhnout na druhou stranu, byl to on! Kdo jiný toho obětoval tolik, co on?

Z bývalého kamaráda Davida Webba se stal nepřítel, Jason Bourne. Conklin jím byl doslova posedlý. Pomáhal jeho mýtu na svět a chtěl jej také zničit. První pokus podnikl se dvěma nájemnými vrahy na okraji Paříže.

Při té vzpomínce se David zachvěl. Stále viděl, jak poražený Conklin kulhá pryč a on na něj míří.

Druhý pokus se Davidovi utápěl v mlhách. Nevěděl, zda si ho vůbec někdy vybaví úplně. Došlo k němu ve »sterilním« domě Treadstonu na 71. ulici v New Yorku. Conklin nastražil důmyslnou past, která sklapla naprázdno jen díky Webbově hysterické touze žít a paradoxně také díky přítomnosti Šakala Carlose.

Když se později ukázalo, že »zrádce« se ve skutečnosti nedopustil žádné zrady, ale trpí duševní poruchou zvanou amnézie, Conklin se zhroutil. Během mučivých měsíců Davida léčeni ve Virginii se Alex opakovaně pokusil svého bývalého přítele navštívit a vysvětlit mu svůj pohled na tu krvavou historii – a z hloubi duše se mu omluvit.

Jenže David mu odpustit nedokázal.

„Jestli překročí práh, tak ho oddělám,“ byla jeho slova.

Časy se mění, pomyslel si Webb a zrychlil krok na ulici vedoucí k domu. Ať měl Conklin na svědomí cokoli, jen pár lidí ve špionáži se mohlo pochlubit jeho rozhledem a zdroji, které si vybudoval během celoživotní služby. David na Alexe celé měsíce ani nepomyslel. Nyní si však náhle vzpomněl, kdy naposledy padlo jeho jméno. Když nad ním Mo Panov vynesl svůj ortel.

„Nemůžu mu pomoci, protože on o žádnou pomoc nestojí. Vezme si do nebe svoji poslední flašku whisky a v hlavě bude mít milosrdné prázdno. Na konci roku jde do důchodu, ale divil bych se, kdyby se toho dožil. Na druhou stranu, jestli nepřestane chlastat, mohli by mu nasadit svěřací kazajku, a tím ho úplně vyřadit z provozu. Je mi vážně záhadou, jak se vůbec dostává každý den do práce. Penze je vynikající psychologická motivace k přežití – lepší nevymyslel ani Freud.“

Tohle Panov řekl zhruba před pěti měsíci.

Promiň Mo, ale mě nezajímá, jestli přežije, nebo ne. Pro mně už je mrtvý.

Teď ale mrtvý není, pomyslel si David a vyběhl po schodech na přehnaně velkou viktoriánskou verandu. Alex Conklin byl až příliš živý. I kdyby byl naložený v bourbonu, po-

řád měl své zdroje a kontakty. Pěstoval si je celý život ve službě světu temna, který ho nakonec odvrhl. Ten svět byl plný nevybraných dluhů. A ty se splácejí ze strachu.

Alexander Conklin. Číslo 1 na seznamu Jasona Bournea.

Otevřel dveře a znovu stanul ve vstupní hale, nepořádek však tentokrát přehlédl. Logika mu velela vrátit se do pracovny a zahájit obvyklý postup. Narušení řádu vede ke zmatku a ten vyvolává otázky – nemohl si je dovolit. Všechno muselo přesně odpovídat realitě, kterou vytvářel s cílem odvrátit zvědavce od pravé skutečnosti.

Usedl za stůl a snažil se uspořádat myšlenky. Před sebou měl neodmyslitelný blok s kroužkovou vazbou, zakoupený v univerzitní prodejně. Otevřel silné desky a zadíval se na první linkovanou stránku. Sáhl po tužce... Nemohl ji zvednout! Ruka se mu chvěla tak silně, že se roztrásl po celém těle. Zatajil dech a zaťal ruku v pěst. Vydržel tak dlouho, až se mu nehty zařezávaly do masa. Zavřel oči, pak je zase otevřel, s námahou vrátil ruku k tužce a poručil jí, aby plnila svůj úkol. Jeho prsty pomalu a neobratně sevřely útlou tužku a přesunuly ji na patřičné místo. Slova se dala sotva přechíst, hlavní však bylo, že je vůbec napsal.

Univerzita – zavolat rektorovi a děkanovi pro studijní záležitosti. Rodinné problémy, Kanada ne – dá se vystopovat. Výmysl – možná bratr v Evropě. Ano, Evropa. Dovolená – krátká dovolená. Hned. Budu se hlásit.

Dům – zavolat do realitní kanceláře a říct stejnou historku. Požádat Jacka, aby pravidelně kontroloval dům. Má klíč. Nastavit termostat na 16 stupňů.

Pošta – vyplnit formulář, aby tam nechávali všechny zásilky. Noviny – zrušit.

Maličkosti, ty zatracené maličkosti – nedůležité drobnosti všedního života náhle získaly na důležitosti a bylo třeba se o ně postarat, aby vůbec nic nenasvědčovalo náhlému odjezdu bez úmyslu vrátit se. To bylo hlavní. Musel na to pamatovat při každém slovu. Otázky bylo nutné omezit na minimum a nevyhnutelné spekulace usměrnit do zvládnutelných mezí. Musel vymyslet odpověď na logický závěr, že dovolená nějak souvisí s jeho tělesnými strážci. Nejpříjemnějším způsobem, jak toto spojení oslabit, bylo zdůraznit krátkost dovolené a postavit se k problému jednoznačně odmítavě. Jako třeba: „Mimochodem, jestli se ptáte, zda to nemá něco společného s..., tak nemá. Je to uzavřená kapitola. Stejně to nemělo valný význam.“ Až si přímo promluví s rektorem a děkanem univerzity, pozná, jak se má chovat. Nechá se vést jejich vlastními reakcemi. Jestli ho něco vůbec může vést. Jestli bude schopen přemýšlet! Neuvažuj o nesmyslech! Do práce. Pohni s tou tužkou! Napiš si, co je potřeba udělat, a obrať list – a pak další a další! Pasy, iniciály na náprsních taškách, peněženkách či košilích, které budou korespondovat s užívanými jmény. Rezervace letenek – spoje s přestupem, žádné přímé trasy – panebože! Kam vlastně poletí? Marie! Kde jsi?

Nech toho! Ovládej se. Máš na to, musíš se vzchopit. Nemáš na vybranou, tak buď tím, čím jsi býval dřív. Uvažuj chladnokrevně. Buď jako kus ledu.

Ulitu, kterou si kolem sebe budoval, náhle rozbil pronikavý zvuk telefonu, jenž ležel na stole jen pár centimetrů od jeho ruky. Podíval se na přístroj a polkl. Zauvažoval, jestli bude schopen mluvit aspoň trochu normálně. Zvonění v sobě mělo hrozivou naléhavost. *Nemáš na vybranou.*

Zvedl sluchátko a sevřel ho takovou silou, že mu zbělely kluby na rukou, a vypravil ze sebe jediné slůvko. „Prosím?“

„Tady mobilní ústředna, máte satelitní hovor...“

„Kdo? Co jste říkala?“

„Mám tady telefonát z letadla pro pana Webba. Jste pan Webb?“

„Ano.“

Svět, který znal, se náhle roztránil na tisíc střepů. Z každého z nich na něj křičela strašlivá bolest.

„Davide!“

„Marie?“

„Jen klid, miláčku! Slyšíš mě? Jen klid!“ Její hlas téměř zanikal v praskání statické elektřiny. Snažila se nekřičet, ale nemohla jinak.

„Jsi v pořádku? V tom vzkazu stálo, že jsi zraněná!“

„Nic mi není. Je to jen pár škrábanců.“

„Kde jsi?“

„Nad oceánem. Víc ti určitě neřeknou. Nevím přesně. Uspali mě.“

„Ježíšikriste! To ne! Oni tě unesli!“

„Uklidni se, Davide. Já vím, jak ti teď asi je, ale oni ne. Rozumíš, co ti povídám? Oni to nevědí!“

Posílala mu šifrovanou zprávu. Nebylo tak těžké ji rozluštit. *Musí na sebe vzít roli člověka, kterého nenávidí. Musí se z něj stát Jason Bourne. Zabiják, jenž sídlí v těle Davida Webba a čeká na svou šanci.*

„No, dobře, dobře. Můžu se z toho zbláznit!“

„Oni nás poslouchají. Zesilují tvůj hlas...“

„Jak jinak.“

„Dovolili mi s tebou mluvit, abys věděl, že jsem naživu.“

„Ublížili ti?“

„Úmyslně ne.“

„Co sakra znamená ‚pár škrábanců‘?“

„Kladla jsem jim odpor. Nezapomeň, že jsem holka z ranče.“

„Panebože...“

„Davide, prosím tě! Nedovol, aby s tebou takhle cvičili!“

„Se mnou? Snad s tebou!“

„Já vím, miláčku. Oni tě zkoušejí, chápeš?“

Znovu zpráva. Měl se stát Jasonem Bournem kvůli nim oběma – aby mohli dál žít. „Dobře. Ano, dobře.“ Ztišil hlas. Snažil se ovládnout. „Kdy se to stalo?“ zeptal se.

„Dneska ráno, asi hodinu potom, cos odjel.“

„Dneska ráno? To už je celý den! Jak se to stalo?“

„Zazvonili u dveří. Dva muži...“

„Co byli zač?“

„Smím jen říct, že byli z Dálného východu. Víc toho vlastně ani nevím. Požádali mě, abych je doprovodila, a já odmítla. Běžela jsem do kuchyně a uviděla nůž. Bodla jsem jednoho z nich do ruky.“

„Ten otisk ruky na dveřích...“

„Nerozumím.“

„To je jedno.“

„Chce s tebou mluvit jeden člověk, Davide. Vyslechni ho, ale ne ve zlosti – ne ve vzteku – rozumíš tomu?“

„Dobře. Jo, dobře. Rozumím.“

Na lince se ozval mužský hlas. Zněl poněkud nejistě, měl však precizní britskou výslovnost. Patřil člověku, kterého učil angličtinu Angličan, popřípadě někomu, kdo žil ve Spojeném království. Dotyčný byl však bezpochyby Asiat. Pří-

zvuk ukazoval na jižní Čínu. Melodie hlasu, krátké samohlásky a ostré souhlásky připomínaly kantonštinu.

„Nechceme vaší paní ublížit, pane Webbe, ale jestli to bude nutné, nedá se nic dělat.“

„Na vašem místě bych to nezkoušel,“ ucedil David ledově.

„Že by promluvil Jason Bourne?“

„Jo.“

„Toto přiznání je prvním krokem k našemu porozumění.“

„K jakému porozumění?“

„Vzal jste jednomu člověku něco velice cenného.“

„A vy jste zase vzali něco cenného mně.“

„Ona žije.“

„Doporučuju vám, aby to tak zůstalo.“

„Ale jiná žena je mrtvá. Vy jste ji zabil.“

„Víte to jistě?“ *Bourne by se dobrovolně nepřiznal, pokud by tím nesledoval něco konkrétního.*

„Naprosto.“

„Jak to chcete dokázat?“

„Viděli vás. Vysoký muž, který zůstal ve stínu a proběhl hotelovými chodbami a únikovými východy jako kočka.“

„Takže mě ve skutečnosti neviděli, co? Ani nemohli. Byl jsem tisíce kilometrů daleko.“ *Bourne by si vždycky nechal otevřená vrátka.*

„Co znamená vzdálenost v době rychlých letadel?“ Asiat se odmlčel a pak vyštěkl: „Před dvěma a půl týdny jste na pět dnů přerušil své povinnosti.“

„A kdybych vám řekl, že jsem se účastnil sympozia o dynastiích Sung a Jüan v Bostonu, což dokonale zapadá do mých povinností...“

„Překvapuje mě,“ přerušil ho muž zdvořile, „že by si Jason Bourne vymyslel tak chabou výmluvu.“

Do Bostonu se mu nechtělo. Sympozium bylo na hony vzdálené jeho přednáškám, obdržel však oficiální pozvánku. Přišla z Washingtonu, od Kulturního výměnného programu, a dostala se k němu přes univerzitní katedru orientálních studií. Kristepane! Všechny figurky byly na svém místě! „Jakou výmluvu?“

„Že jste byl někde, kde on nebyl. Davy korzují mezi expozáty a mezi nimi jistí lidé, kteří za peníze odpřisáhnou, že jste tam byl.“

„To je směšné a navíc z toho číší amatérismus. Já nikomu nezaplatil.“

„Ne, sám jste dostal zapláceno.“

„Já? A jak?“

„Přes banku, kterou jste využil už dřív. V Curychu. Gemeinschaft v Curychu – na Bahnhofstrasse, pochopitelně.“

„Zvláštní, že jsem nedostal výpis,“ řekl David a pozorně naslouchal.

„Když jste působil jako Jason Bourne v Evropě, nic takového jste nepotřeboval, protože jste měl konto označené třemi nulami – to nejtajnější, což ve Švýcarsku znamená opravdu velice tajné. Příkaz k výplatě Gemeinschaft jsme ovšem našli mezi papíry jistého člověka – pochopitelně mrtvého.“

„Pochopitelně. Ale nebyl to ten člověk, kterého jsem údajně zabil.“

„Ovšemže ne. Byl to chlap, který toho člověka dal zabít spolu s drahocenným pokladem mého zaměstnavatele.“

„Poklad znamená trofej, že?“

„Obojí se dá úsilím získat, pane Bourne. Ale dost. Teď jde o vás. Běžte do hotelu Regent v Kowloonu. Zapište se pod ja-

kým chcete jménem, ale požádejte o apartmá 690 – řekněte, že byste tam měl mít rezervaci.“

„Jaké pohodlí! Budu mít vlastní bydlení.“

„Ušetří to čas.“

„Ale já si tady ještě potřebuju něco zařídit.“

„Jistě nebudete dělat rozruch a pospíšíte si. Ať tam jste do konce týdne.“

„Na obojí se můžete spolehnout. Dejte mi ještě ženu.“

„To bohužel nepůjde.“

„Proboha, přece slyšíte všechno, co si řekneme!“

„Promluvíte si s ní v Kowloonu.“

Ozvalo se cvaknutí s ozvěnou a pak už neslyšel nic než praskání. Položil sluchátko. Svíral ho tak silně, že mezi palcem a ukazovákem ucítil křeč. Pustil ho a divoce zatřásl rukou, křeče se však nemohl zbavit. Bolest mu aspoň umožnila pozvolnější návrat do reality. Chytil pravici levou rukou a vmáčkl levý palec do místa, kde měl křeč. Sledoval, jak se prsty uvolňují a náhle mu svitlo, co musí udělat – rychle a bez ohledu na mimořádně důležité, a přitom nepodstatné drobnosti všedního života. Musel sehnat ve Washingtonu Conklina, tu krysu, která se ho pokusila zabít za bílého dne na 71. ulici v New Yorku. Alex, ať byl zrovna opilý či střízlivý, nedělal rozdíl mezi denními a nočními hodinami. Pro jeho práci noc a den neexistovaly. Znal jen jasné světlo zářivek v kancelářích, které se nikdy nezavíraly. Kdyby musel, klidně by z Alexandra Conklina vytloukl duši. Potřeboval informace a věděl, že Conklin mu je dokáže opatřit.

Webb vstal nejistě z křesla, vyšel z pracovny a zamířil do kuchyně, kde si nalil drink. Ruka se mu sice stále třásla, už však méně než předtím.

Jisté věci by mohl přenechat jiným. Jason Bourne vždycky jednal na vlastní pěst, ale on byl pořád David Webb a na univerzitě měl pár lidí, jimž mohl věřit. Samozřejmě jim nemohl říct pravdu, ale nějakou příhodnou lež. Když se vrátil do pracovny, už měl vybranou spojku. *Spojku*, proboha! Slůvko z minulosti, které chtěl vyhnat z hlavy. Ten mladík však udělá, oč ho požádá. Studentskou diplomovou práci mu totiž nakonec oznámkuje jeho konzultant, jistý David Webb. *Využij své výhody, ať je to naprostá temnota nebo oslepující slunce, ale hlavně jí využij. K vyvolání strachu či soucitu, podle potřeby.*

„Haló, to je James? Tady David Webb.“

„Zdravím vás, pane Webbe. Co jsem zase pokazil?“

„Vůbec nic, Jime. Zato mně se teď něco pokazilo a potřeboval bych jistou mimoškolní výpomoc. Měl bys zájem? Zbere to jen chvíli.“

„Tenhle víkend? To máme zápas.“

„Ne, jen zítra ráno. Tak hodinku, možná ani to ne. Dosta-neš malou odměnu v podobě dobrého posudku, jestli to nezní moc blbě.“

„Ven s tím.“

„No, čistě mezi námi – a byl bych rád, kdyby ses o tom nešířil – musím na týden nebo dva odjet a chystám se zavolat těm nahore, že bys za mě mohl zaskočit. Nebude to pro tebe problém. Jde o porážku Mandžuska a čínsko-ruské dohody, které dnes znějí velice aktuálně.“

„Od roku devatenáct set zhruba do roku devatenáct set šet,“ řekl kandidát magisterského titulu s naprostou jistotou.

„Můžeš to probrat a nepřehlédni ani Japonce, Port Arthur a starého Teddyho Roosevelta. Seřaď to a načrtni paralely, jak to dělám já.“

„To bych zvládl. Beru. Mrknu se do pramenů. Co zítra?“

„Musím odjet dneska v noci, Jime. Moje žena už je na cestě. Máš tužku?“

„Ano, pane.“

„Víš, co se říká o hromadění novin a pošty, takže chci, abys zavolal na novinovou službu, zašel na poštu a požádal, aby mi všechno schovávali – podepiš, co bude potřeba. Pak zavolej do Scullyovy realitky tady ve městě a chtěj Jacka nebo Adélu. Řekni jim, aby...“

Budoucí magistr byl získán pro spolupráci. Další hovor byl daleko snadnější, než David očekával. Rektor univerzity totiž právě pořádal večírek ve své rezidenci a daleko víc se zajímal o svou nadcházející řeč než o nějakou dovolenou, i když nezvyklou. „Zavolejte děkanovi pro studijní záležitosti, pane... Wedde. Já teď sháním peníze, sakra.“

S děkanem nebylo tak snadné pořízení. „Davide, souvisí to nějak s lidmi, co s tebou minulý týden chodili? Víš, kamaráde, přece jen jsem jeden z mála, kdo ví, žes jel v jistých věcech, které Washington přísně tají.“

„Ale vůbec ne, Dougu. Tamto byl od začátku nesmysl. Jde o něco jiného. Můj bratr se vážně zranil a jeho auto je namaždu. Musím na pár dní do Paříže, možná na týden. To je celé.“

„V Paříži jsem byl před dvěma lety. Tamní řidiči jezdí jako blázni.“

„O nic hůř než v Bostonu, Dougu, a po čertech líp než v Káhiře.“

„No, snad by se to dalo zařídit. Týden není zas tak moc a Johnson byl doma se zápalem plic skoro měsíc...“

„Už jsem všechno zařídil – s tvým svolením, samozřejmě.“

Zaskočí za mě Jim Crowther z posledního ročníku. Je to látka, kterou zná, a zvládne to dobře.“

„No ovšem, Crowther, chytrý mládenec, i když nosí vousy. Vousáčům jsem nikdy nevěřil, ale já tady byl už v šedesátých letech.“

„Tak se taky zkus nechat zarůst. Možná se budeš cítit svobodnější.“

„Tohle jsem jako neslyšel. Víš jistě, že to nemá nic společného s těmi lidmi z ministerstva zahraničí? Opravdu musím znát fakta, Davide. Jak se jmenuje tvůj bratr? V které pařížské nemocnici leží?“

„Nemocnici neznám, ale Marie nejspíš ano. Odletěla dneska ráno. Měj se, Dougu. Zavolám ti zítra nebo pozítří. Musím jet na Loganovo letiště do Bostonu.“

„Davide?“

„Ano?“

„Proč mám pocit, že mi něco tajíš?“

Webb se zamyslel. „Protože jsem v takové situaci ještě nikdy nebyl. Nikdy jsem nežádal přítele o laskavost kvůli někomu, na koho bych radši nemyslel.“

David zavěsil.

Let z Bostonu do Washingtonu byl příšerný kvůli jakémusi zkostnatělému profesorovi formalismu – David ten kurz sám nikdy neabsolvoval –, který se posadil vedle něj. Muž do něj celou dobu hučel. Teprve když přistáli na Národním letišti, profesor přiznal pravdu.

„Určitě jsem vás nudil, ale musíte mi prominout. Mám hrůzu z létání, takže musím pořád žvanit. Hloupé, že?“

„Vůbec ne, ale proč jste to neřekl? To přece není žádný zločin.“

„Asi ze strachu, že byste se na mě jako kolega díval skrz prsty a měl ze mě jen legraci.“

„Až si příště sednu vedle někoho jako vy, vzpomenu si na to.“ Webb se pousmál. „Nechcete pomoci?“

„To je od vás velice hezké. Děkuji. Děkuji pěkně.“

„Nemáte zač.“

David si vzal svůj kufr z pásu se zavazadly a vyšel ven ke stanovišti taxi. Otrávil ho, že taxikáři nebrali jednotlivé pasažéry, ale vyžadovali nejméně dva cestující stejným směrem. Na zadním sedadle mu tedy dělala společnost atraktivní žena, jejíž gesta i oči v sobě měly nevyslovenou výzvu. Jemu to však nic neříkalo, takže si jí nevšímal, a když vystupoval, poděkoval jí, že ho pustila.

Zapsal se v hotelu Jefferson na 16. ulici pod falešným jménem, které ho v tu chvíli napadlo. Hotel se nacházel ne daleko Conklinova bytu, v němž důstojník CIA bydlel už téměř dvacet let, pokud zrovna nepůsobil v terénu. Jeho adresu si David sehnal už před odjezdem z Virginie. Opět mu to velel instinkt – niterná nedůvěra. Měl také telefonní číslo, věděl však, že je mu k ničemu. Conklinovi volat nemohl. Někdejší tajný stratég už si jistě přichystal obranná opatření, spíš duševní než fyzická, a Webb ho chtěl překvapit bez varování. Připomenout mu dluh, který teď musí splatit.

David se podíval na hodinky. Do půlnoci zbývalo deset minut. Celkem dobrý čas. Umyl se, převlékl si košili a nakonec vyhrabal z kufru jednu ze dvou rozebraných zbraní a vyndal ji z váčku olemovaného fólií. Zacvakl součástí do sebe, vyzkoušel palný mechanismus a zasunul zásobník. Zvedl zbraň a prohlížel si ruku. Byl rád, že se mu už netřeše. Připadal si naprosto normálně. Před osmi hodinami by nevěřil,

že může vzít pistoli do ruky. Proboha, co kdyby vystřelila? Jenže to bylo před osmi hodinami, ne teď. Teď mu to dokonce připadalo příjemné. Byla to součást jeho já. Jason Bourne.

Vyšel z hotelu Jefferson a kráčel po 16. ulici. Za rohem se dal doprava a sledoval klesající čísla prastarých bytů, jež mu připomínaly domy z hnědého pískovce v newyorské Upper East Side. Napadlo ho, že vzhledem ke Conklinově roli v projektu Treadstone má ten postřeh zvláštní logiku. »Sterilní« dům Treadstonu 71 na Manhattanu, ta podivná vypouklá stavba s horními okny z modrého kouřového skla, byl totiž také z hnědého pískovce. Viděl ji jasně před sebou a také slyšel hlasy, jimž tak docela nerozuměl – byl to inkubátor Jasona Bournea.

Tak znovu!

Komu patří ten obličej?

Jakou má minulost? Jak zabíjí?

Špatně! Je to špatně! Znovu!

Kdo je to? Jaké má spojení s Carlosem?

Sakra, přemýšlejte! Nesmíte udělat žádnou chybu!

Dům z hnědého pískovce. Tam se zrodilo jeho druhé já, které nyní tolik potřeboval.

Tady je to, Conklinův byt. Nacházel se v přízemí na čelní straně domu. Uvnitř se svítilo. Alex je doma a nespí. Když Webb přecházel ulici, uvědomil si, že náhle začalo mžít. Rozptýlená vodní tříšť vytvářela kolem skleněných baněk pouličních lamp jakousi svatozář. Vyšel po schodech a otevřel dveře do vstupní haly. Vešel dovnitř a prohlížel si jména pod poštovními schránkami šesti bytů. U každého bylo malé kruhové mluvítko pokryté sítkou, do nějž se host ohlašoval.

Na komplikované výmysly nebyl čas. Jestli se Panov ve

svém odhadu nemýlil, postačí mu vlastní hlas. Stiskl Conklinův zvonek a čekal na odpověď. Dočkal se až téměř za minutu.

„Prosím? Kdo je?“

„Tady Harry Babcock,“ řekl David s přehnaným jižanským přízvukem. „Musím s tebou mluvit, Alexi.“

„Harry? Co tady sakra...? Jasně, jasně, pojď nahoru!“ Bzučák zadrnčel. Zvuk se jednou přerušil, jak Conklin na chvíli pustil prst.

David vstoupil dovnitř a vyběhl po úzkém schodišti do přízemí. Chtěl být u dveří v okamžiku, kdy je Conklin otevře. Stihl to o necelou vteřinu dřív. Alex otevřel s poněkud rozostřeným zrakem a začal ječet. Webb se vymrštil, dal Conklinovi ruku přes obličej, otočil ho a kopnutím zavřel dveře.

Nevzpomínal si, kdy naposledy někoho fyzicky napadl. Měl si připadat nepatřičně, ale nic takového. Bylo to pro něj zcela přirozené. Ach, Bože!

„Dám ruku dolů, Alexi, ale jestli cekneš, tak tě chytnu znova. A jestli se to stane, tak to nepřežiješ, jasný?“ David sundal ruku a přitom trhnutím otočil Conklina k sobě.

„To je ale překvápko,“ řekl agent CIA, zakašlal a zavrávorál. „To se musí zapít.“

„Ty asi zapíjíš pořád, co?“

„To je život,“ odvětil Conklin a nemotorně vzal prázdnou sklenku z konferenčního stolku u velkého omšelého gauče. Odnosl si ji k měděnému baru u zdi, kde stály seřazené láhve stejné kukuřičné whisky. Žádné šejkry, žádná voda, jen kbelík s ledem. Nebyl to bar pro hosty. Sloužil hostiteli. Jeho lesklý kov byl asi jediným luxusem, který si majitel bytu do-

přál. Zbytek obýváku se mu nemohl rovnat. Měděný bar byl jakýmsi symbolem.

„Čemu vděčím za toto zvláštní potěšení?“ pokračoval Conklin a nalil si bourbon. „Ve Virginii jsi mě přece odmítl přijmout. Povídals, že mě zabiješ, to nemůžeš popřít. Že mě zabiješ, jestli překročím práh, takhle jsi to říkal.“

„Jsi namol.“

„Asi jo. Ale to je u mě touhle dobou normální. Chceš začít přednáškou? Moc si tím nepomůžeš, ale klidně si posluž, jestli ti to udělá radost.“

„Jsi nemocný.“

„Ne, jsem namol, taks to přece říkal. Neopakuju se?“

„Ležeš mi na nervy.“

„Promiň.“ Conklin postavil láhev, několikrát si lokl ze sklenky a podíval se na Webba. „Já ten práh nepřekročil, to tys překročil můj práh, ale to je asi jedno. Přišel jsi, abys konečně splnil svoji výhrůžku. Abys naplnil proroctví a napravil staré chyby, nebo jak tomu říkáš. Ta boule pod sakem asi nebude flaška whisky, co?“

„Já už nijak zvlášť netoužím vidět tvoji mrtvolu, ale máš recht, možná tě zabiju. Mohl bys mě k tomu vyprovokovat.“

„Úžasné. A jak bych to mohl dokázat?“

„Když mi nedáš to, co potřebuju – a ty mi to můžeš dát.“

„Asi víš víc než já.“

„Vím, že máš dvacet roků praxe v tajných operacích a žeš jich většinu sám naplánoval.“

„Bejvávalo,“ zamumlal muž ze CIA a napil se.

„Muže to být zas. Narozdíl ode mě ti slouží paměť. Potřebuju informace. Potřebuju odpovědi.“

„Na co? A proč?“

„Vzali mi ženu,“ řekl David tak prostě, až z toho mrazilo.
„Vzali mi Marii.“

Conklin zamžikal a vykulil na něj oči. „Opakuj to ještě jednou. Asi jsem se přeslechl.“

„Slyšels dobře! A vy hajzlové máte v tom svinstvu taky prsty!“

„Já ne! To bych nikdy neudělal – nemohl bych! Co to sakra plácáš? Marie je pryč?“

„Je v letadle nad Pacifikem. Já mám letět za ní. Do Kowlo-
onu.“

„Ty jsi cvok! Úplně ses pomátl!“

„Poslouchej mě, Alexi. Dobře poslouchej všechno, co ti povím...“ Znovu ze sebe začal chrlit slova. Nyní se však dokázal ovládat, což se mu předtím v případě Morrise Panova nedařilo. Opilec Conklin byl chápavější než většina lidí z rozvědky za střízliva. Webb nutně potřeboval, aby ho dobře pochopil, a proto si nemohl dovolit při vyprávění nic vynechat. Muselo to být jasné už od začátku – od okamžiku, kdy telefonoval Marii z tělocvičny a slyšel, jak říká: „Davide, pojď domů. Někdo tady na tebe čeká. Rychle, miláčku.“

Zatímco hovořil, Conklin odkulhal pokojem k pohovce a posadil se, přitom však nespustil oči z Webbovy tváře. Když David skončil popisem hotelu za rohem, Alex zavrtěl hlavou a sáhl po pití.

„To je záhada,“ řekl po chvíli ticha a usilovného boje s alkoholickým opojením. Položil sklenku. „Vypadá to, že někdo vymyslel plán, který se zvrtl.“

„Cože?“

„Vymkl se.“

„Ale jak?“

„To nevím,“ dodal bývalý stratég a lehce se zakymácel. Snažil se správně artikulovat. „Dostaneš scénář, který může a taky nemusí být přesný, pak se změní cíle – tvoje žena místo tebe – a hra začne. Ty zareaguješ podle očekávání, ale když se zmíníš o Meduse, je ti celkem jasně řečeno, že jestli toho nenecháš, dostaneš přes prsty.“

„To se taky dalo čekat.“

„Jenže takhle se subjekt neláká. Tvoje žena se najednou dostává na vedlejší kolej a hlavním nebezpečím se stává Medusa. Někdo se přepočítal. Něco se vymklo, něco se stalo.“

„Máš zbytek noci a zítřek na to, abys mi zjistil nějaké informace. Zítra v sedm večer letím do Hongkongu.“

Conklin narovnal záda, pomalu zavrtěl hlavou a roztřese- nou pravicí se znovu natáhl po svém bourbonu. „Jsi na špatné adrese,“ řekl a lokl si. „Myslel jsem, že to víš. Udělal jsi trefnou narážku na chlast. Jsem ti na nic. Nemám k ničemu přístup, je ze mě troska. Nikdo mi nic neřekne, a proč by taky měl? Jsem vyřízenej, Webbe. Nikdo se mnou nechce nic mít. Jsem v hajzlu. Stačí krok a budu na odpis – ostatně, tenhle výraz ti asi straší v té tvójí bláznivé palici.“

„To si piš. Zabijte ho. Ví toho příliš.“

„Možná mi chceš pomoci na onen svět, je to tak? Zatáhnout mě do toho, vzbudit spící Medusu a postarat se, abych to schytal od vlastních. To by odpovídalo.“

„To tys mě odepsal,“ řekl David a z pouzdra pod sakem vytáhl pistoli.

„Jo, to je fakt,“ přitakal Conklin, kývl a zadíval se na zbraň. „Protože jsem znal Deltu a byl jsem ochoten věřit všemu – viděl jsem tě v akci. Ježíšmarjá, vždyť tys v Tam Quanu ustřelil hlavu jednomu z našich chlapů jen proto, že podle

tebe dával vysílačkou echo čete v Ho Či Minově Městě! Nevěděl to, jen sis to myslel! Žádný soud, prostě jen další rychlá poprava v džungli. Ukázalo se, žeš měl pravdu, ale co kdyby ses spletl? Mohls ho přivést a mohli jsme z něj něco dostat. Ale kdepak Delta! Ten si určoval vlastní pravidla. Proč bys v Curychu nemohl přeběhnout na druhou stranu?“

„Podrobnosti o Tam Quanu neznám, ale jiní je znali,“ řekl David klidně, avšak zlostně. „Musel jsem odtamtud dostat devět mužů – pro desátého nebylo místo. Mohl nás zpomalit, nebo zdrhnout a prozradit naši pozici.“

„Fajn! Jedeš podle svých pravidel. Máš fantazii, tak si to nějak zdůvodni a proboha už zmáčkni ten kohoutek. Oddělej mě jako tenkrát jeho. Zachovej se jako náš neomylný Jason Bourne! Už v Paříži jsem ti přece říkal, ať to uděláš!“ Conklin ztěžka oddychoval. Odmlčel se, upřel na Webba oči podlité krví a úpěnlivě zašeptal: „Povídám ti totéž, co tehdy. Vynech mě z toho. Já na to nemám žaludek.“

„Byli jsme kamarádi, Alexi!“ vykřikl David. „Přišel jsi k nám domů! Jedl jsi s námi a hrál sis s dětmi! Koupal ses s nimi v řece...“ Panebože! Všechno se mu znova vybavovalo. Obrazy, tváře... Panebože, ty tváře... Mrtvá těla plovoucí v kruzích vody a krve... Ovládej se! Zaplaš je! Zbav se jich! Hned teď. Okamžitě!

„To bylo v jiné zemi, Davide. A navíc... Mám to dokončit?“

„Chtěl jsi asi říct, že už jsou všichni po smrti.“

„Stejně je to všechno fuk,“ řekl Conklin ochraptěle a zhltl většinu své whisky. „Oba přece víme, jak to chodí... Já ti nemůžu pomoci.“

„Ale můžeš. A pomůžeš!“

„Nech toho, vojáku. Nemám jak.“

„Určitě máš u někoho dluhy, tak si je vyber. Já si je zas vybírám u tebe.“

„Promiň. Ten kohoutek můžeš zmáčkout, kdy chceš, ale jestli to neuděláš, tak já dobrovolně sebevraždu nespáchám a nerozmetám všechno, co dostávám – zcela legálně. Jestli mám přístup ke korytu, tak to hodlám využít. Vzali mi toho dost. Chci aspoň něco zpátky.“ Důstojník CIA vstal z pohovky a nemotorně přešel pokojem k měděnému baru. Jeho kulhání bylo výraznější, než si Webb pamatoval z minulosti. Pravou nohu za sebou táhl se zjevným úsilím, jako by to byl jen bezvládný pahýl.

„Noha se ti zhoršila, co?“ zeptal se David úsečně.

„Naučil jsem se s tím žít.“

„A taky s tím umřeš,“ odsekl Webb a zvedl pistoli. „Protože já nemůžu žít bez svojí ženy a ty na to úplně kašleš. Víš, co jsi, Alexi? Po tom všem, cos nám udělal... Všechny ty lži, pasti a špína, která nás měla...“

„Tebe!“ skočil mu do řeči Conklin, dolil si sklenku a civěl na zbraň. „Ji ne.“

„Když zabiješ jednoho z nás, zabiješ oba, ale tys to nechtěl pochopit.“

„Já jsem si podobný luxus nikdy nemohl dopřát.“

„Pořád ta tvoje podělaná sebelítost! Chceš se v ní rochnit a myšlení přenechat chlastu, co? Jsi ubožák. Vždyť přece žiješ a máš mozek...“

„Ježši, tak mě ho zbav! Střílej! Zmáčkni tu zatracenou spoušť, ale nech mi aspoň něco!“ Conklin do sebe náhle obrátil celou sklenku a vzápětí dostal dlouhý záchvat dávivého kašle. Když pominul, podíval se na Davida vodnatýma očima.

ma s výraznými rudými žilkami. „Myslíš, že bych se ti nesnažil pomoci, kdybych mohl, ty parchante?“ zašeptal ochraptěle. „Myslíš, že si v těch svých myšlenkách libuju? To ty jsi hlupák a paličák, Davide. Vůbec to nechápeš, co?“ Muž ze CIA zvedl sklenku ve dvou prstech a upustil ji na dřevěnou podlahu. Rozbila se. Střepy se rozlétly všemi směry. Conklin se letmo pousmál a vysokým monotónním hlasem řekl: „Další krach už bych nevydržel, kamaráde. A jinak by to skončit nemohlo, to mi věř. Zabil bych vás oba a s tím bych asi nedokázal žít.“

Webb sklopil zbraň. „Tak hrozné by to snad nebylo. Máš přece něco v hlavě, něco umíš. Stejně to musím risknout. Nemůžu si moc vybírat a vybral jsem si tebe. Upřímně řečeno, nikoho jiného ani neznám. Navíc mám pár nápadů, možná dokonce i plán, ale musí se provést velice rychle.“

„Fakt?“ Conklin se přidržel baru, aby neupadl.

„Můžu uvařit trochu kafe, Alexi?“